

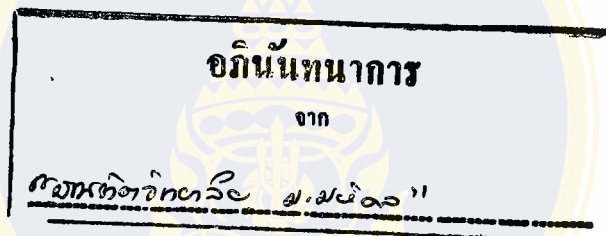
23 ส.ค. 2537

การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็ก

ที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

A STUDY OF SPEECH SAMPLES IN A NATURALISTIC CONTEXT

IN CHILDREN AGED 5 YEARS TO 5 YEARS 11 MONTHS

สิริมา ณ นคร

4

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2537

Copyright by Mahidol University

32647

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็ก

ที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

ศิริมา ญ นคร

ผู้วิจัย

ผู้วิจัย

รจนา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

นันทนา รณเกียรติ ศศ.บ., Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

จรรยา ภัทรราชาชัย วท.บ., Sc.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

มนตรี จุลสมัย พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

เจียมจิต ถวิล วท.บ., ศศ.ม.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

วันที่ 26 พฤษภาคม 2537

.....
ก้องกนก พ. นศ.

สิริมา ณ นคร

ผู้วิจัย

.....
.....

รจนา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

นันทนา รณเกียรติ ศศ.บ., Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
เจียมใจ จีระอำพร

เจียมใจ จีระอำพร ศศ.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

อนิจา งามเมือง

มนตรี จุลสมัย พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

จรรยา ภัทรอาชาชัย วท.บ., Sc.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

อรรถสิทธิ์ เวชชีวะ F.R.C.P.

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสิริมา ณ นคร
วัน เดือน ปีเกิด	25 พฤศจิกายน 2495
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยรามคำแหง, พ.ศ. 2530 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหิดล, พ.ศ. 2537 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ความผิดปกติของการสื่อความหมาย) คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้เลยถ้าไม่ได้รับความอนุเคราะห์จากรองศาสตราจารย์รจนา ทรรทรานนท์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้แนวคิด คำแนะนำ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. นันทนา รณเกียรติ ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ตลอดระยะเวลาที่ทำการวิจัยนี้ และขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จรรยา ภัทรอาชาชัย และอาจารย์จุฬาลักษณ์ โกมลตรี ที่ได้กรุณาสละเวลาเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทางด้านสถิติ รวมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการ ครูใหญ่ และครูประจำชั้นของโรงเรียนอนุบาลสีที่น้องและโรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ก ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกต่อการวิจัยในการเก็บข้อมูลจากเด็กอนุบาลในโรงเรียนของท่าน

นอกจากนี้การวิจัยครั้งนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและกำลังใจจากผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์อภิรักษ์ ณ นคร ตลอดจนรับกำลังใจจากผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมจิต ถวิล และเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

สิริมา ณ นคร

ชื่อวิทยานิพนธ์	การศึกษาคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็ก ที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
ผู้วิจัย	สิริมา ณ นคร
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ความผิดปกติของการสื่อความหมาย)
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์	จรรยา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A. นันทนา รณเกียรติ ศศ.บ., Ph.D. จรรยา ภัทรอาชาชัย วท.บ., Sc.D.
วันที่สำเร็จการศึกษา	26 พฤษภาคม พ.ศ. 2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการใช้คำประเภทต่างๆ ในการพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 30 คน เป็นเด็กหญิง 15 คนและเด็กชาย 15 คนที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง จากโรงเรียนอนุบาล 2 แห่งในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาคำพูด 50 ช่วงการพูดของเด็กจากเทปบันทึกเสียง ประกอบกับการบันทึกภาพวีดีโอขณะที่เด็กกำลังพูดคุยกับครูและเพื่อนๆในชั่วโมงการสนทนา ผลการศึกษาค้นพบว่า จากจำนวนคำพูดทั้งหมด 5,642 คำเด็กใช้คำกริยามากที่สุด (ร้อยละ 34.3) รองลงไป คือ คำนาม (ร้อยละ 28.4) คำวิเศษณ์ (ร้อยละ 14.2) คำสรรพนาม (ร้อยละ 9.9) คำสันธาน (ร้อยละ 7.9) และคำบุพบท (ร้อยละ 4.3) ตามลำดับ คำประเภทที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ คำอุทาน (ร้อยละ 1.0) สำหรับหมวดคำนามที่เด็กใช้ในการพูดมากที่สุด คือ หมวดคน (ร้อยละ 24.1) รองลงไป คือ หมวดพืชและอาหาร (ร้อยละ 14.7) หมวดสถานที่ (ร้อยละ 13.3) หมวดสัตว์ (ร้อยละ 11.8) หมวดสิ่งของ (ร้อยละ 10.6) หมวดอื่นๆ (ร้อยละ 8.1) หมวดวันและเวลา (ร้อยละ 7.7) หมวดลักษณะนาม (ร้อยละ 5.8) และหมวดสี (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ หมวดคำนามที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ หมวดอวัยวะ (ร้อยละ 1.8) ด้านความแตกต่างของการใช้คำพูดระหว่างเพศพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ในการใช้คำทุกประเภท นอกจากคำนาม ที่เด็กชายใช้ได้เป็นจำนวนมากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

สารบัญ

	หน้า
ประวัติผู้วิจัย	
กิตติกรรมประกาศ	
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	ง
บทที่	
1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
3 วิธีดำเนินการศึกษา	95
4 ผลการศึกษา	101
5 อภิปราย สรุปและข้อเสนอแนะ	119
บรรณานุกรม	137
ภาคผนวก	
แบบบันทึกรายละเอียดเด็กนักเรียน	151

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆจากการสนทนา 1 ชั่วโมง	9
2 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กใช้ในการพูด	11
3 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้ในการพูด	12
4 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด	13
5 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กปกติอายุ 11 ปีใช้ในการพูด	14
6 คำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด	15
7 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด	17
8 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีพูดได้	19
9 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆในการพูดของเด็กอายุ 5 ปี	20
10 คำนามหมวดต่างๆที่เด็กพูดได้เรียงตามลำดับการเรียนรู้	28
11 จำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด	30
12 คำศัพท์ 50 คำแรกที่เด็กเรียนรู้จำแนกตามหมวดต่างๆ	32
13 คำภาษาอังกฤษในการพูดของเด็กอายุระหว่าง 1 ปีถึง 2 ปีจำนวน 1 คน	33
14 คำนามจากแบบประเมินทางภาษา LDS จำแนกตามหมวด	37
15 คำนามที่ใช้ในแบบทดสอบ Bayley และ PLS	39
16 คำนามที่ใช้ในการทดสอบของ Reznick and Goldsmith	40
17 คำนามที่เด็กพูดได้ในช่วงการเรียนรู้คำศัพท์ 50 คำแรก	44
18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ	45
19 คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้	52
20 คำนามจากบัญชีคำพื้นฐานจำแนกตามหมวด	53
21 คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้	55
22 คำกริยาจากแบบประเมิน LDS	58

23 คำกริยาที่ใช้ทดสอบจากการศึกษาของ Reznick and Goldsmith	59
24 คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 2 ปี 2 เดือนพูดได้	61
25 คำขยายจากแบบประเมิน LDS	65
26 คำถามที่เด็กอายุ 3 ปีถึง 6 ปีใช้และความถี่ของการใช้	72
27 คำบุพบทที่ใช้ทดสอบจากการศึกษาของ Reznick and Goldsmith	80
28 ความแตกต่างของการใช้คำพูดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย	87
29 จำนวนเฉลี่ยร้อยละของคำที่เด็กหญิงและเด็กชายอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้ในการพูด	91
30 จำนวนของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด	102
31 คำต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด	103
32 คำนามหมวดต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด	111
33 คำนามต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด	112
34 การเปรียบเทียบคะแนนมัธยฐานของคำประเภทต่างๆในการพูด ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน	118

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพูดเป็นการแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาด้านต่างๆของเด็ก เช่น การพัฒนาด้านสติปัญญา ด้านความคิด ด้านอารมณ์ (1, 2, 3) ด้านการปรับตัวและการเข้าสังคม (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8) ด้านการศึกษา (6, 7, 9, 10) และการพัฒนาทางด้านภาษา (2, 5, 6, 8, 9, 10, 11)

การพูดมีการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนเริ่มตั้งแต่แรกเกิดโดยในระยะก่อนวัยเรียนพัฒนาการด้านการพูดจะก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วกว่าระยะอื่นๆ และเกิดขึ้นพร้อมกับ การเจริญเติบโตของสมอง การพัฒนาด้านสติปัญญา และการพัฒนาด้านอื่นๆด้วย จนเมื่อ อายุประมาณ 7 ปีถึง 8 ปีเด็กปกติจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้เท่าเทียมผู้ใหญ่ (12, 13) เด็กที่พูดได้เร็วจะได้ประโยชน์จากการใช้ความสามารถนั้นเป็นเครื่องมือช่วยในการพัฒนาด้านต่างๆ (13) ดังนั้นความสามารถด้านการพูดในระยะก่อนวัยเรียนของเด็กจึงเป็นเสมือนกุญแจเปิดทางไปสู่ความเจริญงอกงามทางสติปัญญา การพัฒนาชีวิตทางสังคม การพัฒนาความสามารถในการช่วยเหลือตัวเอง และการพัฒนาทางด้านอื่นๆอีกมากมาย

โดยทั่วไปเด็กปกติมีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษา และใช้ภาษาพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ (8, 14) แต่สำหรับเด็กบางกลุ่มการเรียนรู้ภาษาเป็นไปในอัตราที่ช้ากว่าเด็กปกติ หรือบางคนไม่สามารถใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความต้องการของตนเองได้เลย เช่น กลุ่มเด็กที่มีภาวะปัญญาอ่อน (4, 15, 16, 17) กลุ่มเด็กที่มีความผิดปกติด้านการได้ยิน (4, 15, 17, 18, 19, 20) กลุ่มเด็กออทิสซึม (4, 17, 21, 22, 23., 24, 25) กลุ่มเด็กที่มีความผิดปกติด้านอารมณ์ (4, 15, 17, 25) กลุ่มเด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ (8, 26) เป็นต้น ดังนั้น ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาด้านภาษาพูดของเด็กปกติจึงมีความจำเป็น เพราะสามารถใช้ในการช่วยเหลือและแก้ไขความผิดปกติของเด็กที่มีความล่าช้าด้านภาษาและการพูดได้

การเก็บตัวอย่างการพูดเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของเด็กทำได้ 2 วิธี คือ การสังเกตพฤติกรรมการพูดโดยตรง (27, 28, 29, 30, 31) และการทดสอบ (28, 29, 31, 32, 33) ทั้งสองวิธีนี้มีทั้งกลุ่มผู้วิจัยที่สนับสนุนและกลุ่มผู้วิจัยที่คัดค้าน

กลุ่มผู้วิจัยที่สนับสนุนวิธีการทดสอบให้เหตุผลว่า การวิจัยที่ดีควรมีการควบคุมตัวแปรให้มากที่สุด เพราะการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรเพียงตัวเดียวจะมีผลทำให้พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนแปลงไป (33) การทดสอบโดยใช้แบบทดสอบทางภาษาต่างๆจะลดความหลากหลายในการใช้ภาษาของเด็ก ซึ่งทำให้โครงสร้างของตัวอย่างภาษาพูดของเด็กมีระดับความเชื่อมั่นสูง (29) นอกจากนี้การใช้แบบทดสอบเพื่อเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กนั้นง่ายต่อการเก็บรวบรวมข้อมูล เพราะสามารถทำได้อย่างมีระบบ (31, 32) และทำให้สามารถรวบรวมข้อมูลเสร็จสิ้นได้ในระยะเวลาสั้น (28) แต่นักวิจัยหลายท่านพบว่าตัวอย่างการพูดที่ได้จากการใช้แบบทดสอบไม่สามารถนำมาพยากรณ์ความสามารถด้านการพูดที่แท้จริงของเด็กได้เสมอไป (27, 28, 29) เพราะในการทดสอบทางภาษานั้นเด็กจะพูดในสถานการณ์การทดสอบที่ผู้ใหญ่กำหนดขึ้น เด็กจึงขาดความตั้งใจที่จะสื่อความหมายอย่างแท้จริง (27, 31) และยังเป็นการพูดในสถานการณ์ที่มีความกดดัน (30) ผลการทดสอบที่ได้จึงมักต่ำกว่าความสามารถจริงของเด็ก (27, 31) ในแง่ของจำนวนคำที่เด็กใช้ในการพูด และความซับซ้อนทางด้านโครงสร้างทางภาษา (30) นอกจากนี้ผลที่ได้จากการทดสอบจะถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขตของแบบทดสอบนั้นๆ (32)

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงมีผู้วิจัยหลายท่านสนับสนุนการศึกษาพัฒนาการด้านการพูด โดยการสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กโดยตรงในสถานการณ์ธรรมชาติ (30, 31, 33, 34) ซึ่งเหมาะกับการศึกษาเด็กวัยก่อนเรียนมากที่สุด เพราะเด็กจะไม่มี ความกดดันที่มีในสถานการณ์ของการทดสอบ (33, 34) และจากจุดเด่นและจุดด้อยของวิธีการศึกษาทั้งสองแบบจึงมีผู้วิจัยหลายท่านนำวิธีทั้งสองมาประยุกต์ใช้ด้วยกัน คือ การใช้การสังเกตพฤติกรรมในสถานการณ์ธรรมชาติที่กำหนดแน่นอนลงไป (30, 33, 35, 36, 37) ซึ่งสภาพที่เด็กคุ้นเคยจะส่งเสริมให้เด็กสามารถพูดได้ดีกว่าในสถานการณ์ที่ไม่เป็นธรรมชาติ ในขณะที่เดียวกันก็มีการควบคุมไม่ให้มีความหลากหลายด้านสิ่งแวดล้อม (14, 30)

ในประเทศไทยการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำชนิดต่างๆของเด็กปกติมักใช้แบบทดสอบ (38, 39, 40, 41, 42, 43, 44) ซึ่งตัวอย่างการพูดของเด็กที่ได้จากการทดสอบจะถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขตของคำหรือโครงสร้างทางภาษาของแบบทดสอบที่ใช้เท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมในสถานการณ์ธรรมชาติที่กำหนดเฉพาะเจาะจงโดยการบันทึกภาพและเสียงการสนทนาของเด็กปกติในวัยก่อนเข้าเรียน

สำหรับช่วงอายุของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยเลือกช่วงอายุในวัยก่อนเข้าเรียนโดยมีเหตุผลสองประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่งเป็นเพราะในช่วงอายุก่อนวัยเข้าเรียนพัฒนาการด้านการพูดของเด็กจะก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว (12, 13) ดังนั้นผลการศึกษาจึงมีประโยชน์ต่อการวางแผนบำบัดและแก้ไขความล่าช้าทางภาษาของเด็กได้ เหตุผลประการที่สองเนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการทบทวนจำนวนของผู้ป่วยที่มีปัญหาด้านการสื่อความหมายที่มาขอรับการบำบัดรักษาที่คลินิกฝึกพูดโรงพยาบาลรามาธิบดีระหว่างปีพ.ศ. 2524-2530 พบว่า ร้อยละ 80.8 ของผู้ป่วยทั้งหมดอยู่ในช่วงอายุก่อนวัยเข้าเรียน (45) ดังนั้นผลการศึกษาเด็กในช่วงอายุดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนการรักษาเด็กที่มาขอรับคำปรึกษาในคลินิกฝึกพูดต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาตัวอย่างคำพูดที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้ในสถานการณ์ธรรมชาติขณะพูดคุยกับครูประจำชั้นและเพื่อนๆในช่วงเื่องการสนทนา

คำถามในการวิจัย

- 1 เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำชนิดใดบ้างในการพูด?
- 2 เด็กหญิงและเด็กชายอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำพูดประเภทต่างๆในการพูดแตกต่างกันหรือไม่?

ขอบเขตของการวิจัย

- 1 การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะความสามารถด้านการใช้ภาษาพูดเท่านั้น
- 2 การวิจัยครั้งนี้ไม่รวมการศึกษาด้านความชัดเจนในการออกเสียงของเด็ก
- 3 การวิจัยครั้งนี้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับชนิดของคำนามมากกว่าคำประเภทอื่นๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1 ใช้เป็นแนวทางในการประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาด้านพัฒนาการทางภาษาและการพูด
- 2 ใช้ในการวางแผนการรักษาเด็กที่มีความผิดปกติด้านพัฒนาการทางภาษาและการพูด
- 3 เป็นแนวทางแก่ครูและผู้ปกครองในการวางแผนการสอน และกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดให้สมวัย
- 4 เป็นแนวทางในการศึกษาตัวอย่างการพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กในวัยต่างๆต่อไป

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความจำกัดด้านเวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล การเก็บตัวอย่างคำพูดของเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนจำนวน 30 คนๆละ 50 ช่วงการพูดนี้ทำโดยใช้เครื่องถ่ายทำวิดีโอและเทปบันทึกเสียงการสนทนาของเด็ก ซึ่งใช้เวลาประมาณ 3-5 ครั้งต่อ 1 คน

นิยามคำศัพท์

- 1 ช่วงการพูด คือ การแสดงออกโดยใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมาย หรือความต้องการของเด็ก เกณฑ์การพิจารณาว่าเป็นหนึ่งช่วงการพูดดูจากการที่เด็กพูดจบหัวข้อแล้วหรือหยุดเว้นวรรค (14, 46) แต่ละช่วงการพูดอาจประกอบด้วยคำหนึ่งคำหรือมากกว่านั้นก็ได้ และประโยคที่สมบูรณ์หนึ่งประโยคจะถือเป็นหนึ่งช่วงการพูดเสมอ ถึงแม้ว่าเด็กจะไม่หยุดเพื่อผ่อนคลายใจ (14)
- 2 คำนาม คือ คำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ฯลฯ ซึ่งอาจเป็นชื่อทั่วไปหรือเป็นชื่อเฉพาะ รวมไปถึงลักษณนามที่ทำหน้าที่ประกอบนามเพื่อแสดงลักษณะ คำประเภทดังกล่าวเป็นได้ทั้งคำเดี่ยว คำประสมหรือวลีก็ได้ (47, 48, 49)
- 3 คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามหรือข้อความที่กล่าวไปแล้ว เพื่อไม่ต้องกล่าวคำนามหรือข้อความนั้นซ้ำอีก รวมทั้งคำสรรพนามใช้แทนนามหรือข้อความที่มีเนื้อความเป็นคำถามด้วย (47, 48)
- 4 คำกริยา คือ คำที่แสดงกิริยาอาการของนามและสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่านามหรือสรรพนามนั้นๆทำอะไรหรือเป็นอย่างไร (47, 48, 49) คำประเภทดังกล่าวอาจเป็นคำเดี่ยว คำประสมหรือวลีก็ได้ คำกริยาลบางคำอาจไม่อยู่ในที่แห่งเดียวแต่มีคำชนิดอื่นคั่นอยู่ก็ได้ (47, 48, 49)
- 5 คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์เพื่อให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งคำที่แสดงจำนวนและลำดับที่ซึ่งอาจเป็นคำเดี่ยว คำประสม คำซ้ำหรือวลีก็ได้ (47, 48)

- 6 คำบุพบท คือ คำที่นำหน้าคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา (47, 48) คำวิเศษณ์หรือประโยค (47) ทำหน้าที่บอกความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยคเพื่อให้รู้ว่าคำหรือประโยคที่อยู่หลังบุพบทนั้น มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหน้าอย่างไร (47, 48)
- 7 คำสันธาน คือ คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำหรือประโยคกับประโยค (47, 48) หรือข้อความกับข้อความ (47) ให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน หรือเชื่อมความให้สละสลวย คำสันธานนี้อาจเป็นคำเดี่ยว คำประสมหรือวลีก็ได้ และคำสันธานบางคำอาจไม่อยู่ในที่แห่งเดียวแต่มีคำชนิดอื่นคั่นอยู่ก็ได้ (47, 48)
- 8 คำอุทาน คือ คำหรือเสียงที่เปล่งออกมาโดยไม่ต้องการความหมาย เพื่อแสดงความรู้สึกในขณะนั้น หรือใช้เสริมบทให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นหรือเพิ่มเติมเสริมถ้อยคำให้มีความกระชับหรือสละสลวยขึ้น (47, 48, 49) หรือคำที่เป็นการเล่นแบบเสียงของสิ่งต่างๆ และคำอื่นๆที่ไม่มีความหมาย (14)

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งจะกล่าวถึงในบทนี้เป็นวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพัฒนาการด้านการพูด การใช้คำประเภทต่างๆของเด็กในวัยก่อนเข้าเรียน และความแตกต่างของคำชนิดต่างๆในการพูดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

1 พัฒนาการด้านการพูดของเด็ก

ความสามารถด้านการพูดเป็นสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้อย่างมีขั้นตอน การที่เด็กจะเรียนรู้และพูดได้อย่างสมบูรณ์นั้นต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ มีระดับการได้ยินอยู่ในเกณฑ์ปกติ การมองเห็นภาพปกติ (4, 50, 51, 52, 53) สมองและอวัยวะที่ใช้ในการพูดปกติและระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติ นอกจากนี้ยังต้องมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ปกติด้วย (4, 51, 52, 53)

การพัฒนาการพูดของเด็กนั้นเริ่มต้นตั้งแต่แรกเกิดเมื่อเด็กเริ่มเปล่งเสียงร้อง (2, 3, 4, 14) และใช้เสียงร้องเพื่อแสดงถึงความรู้สึกและความต้องการพื้นฐานต่างๆ (2, 3, 4, 14, 51) เด็กจะค่อยๆเรียนรู้ว่าการใช้เสียงของเขานั้นทำให้ได้สิ่งที่ต้องการ (3, 4, 14, 51, 53) ระหว่างอายุ 8 เดือนถึง 10 เดือน เด็กจะเริ่มแสดงความเข้าใจคำพูดของผู้ใหญ่ที่มีความคุ้นเคยกับเด็ก โดยสามารถทำตามคำสั่งง่ายๆของผู้ใหญ่ได้ (54, 55) หลังจากนั้นเด็กจะเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก โดยยังไม่รู้ความหมายของคำพูดแจ่มชัดนัก (3, 4, 14) จนกระทั่งในช่วงอายุประมาณ 9 เดือนถึง 1 ปี 6 เดือน เด็กปกติจะเริ่มพูด "คำแรก" (4, 14, 50, 51, 56) ที่มีความหมายตรงกับพฤติกรรมของเด็ก หรือตรงกับสถานการณ์ในขณะนั้น (14, 51, 56) "คำแรก" ที่เด็กพูดนี้มักเป็นคำนาม (4, 14, 52, 55, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63) ที่ใช้เรียกบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็ก หรือสิ่งของที่เด็กสามารถสัมผัสได้และมีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง (55, 62, 64, 65, 66, 67) ซึ่งเด็กได้ยินคำเหล่านี้บ่อยๆจนเกิดความคุ้นเคย (4, 55) และคำบางคำที่เด็กพูดในระยะนี้

อาจเป็นคำศัพท์เฉพาะที่เด็กสร้างขึ้นเอง โดยไม่มีความหมายทางภาษา หรือเป็นคำเลียนแบบเสียงของสิ่งต่างเพื่อใช้แทนคำศัพท์คำนั้น (4, 14, 55, 56, 57, 68) คำแรกๆ ที่เด็กพูดนี้มักมีความหมายแทนวลีหรือประโยค (14, 52, 54, 57, 62, 69) ผู้ฟังจะเข้าใจความหมายได้จากท่าทางของเด็กในขณะนั้น (2, 14, 54, 57, 69, 70) หรือจากท่วงทำนองของเสียงในการพูดของเด็กว่าเด็กต้องการอะไร (51) ในช่วงอายุ 2 ปีถึง 4 ปีเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ชนิดต่างๆ ได้แก่ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท การพัฒนาด้านการพูดจะดำเนินไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง (14, 54, 57, 69, 70) เด็กเริ่มสร้างประโยคขึ้นเองแทนการพูดเลียนแบบประโยคที่ผู้ใหญ่พูด (70) เมื่ออายุประมาณ 5 ปี เด็กจะพัฒนาการใช้คำต่างๆ ที่เด็กเรียนรู้มาแล้วได้ถูกต้องยิ่งขึ้น และเรียนรู้ว่าคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง เด็กจะหยุดใช้คำศัพท์เฉพาะที่เด็กสร้างขึ้นเอง และปรับปรุงการใช้คำต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มาแล้วให้ถูกต้องตามกฎทางไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ เด็กเริ่มใช้ภาษาที่ใช้ในห้องเรียน ครูเริ่มมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของเด็กในระยะนี้ โครงสร้างของประโยคที่เด็กใช้จะมีความคล้ายคลึงกับโครงสร้างของประโยคที่ผู้ใหญ่ใช้มากขึ้นๆ (71) จนกระทั่งเมื่ออายุประมาณ 7 ปีถึง 8 ปี เด็กจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่าเทียมผู้ใหญ่ (3, 57, 72)

2 พัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ

นักวิจัยได้ทำการศึกษาจำนวนของคำประเภทต่างๆ ที่เด็กใช้ในการพูด โดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (55, 56, 57) มีรายละเอียดของการวิจัยดังต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์ และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปี จำนวน 88 คน แบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ ช่วงอายุละ 1 ปี เด็กที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาลในสถานรับเลี้ยงเด็ก และในสถานสงเคราะห์เด็ก ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ โดยติดตามบันทึกคำที่เด็กพูดได้เองเป็นเวลาหนึ่ง

ชั่วโมงขณะเด็กกำลังเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนหรือขณะที่กำลังพูดคุยกับแม่ที่บ้าน แล้วนำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจำแนกเป็น 9 ประเภทพบว่า เด็กอายุ 2 ปีใช้คำกริยา คำนาม และคำกริยาวิเศษณ์มาก เด็กอายุ 3, 4 และ 5 ปีใช้คำกริยาและคำสรรพนามมาก (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆจากการสนทนา 1 ชั่วโมง (57)

ประเภทคำ	กลุ่มอายุ (ปี)			
	2	3	4	5
คำนาม	22.0	16.0	15.0	15.0
คำกริยา	26.0	27.0	26.0	27.0
คำคุณศัพท์/คำนำหน้านาม	5.0	7.0	11.0	12.0
คำกริยาวิเศษณ์	21.0	15.0	13.0	11.0
คำสรรพนาม	16.0	25.0	24.0	25.0
คำสันธาน	0.5	1.5	2.0	2.5
คำบุพบท	2.0	5.0	7.0	6.0
คำอุทาน	7.0	3.0	2.0	2.0
คำนำหน้านาม	1.0	2.0	5.0	5.0

จากตารางที่ 1 เด็กใช้คำกริยามากที่สุด ส่วนการพูดคำนาม คำกริยาวิเศษณ์ และคำอุทานนั้นลดลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปีถึง 2 ปี จำนวน 18 คน เป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน เด็กทั้งหมดมาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้แม่ของเด็กบันทึกคำที่เด็กพูดได้เอง ในสถานการณ์ธรรมชาติต่างๆ ในระยะเวลา 1 ปี แล้วนำคำพูด 50 คำแรกที่แม่รายงานมาวิเคราะห์แยกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำนาม (รวมชื่อเฉพาะ) คำกริยา คำขยาย คำที่ใช้ในการเข้าสังคม และคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น คำเชื่อม คำกริยานุเคราะห์ ผลการศึกษา พบว่า เด็กใช้คำนามร้อยละ 65 คำกริยาร้อยละ 13 คำขยายร้อยละ 9 คำที่ใช้ในการเข้าสังคมร้อยละ 8 และคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ร้อยละ 4

Benedict (56) ได้ทำการศึกษาระยะยาวด้านความเข้าใจ และด้านการพูดคำ 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 9 เดือนถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนเป็นลูกคนแรกในครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง รวบรวมคำต่างๆ ที่เด็กพูดกับแม่ที่บ้านโดยการสังเกต และให้แม่บันทึกคำที่เด็กพูดได้เองในสถานการณ์ต่างๆ แล้วนำคำที่เด็กพูดได้เอง 50 คำแรก และคำที่เข้าใจ 100 คำแรก มาจำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทคำนาม (รวมชื่อเฉพาะและคำสรรพนาม) คำกริยา คำขยาย คำที่ใช้ในการเข้าสังคม ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำนามมากที่สุดร้อยละ 61 คำกริยาร้อยละ 19 คำขยายและคำที่ใช้ในการเข้าสังคมเด็กใช้ได้เท่ากัน คือ ร้อยละ 10

นักวิจัยที่ศึกษาจำนวนของคำประเภทต่างๆ ในการพูดของเด็กโดยใช้คำถามอุปกรณ์ ของเล่นหรือแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็กโดยตรง (14, 61, 73, 74, 75) มีรายละเอียดดังนี้

McCarthy (14) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 140 คน แบ่งเป็น 7 กลุ่มอายุ แต่ละกลุ่มอายุห่างกัน 6 เดือน เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะแตกต่างกัน ผู้วิจัยใช้หนังสือภาพและของเล่นกระตุ้นให้เด็กพูด โดยทำการทดสอบแบบตัวต่อตัวที่บ้าน

หรือในสถานที่ที่เด็กคุ้นเคย เช่น ที่โรงเรียนของเด็ก จดบันทึกคำพูด ของเด็ก 50 ช่วงการพูด ไม่รวมคำพูดเลียนแบบ นำมาจำแนกประเภทเป็น 9 ประเภท กล่าวคือ คำนาม (ไม่รวมชื่อเฉพาะ) คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท คำอุทานและอื่นๆ ผลการศึกษา พบว่า การใช้คำประเภทต่างๆ ของเด็กเปลี่ยนแปลงไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น (ตารางที่ 2) และพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะสูง มีพัฒนาการทางภาษาในระดับสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะต่ำ

ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กใช้ในการพูด (14)

ประเภทคำ	กลุ่มอายุ (ปี/เดือน)							
	1/6		2/0-2/6		3/0-3/6		4/0-4/6	
	เศรษฐกิจฐานะ							
	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ	สูง	ต่ำ
คำนาม	49.8	48.9	26.5	35.2	19.2	23.2	18.8	21.3
คำกริยา	17.1	7.2	23.5	21.0	24.7	23.7	25.9	24.7
คำคุณศัพท์	8.2	12.4	13.1	12.1	15.6	16.7	14.1	16.1
คำกริยาวิเศษณ์	8.6	6.5	6.6	7.6	7.2	8.3	7.2	5.5
คำสรรพนาม	10.0	10.9	20.0	14.2	20.9	18.0	22.2	19.0
คำสันธาน	0.4	0.7	2.0	0.4	3.0	1.5	3.3	4.3
คำบุพบท	0.0	0.0	4.7	4.0	7.4	5.8	6.8	7.1
คำอุทาน	5.6	11.7	2.4	3.3	1.5	2.0	0.9	1.1
อื่นๆ	0.4	0.0	1.3	2.3	0.6	0.8	0.7	0.8

จากตารางที่ 2 การใช้คำนามและคำอุทานของเด็กลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนการใช้คำกริยา คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบทและคำสันธาน เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น เด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะสูงกว่าสามารถใช้คำประเภทต่างๆได้เป็นจำนวนมากในขณะที่เด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะต่ำกว่า ใช้คำนามมาก

Davis (73) ได้ทำการศึกษาดูตัวอย่างการพูดของเด็ก ที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 436 คน แบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มอายุ 5 ปี 6 เดือนจำนวน 248 คน กลุ่มอายุ 6 ปี 6 เดือนจำนวน 63 คน และกลุ่มอายุ 9 ปี 6 เดือนจำนวน 125 คน ผู้วิจัย เก็บตัวอย่างการพูดของเด็ก ด้วยวิธีการเดียวกันกับ McCarthy (14) แต่เพิ่มอุปกรณ์ และของเล่นเพื่อกระตุ้นการพูดของเด็กชาย เช่น โบริด อินเดียนแดง แล้วนำคำพูดจำนวน 50 ช่วงการพูดมาวิเคราะห์แยกเป็นประเภทต่างๆ 8 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท คำอุทาน และ คำอื่นๆ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่มีความแตกต่างของจำนวนเฉลี่ยของคำประเภทต่างๆที่เด็กทั้ง 3 กลุ่มใช้ในการพูด เด็กอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้คำประเภทต่างๆในการพูดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้ในการพูด (73)

ประเภทคำ	ร้อยละ
คำนาม	18.0
คำกริยา	26.2
คำวิเศษณ์	22.0
คำสรรพนาม	19.1
คำสันธาน	2.4
คำบุพบท	8.6
คำอุทาน	2.0
อื่นๆ	0.8

Thomas (74) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำชนิดต่างๆของเด็กผิวขาว และเด็กผิวดำที่มีอายุ 5 ปี ซึ่งกำลังเรียนอยู่เทอมสุดท้ายของชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนของรัฐที่เมืองดีทรอยท์ รัฐมิชิแกน จำนวน 60 คน เด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะต่ำ การเก็บตัวอย่างคำพูดใช้วิธีเดียวกันกับ Davis (73) แล้วนำคำพูด 50 ช่วงการพูด มาวิเคราะห์แยกเป็นประเภทต่างๆ 9 ประเภท ได้แก่ คำกริยา คำนาม คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำสันธาน คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท คำอุทานและคำอื่นๆ ผลการศึกษา แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด (74)

ประเภทคำ	ร้อยละ
คำนาม	20.3
คำกริยา	24.0
คำวิเศษณ์	22.3
คำสรรพนาม	16.0
คำสันธาน	7.8
คำบุพบท	6.9
คำอุทาน	0.4
อื่นๆ	1.8

Lozar, Wepman and Hass (75) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านโครงสร้างทางภาษาของเด็กปัญญาอ่อนและเด็กปกติอายุ 11 ปีจำนวน 50 คน แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็น เด็กปัญญาอ่อนในสถานบำบัด กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กปัญญาอ่อนที่อยู่นอกสถานบำบัดรวม 20 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กปกติจำนวน 30 คนเป็นเด็กหญิง 15 คน

และเด็กชาย 15 คน ใช้แบบทดสอบ The Thematic Apperception Test กระตุ้นการพูดของเด็กบันทึกคำพูดด้วยเทปบันทึกเสียง จากนั้นจึงนำคำพูดทั้งหมดของเด็กที่ถอดเทปได้มาจัดเป็น 13 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำกริยาช่วย คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำวิเศษณ์ แสดงปริมาณ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทาน คำแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยง คำนำหน้านาม คำนำหน้านามที่ไม่เฉพาะเจาะจง วิเคราะห์ด้านความซับซ้อนของประโยค การใช้วลีและประโยคชนิดต่างๆของเด็ก ผลการศึกษา พบว่า การใช้คำประเภทต่างๆของเด็กปัญญาอ่อนไม่แตกต่างจากเด็กปกติ จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กปกติพูดได้แสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กปกติอายุ 11 ปีใช้ในการพูด (75)

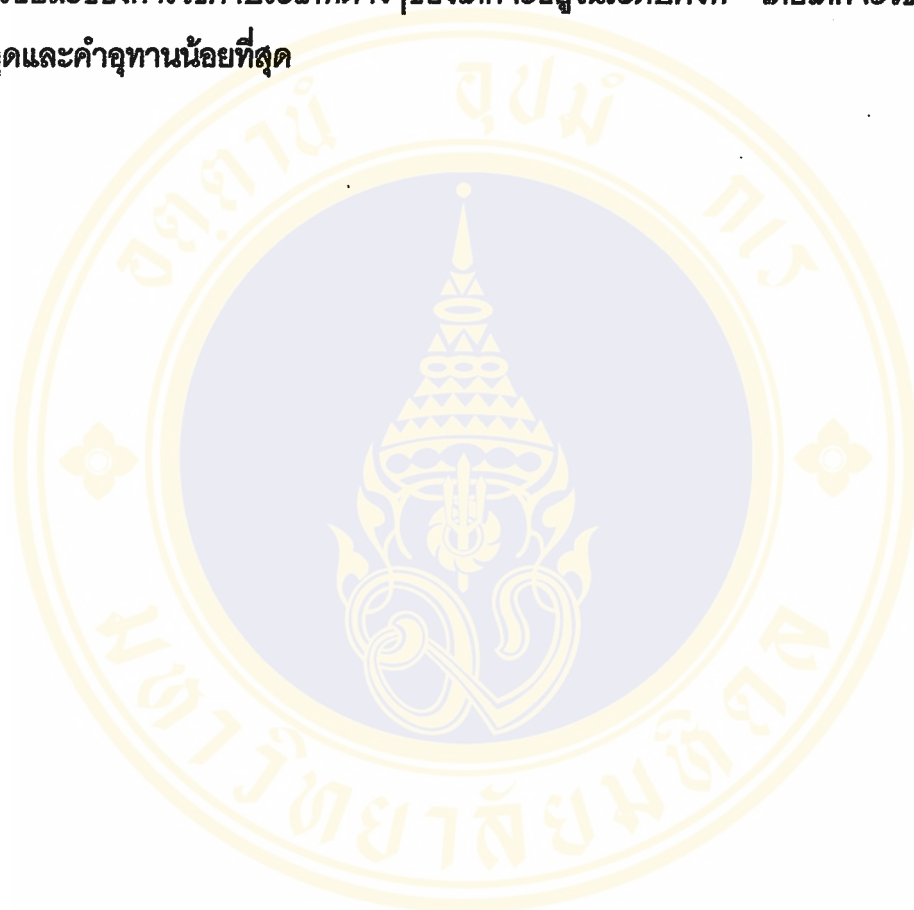
ประเภทคำ	ร้อยละ
คำนาม	14.9
คำกริยา	13.2
คำกริยาอนุเคราะห์	10.2
คำคุณศัพท์	3.3
คำกริยาวิเศษณ์	5.7
คำวิเศษณ์แสดงปริมาณ	2.7
คำสรรพนาม	15.2
คำสันธาน	9.7
คำบุพบท	12.7
คำอุทาน	1.2
คำแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยง	1.7
คำนำหน้านาม	8.3
คำนำหน้านามที่ไม่เฉพาะเจาะจง	1.2

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาว เพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูด และด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี ซึ่งเป็นเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะสูงและเศรษฐกิจฐานะต่ำจำนวน 480 คนแบ่งเป็น 8 กลุ่มอายุละ 60 คน ในแต่ละกลุ่มอายุประกอบด้วยเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลเช่นเดียวกับ McCarthy (14) แล้วนำคำพูดของเด็กคนละ 50 ช่วงการพูดมาวิเคราะห์จำแนกเป็น 10 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสันธาน คำบุพบท คำอุทาน คำนำหน้านาม และอื่นๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างของจำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กในแต่ละกลุ่มอายุใช้ เด็กอายุ 5 ปีใช้คำประเภทต่างๆดังแสดงในตารางที่ 6 และพบว่า เด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะสูงใช้คำประเภทต่างๆได้หลากหลายกว่าเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะต่ำ

ตารางที่ 6 คำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด (61)

ประเภทคำ	ร้อยละ
คำนาม	16.1
คำกริยา	23.5
คำคุณศัพท์	7.0
คำกริยาวิเศษณ์	10.6
คำสรรพนาม	20.0
คำสันธาน	2.6
คำบุพบท	6.7
คำอุทาน	0.8
คำนำหน้านาม	6.7
อื่นๆ	5.4

จากการศึกษาต่างๆที่ได้กล่าวไปแล้วสรุปได้ว่า ในช่วงอายุ 1 ปีถึง 2 ปี ซึ่งเป็นระยะแรกที่เด็กเริ่มพูดได้เด็กใช้คำนามและคำอุทานเป็นจำนวนมาก ต่อมาเมื่อเด็กเริ่มเรียนรู้คำประเภทอื่นๆการใช้คำนามและคำอุทานจะลดลง หลังจากอายุประมาณ 3 ปี จำนวนร้อยละของการใช้คำประเภทต่างๆของเด็กจะอยู่ในระดับคงที่ โดยเด็กจะใช้คำกริยามากที่สุดและคำอุทานน้อยที่สุด

กาญจนา ไพศาลภาณุมาศ (41) ได้ทำการศึกษาจำนวนร้อยละของคำชนิดต่างๆ ในการพูดของเด็กไทยที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนในเขตชุมชนแออัดและในชุมชนที่ไม่แออัด ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่าๆกัน อายุระหว่าง 4 ปีถึง 7 ปี แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มอายุ แต่ละกลุ่มมีอายุห่างกัน 1 ปี ผู้วิจัยพบเด็กทีละคนแล้วใช้ภาพและคำถามกระตุ้นให้เด็กพูด เช่น "หนูเห็นอะไรในภาพบ้างคะ?" "ใครทำอะไรกันคะ?" แล้วบันทึกคำพูดของเด็กนำมาวิเคราะห์จำแนกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำบุพบท พบว่าเด็กอายุ 4 ปีใช้ คำนามมากกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 7 ปี และเมื่อ อายุเพิ่มขึ้นเด็กจะใช้คำขยาย เช่น คำวิเศษณ์ คำสันธาน และคำบุพบทเพิ่มมากขึ้น และ เด็กในโรงเรียนในเขตชุมชนแออัดใช้คำนามมากกว่า และใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำบุพบท น้อยกว่าเด็กในโรงเรียนในชุมชนที่ไม่แออัด จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีในโรงเรียนในเขตชุมชนแออัดและในชุมชนไม่แออัดใช้แสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด (41)

ประเภทคำ	เขตที่ตั้งโรงเรียน		คะแนนเฉลี่ย
	ชุมชนแออัด	ชุมชนไม่แออัด	
คำนาม	36	33	34
คำกริยา	35	34	34
คำวิเศษณ์	7	14	11
คำสรรพนาม	14	10	12
คำสันธาน	7	7	7
คำบุพบท	1	2	2

จากตารางที่ 7 เด็กนักเรียนในโรงเรียนเขตชุมชนไม่แออัดใช้คำกริยาในการพูด และใช้ได้มากกว่าคำนามเล็กน้อย รองลงไป คือ คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ และคำสันธาน คำที่เด็กใช้ในการพูดน้อยที่สุด คือ คำบุพบท

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาล 117 แห่ง ใน 36 จังหวัด แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุ 5, 6, 7 และ 8 ปี กลุ่มละ 702 คน ครูในแต่ละโรงเรียนเป็นผู้รวบรวมตัวอย่างคำพูด โดยใช้เทปบันทึกเสียงคำพูดของเด็ก 2 ครั้ง การเก็บข้อมูลแต่ละครั้งห่างกันประมาณ 2 เดือนถึง 3 เดือน ครั้งที่ 1 ใช้แบบสัมภาษณ์กระตุ้นให้เด็กพูด ในสถานการณ์ควบคุม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับเครือญาติ อาหาร การนอน ความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม กิจกรรมเกี่ยวกับโรงเรียน และกิจกรรมยามว่าง ครั้งที่ 2 ใช้แบบสัมภาษณ์กระตุ้นให้เด็กพูดในสถานการณ์อิสระประกอบด้วยภาพต่างๆ เช่น ภาพร่างกาย โปสเตอร์ สุเหร่า วัด โรงพยาบาล บุคคลอาชีพต่างๆ ภาพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ให้เด็กเล่าเรื่องที่เคยฟังหรือภาพยนต์ที่เคยดู และบันทึกการพูดคุยและการเล่นโดยที่เด็กไม่รู้ตัว แล้วนำคำพูดที่ถอดเทปได้มาวิเคราะห์หน้าที่ของคำ โดยคัดเฉพาะคำที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปมา แยกเป็น 6 ประเภท คือ ประเภทคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม และคำลงท้าย ผลการวิเคราะห์พบว่า จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆ จากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ใกล้เคียงกัน (ตารางที่ 8) (หน้า 19)

ตารางที่ 8 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีพูดได้ (76)

ประเภทของคำ	จำนวนร้อยละ		
	การศึกษาครั้งที่ 1	การศึกษาครั้งที่ 2	คะแนนเฉลี่ย
คำนาม	55.33	55.53	55.4
คำกริยา	26.22	25.22	25.7
คำสรรพนาม	2.00	1.99	2.0
คำขยาย	12.89	13.94	13.4
คำเชื่อม	2.85	2.66	2.7
คำลงท้าย	0.67	0.66	0.7

จากตารางที่ 8 เด็กใช้คำนามมากที่สุด รองลงไป ได้แก่ คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม คำที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ คำลงท้าย

จำนวนของคำประเภทต่างๆในการพูดของเด็กอายุ 5 ปี จากการวิจัยทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย (41, 57, 61, 73, 74, 76) สรุปไว้ในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆในการพูดของเด็กอายุ 5 ปี

ประเภทคำ	Smith (57)	Templin (61)	Davis (73)	Thomas (74)	กาญจนา (41)	กรมวิชาการ (76)
นาม	15.0	16.1	18.0	20.3	33.0	55.53
กริยา	27.0	23.5	26.2	24.0	34.0	26.22
วิเศษณ์	18.0	18.1	22.0	22.3	14.0	-
สรรพนาม	25.0	20.0	19.1	16.0	10.0	2.0
สันธาน	2.5	2.6	2.4	7.8	7.0	-
บุพบท	6.0	6.7	8.6	6.9	2.0	-
อุทาน	2.0	0.8	2.0	0.4	-	-
ขยาย	-	-	-	-	-	12.89
ลงท้าย	-	-	-	-	-	0.67
คุณศัพท์/นำหน้านาม	12.0	-	-	-	-	-
กริยาวิเศษณ์	11.0	-	-	-	-	-
อื่นๆ	5.0	12.1	0.8	1.8	-	-

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาของนักวิจัยในต่างประเทศส่วนใหญ่สอดคล้องกัน กล่าวคือ เด็กอายุ 5 ปี ใช้คำกริยาในการพูดมากที่สุดและใช้คำอุทานน้อยที่สุด (57, 61, 73, 74) ส่วนในประเทศไทยจากการศึกษาของ กาญจนา ไพศาลภาณุมาศ(41) และกรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ (76) ใช้หลักเกณฑ์ในการจำแนกประเภทคำที่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาผลการศึกษานักวิจัยในต่างประเทศและนักวิจัยในประเทศไทย เห็นได้ว่า จำนวนร้อยละของคำประเภทต่างๆ มีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะเหตุผลหลายประการ เช่น ความแตกต่างของโครงสร้างของประโยคในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (14, 77) วิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน (14, 77, 78) จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไปในแต่ละการศึกษา (14) หลักเกณฑ์ในการจัดประเภทคำและความแตกต่างของการใช้ภาษาระหว่างบุคคล (14, 79, 80)

2.1 คำนาม

คำนามมักเป็นคำที่เด็กเรียนรู้ก่อนคำอื่นๆ และเป็นคำที่เด็กใช้มาก ดังนั้นนักวิจัยหลายท่านจึงได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำนามที่เด็กใช้บ่อย คำนามที่เด็กพูดได้ จำแนกตามหมวดต่างๆ และจำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆ ที่เด็กใช้ในการพูด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 คำนามที่เด็กใช้บ่อย

นักวิจัยที่ทำการศึกษาคำนามต่างๆ ที่เด็กพูดบ่อย โดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (57, 80, 81, 82) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผู้วิจัยนำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจัดลำดับความถี่ พบว่า คำนามที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไป มี 7 คำดังนี้ คือ "ที่นี่" "ที่นั่น" "หนึ่ง" "เด็ก" "รถไฟ" "แม่" และ "ทาง" ซึ่งเป็นคำนามหมวดสถานที่ หมวดคน และหมวดสิ่งของ นอกจากนี้พบว่า เด็กพูดคำนามที่ไม่เฉพาะเจาะจง คำนามหมวดวันและเวลา ตำแหน่ง จำนวนและคำนามธรรมได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น

Valian (81) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 6 เดือนจำนวน 6 คน เด็กทุกคนสามารถพูดได้เฉลี่ย 2.93-4.14 คำต่อ 1 ช่วงการพูด ใช้เทปบันทึกคำพูดของเด็กขณะสนทนากับพ่อแม่หรือผู้วิจัย แล้วนำคำที่เด็กพูดได้มาวิเคราะห์จำแนกประเภทตามหน้าที่และตำแหน่งในประโยคโดยไม่นับคำที่เด็กพูดเลียนแบบ พบว่า ชื่อสิ่งที่เด็กใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ "สีฟ้า" คำนามหมวดสีอื่นๆที่เด็กพูดมีดังต่อไปนี้ "สีเขียว" "สีน้ำตาล" "สีเหลือง" "สีแดง" "สีดำ" "สีขาว" "สีชมพู" และ "สีม่วง"

French (80) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดของเด็กชาย 1 คน ซึ่งเป็นบุตรของผู้วิจัยในช่วงอายุที่เด็กเริ่มพูดคำ 50 คำแรก โดยใช้วิธีจัดบันทึกคำพูดของเด็กแบบวันต่อวันเป็นตัวสัทอักษร พร้อมกับความหมายของคำในขณะที่ใช้คำนั้นๆกับพ่อ แม่หรือบุคคลอื่นๆ ในช่วงอายุ 1 ปี 8 เดือนถึง 1 ปี 11 เดือน ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำศัพท์ที่เด็กสร้างขึ้นเองแทนคำที่ใช้กันในภาษาทั่วไป และคำที่เด็กใช้ในระยะนี้สามารถจัดไว้ในประเภท คำนามและคำกริยา คำที่เด็กสร้างขึ้นเองที่จัดไว้ในประเภทคำนาม เช่น "เด็ก" "กระดุม" "พ่อ" "เนยแข็ง" "นาฬิกา" เป็นต้น ซึ่งเป็นคำนามหมวดคน หมวดอาหารและหมวดสิ่งของ

สุมิตรา อังวัฒนกุล และ ภาสินี ศรีวิทย์ (82) ได้ทำการศึกษาดูอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กไทยที่มีอายุ 2 ปีถึง 3 ปี จำนวน 20 คน เป็นเด็กหญิง 7 คน และเด็กชาย 13 คน ใช้เทปบันทึกคำสนทนาของเด็กในช่วงเวลาต่างๆคนละประมาณ 5 ชั่วโมง วิเคราะห์ความสามารถด้านการใช้ภาษา ความเข้าใจ การออกเสียง การใช้คำศัพท์รูปของประโยค ผลการศึกษาพบว่า เด็กแยกความแตกต่างของสีได้และใช้คำนามหมวดสีได้ ได้แก่ "สีแดง" "สีขาว" "สีเหลือง" คำนามหมวดวันเวลาที่เด็กเข้าใจความหมายและพูดได้ ได้แก่ "ตอนเช้า" "เมื่อเช้านี้" "กลางวัน" "กลางคืน" ส่วนคำที่เด็กยังไม่ค่อยเข้าใจความหมาย ได้แก่ "พุงนี้" "เมื่อวาน" "อาทิตย์หน้า" "วันนั้น" และคำที่เด็กใช้บ่อยได้แก่คำว่า "เดี่ยว" ส่วนคำนามธรรมชาติทั้งหมดใช้ได้แต่พบไม่มากและยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายที่แท้จริง เช่น "ความสุข" "อันตราย" คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่เด็กในวัยนี้ใช้มักเป็นคำ 1 และ 2 พยางค์

จากการศึกษาคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติสรุปได้ว่า คำนามที่เด็กพูดบ่อยมักเป็นคำนามหมวดอาหาร หมวดสิ่งของ หมวดคน หมวดสัตว์ หมวดสถานที่ และหมวดอวัยวะ ส่วนคำนามหมวดอื่นๆที่เด็กในวัยนี้พูดได้ คือ หมวดวันและเวลา หมวดสี และหมวดลักษณะนาม

นอกจากการศึกษาคำนามโดยจำแนกเป็นหมวดต่างๆแล้ว นักวิจัยยังได้ทำการศึกษาคำนามต่างๆที่เด็กใช้บ่อย โดยใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่นและแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (14, 40, 61, 73, 76, 83, 84, 85, 86) มีรายละเอียดต่อไปนี้

McCarthy (14) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านภาษาของเด็กในวัยก่อนเข้าเรียนที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 6 เดือนจำนวน 140 คน เป็นเด็กหญิง 73 คน และเด็กชาย 68 คน รายละเอียดของการวิจัยตามที่กล่าวไปแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผลการศึกษพบว่า การใช้คำพูดของเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก คำต่างๆที่เด็กใช้ได้ เช่น "แมว" และเสียงร้องของสัตว์ เช่น "เหมียวๆ" แทน "แมว" "มูๆ" แทน "ว้าว" หรือเสียงของสิ่งของ "ตึกตอก" แทน "นาฬิกา" เด็กใช้เสียงต่างๆแทนการพูดคำนามนั้นๆบ่อยมากในการพูด

Davis (73) ได้ทำการศึกษาการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือนจำนวน 436 คน ดังรายละเอียดที่กล่าวไปแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) ผลการศึกษพบว่า คำที่เด็กใช้ในการพูดมากกว่า 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "อินเดียน" "ม้า" "ที่นี่" "ที่นั่น" ซึ่ง Templin (61) ให้ความเห็นว่า "อินเดียน" และ "ม้า" เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระตุ้นเด็ก

Fluharty (83) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อคัดกรองความสามารถด้านการพูดและภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3 ปีถึง 5 ปี แบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 ทดสอบด้านการพูดคำศัพท์และด้านการออกเสียง ส่วนที่ 2 ทดสอบความเข้าใจโครงสร้างของ

ประโยคพื้นฐาน 10 ชนิด และส่วนที่ 3 ทดสอบการพูดเป็นประโยคที่ใช้ทดสอบในส่วนที่ 2 ผู้วิจัยเลือกคำศัพท์พื้นฐาน 15 คำจากรายชื่อคำของ Thorndike ในหนังสือ The Better Speech and Better Reading (84) สำหรับการทดสอบในส่วนที่ 1 เป็นจำนวน 14 คำได้แก่ "หมวก" "กระเป๋" "ถุงเท้า" "มีด" "ฟัน" (ซี่ฟันของผู้ทดสอบ) "ดินสอ" "หน้าต่าง" (ในห้อง) "หรี" "แหวน" "รองเท้า" "ใบไม้" "เก้าอี้" "ขนนก" "เยลลี่" ทดสอบโดยการใช้อุปกรณ์กระตุ้นเด็กให้ตอบคำถาม "นี่คืออะไร" ให้ 1 คะแนนสำหรับคำศัพท์ 1 คำที่เด็กพูดได้ และ 1 คะแนนสำหรับความชัดเจนด้านการออกเสียง ผู้วิจัยหามาตรฐานของแบบคัดกรอง โดยหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรง ผู้วิจัยทดสอบหามาตรฐานในเด็กอายุ 3 ปีถึง 5 ปี จำนวน 203 คน จากศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน 3 แห่งที่มีเศรษฐกิจฐานะแตกต่างกันเป็นเด็กหญิง 97 คนและเด็กชาย 106 คน แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุ 3 ปีจำนวน 68 คน อายุ 4 ปีจำนวน 73 คนและอายุ 5 ปีจำนวน 62 คน พบว่าความสามารถด้านภาษาเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) เด็กที่มีอายุ 3 ปีได้คะแนนเฉลี่ยด้านการพูดคำศัพท์เท่ากับ 11 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92 เด็กที่มีอายุ 4 ปีได้คะแนนเฉลี่ย 12 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 เด็กที่มีอายุ 5 ปีได้คะแนนเฉลี่ย 13 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76 แต่ไม่พบความแตกต่างด้านเพศและด้านเศรษฐกิจฐานะ

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี ซึ่งมีรายละเอียดของการศึกษาตามที่กล่าวไปแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) ผู้วิจัยนำคำพูด 50 ช่วงการพูด มาจัดเรียงตามลำดับความถี่ของการใช้ พบว่า คำานามที่เด็กใช้ในการพูดมากถึง 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "ที่นั่น" "ที่นี่"

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (85) ได้ทำการสำรวจประมวลคำศัพท์ของเด็กไทยในช่วงวัยเริ่มเรียนอายุระหว่าง 4 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี 9 เดือนจำนวน 119 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 และชั้นเด็กเล็กในโรงเรียน 9 แห่งในจังหวัดพระนคร เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะแตกต่างกัน ผู้วิจัยแบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม

กลุ่มละ 3 โรงเรียน กระตุ้นให้เด็กพูดบรรยายภาพในหนังสือภาพภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก 3 ชุดๆ ละ 4 เล่ม โดยใช้วิธีการและสถานการณ์ที่แตกต่างกันสำหรับเด็กแต่ละกลุ่ม กล่าวคือ เด็กกลุ่มที่หนึ่ง ผู้ทำการศึกษาเล่าเรื่องจากหนังสือภาพให้เด็กฟังพร้อมๆ กัน แล้วในวันต่อมา ให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพตามความสามารถของเด็กทีละ 1 คน ส่วนเด็กกลุ่มที่สองและเด็กกลุ่มที่สาม ผู้วิจัยให้เด็กดูหนังสือภาพแล้วเล่าเรื่องจากภาพตามความคิดของเด็กเองทีละ 1 คน เด็กทั้งหมดใช้เวลาในการเล่าเรื่องคนละ 20-30 นาที ใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกคำพูดของเด็กแล้วนำมาวิเคราะห์คำศัพท์ทั้งหมดพบว่า คำนามที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปมี 6 คำ ได้แก่ "คน" "บ้าน" "ช้าง" "หมา" "น้ำ" และ "หนังสือ"

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (86) ได้ทำการรวบรวมคำศัพท์ที่นักเรียนไทยชั้นเด็กเล็กใช้ในการพูด โดยเลือกเด็กจำนวน 180 คน จากโรงเรียนต่างๆ 6 โรงเรียนๆ ละ 1 ห้องเรียน ครูจะกระตุ้นให้เด็กพูดทีละคนๆ ละประมาณ 5 นาที โดยถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องอาหาร เรื่องการเล่น เรื่องการไปเที่ยวและเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก ตัวอย่างเช่น "เมื่อเช้านี้เธอรับประทานอะไรบ้าง?" ใช้เทปบันทึกเสียงพูดของเด็กแต่ละคน แล้วนำมาถอดเทปเพื่อแยกประเภทคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กใช้และนับความถี่ของคำแต่ละคำที่เด็กพูด ผลปรากฏว่า คำนามที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปมี 9 คำดังนี้ คือ "แม่" "พ่อ" "บ้าน" "น้อง" "พี่" "ข้าว" "แมว" "โรงเรียน" และ "ตัว"

จันทิภา ลิ้มปิเจริญ (87) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดและด้านความเข้าใจ คำนามของเด็กไทยที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 100 คน อายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี 6 เดือน แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 5 เดือน, 4 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 5 เดือนและ 5 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี 5 เดือน ผู้วิจัยใช้ภาพสีขนาด 9 x 13 ซม. ทดสอบคำนาม 50 คำ คำละ 1 ภาพให้เด็กตอบคำถาม "นี่อะไร?" หรือ "นี่ใคร?" และ "เอาไว้ทำอะไร?" ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดคำนามของเด็กเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น คำนามที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้มีดังนี้คือ "บ้าน" "แมว" "โรงเรียน" "ไก่" "ปลา" "กระต่าย" "หมา" "หนังสือ" "ไข่" "ครู" "หนู" "ผัก" "ปู" "เสื้อ" "รถไฟ" "เรือ" "ผ้า" "กล้วย"

"ช้าง" "เปิด" "ตา" "ม้า" "รถ" "นก" "ดอกไม้" "วัด" "ปิ่น" "กระเป๋" "วัว,ควาย" "จาน" "ต้นไม้"
"ว่าว" "เต่า" "โทรทัศน์" "เชือก" "ตุ๊ก" "กะทะ" "กางเกง" "นาฬิกา" "ผีเสื้อ"

เพ็ญจันทร์ สุนทราจารย์ (40) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กไทยอายุ 5 ปีถึง 6 ปี จำนวน 60 คน โดยใช้ภาพสีขนาด 9 x 12 นิ้วรวม 5 ภาพ เป็นภาพเกี่ยวกับครอบครัวและอาหาร สัตว์เลี้ยง สถานที่สำคัญในชุมชน ธรรมชาติและการเล่น และใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กพูด เช่น "หนูเห็นอะไรบ้างในภาพนี้?" หรือ "ภาพนี้มีอะไรบ้าง?" ผลการศึกษาพบว่า คำต่างๆที่เด็กร้อยละ 76-100 พูดได้มีดังต่อไปนี้ ภาพที่ 1 ครอบครัวและอาหาร ได้แก่ "แม่" "ข้าว" "ผัก" "ปลา" "ไข่" "ช้อน" "ส้อม" "ถ้วยน้ำ" ภาพที่ 2 สัตว์เลี้ยง ได้แก่ "เปิด" "หมู" "ปลา" "ควาย" "บ้าน" "ต้นไม้" ภาพที่ 3 ได้แก่ "ธง" "บ้าน" "โรงเรียน" "ซูเปอร์แมน" "ชิงช้า" ภาพที่ 4 ศาสนา ได้แก่ "พระ" "บาตร" "วัด" "นก" "แมว" "สุนัข" ภาพที่ 5 การคมนาคม ได้แก่ "เรือ" "รถไฟ" "รถยนต์" "รถเมล์" "เครื่องบิน" "ป้ายรถ" นอกจากนี้ยังพบว่าความสามารถในการพูดเป็นประโยคของเด็กกับการรู้จักคำศัพท์มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลางโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.39 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กที่รู้จักคำศัพท์น้อยมีแนวโน้มที่จะพูดเป็นประโยคสั้นและเด็กที่รู้จักคำศัพท์มากมีแนวโน้มที่จะพูดเป็นประโยคที่ยาว ทางด้านความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ของเด็กหญิงและเด็กชายนั้นไม่มีความแตกต่างกัน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คนดังวิธีการศึกษาที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการวิเคราะห์จำนวนคำพื้นฐานของเด็กเล็กมีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำ เป็นคำนาม 175 คำ คำสรรพนาม 6 คำ คำกริยา คำเชื่อมและอื่นๆ 61 คำ จากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 พบว่าในจำนวนคำที่มีความถี่ของการใช้สูงสุด 50 คำแรกเป็นคำนาม 13 คำ ได้แก่ "แม่" "บ้าน" "หมอ" "ที่" "คน" "ข้าว" "พ่อ" "ของ" "พี่" "หนังสือ" "น้ำ" "ตอน" และ "รถ" และสำหรับการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 นั้นพบว่าในจำนวนคำที่มีความถี่สูงสุด 100 คำแรก มีคำที่แตกต่างจากคำ 100 คำแรกของการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 รวม 21 คำ เป็น

คำนาม 11 คำได้แก่ "ขนุน" "ตู" "พิน" "เด็ก" "หมา" "แขน" "น้ำ" "ปลา" "ยาย" "หมอน" และ "คุณ" คำนามดังกล่าวนี้เป็นคำที่ปรากฏในข้อมูลครั้งที่หนึ่งเช่นเดียวกันแต่อยู่ในลำดับความถี่ต่ำกว่า 100 อันดับแรก

จากผลการศึกษาของนักวิจัยที่กล่าวไปแล้วเห็นได้ว่า คำนามที่เด็กใช้บ่อยเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือสิ่งที่อยู่ใกล้ชิดเด็ก

2.1.2 จำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆ

นักวิจัยได้ทำการศึกษาจำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆที่เด็กใช้ในการพูด โดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (55, 56, 73) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปีถึง 2 ปีจำนวน 18 คนเป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน รายละเอียดของการวิจัยดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผู้วิจัยนำคำนามคำที่ 1-10 ที่แม่รายงานว่าเด็กพูดมาจำแนกออกเป็น 8 หมวด และนำคำนามคำที่ 41-50 ที่เด็กพูดมาจำแนกออกเป็น 9 หมวดดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 คำนามหมวดต่างๆที่เด็กพูดได้เรียงตามลำดับการเรียนรู้ (55)

หมวดคำนาม	จำนวนร้อยละ		
	คำที่ 1-10	คำที่ 41-50	รวมคำที่ 1-50
สัตว์	34.0	13.0	23.5
อาหาร	23.0	30.0	26.5
ของเล่น	15.0	2.0	8.5
พาหนะ	9.0	4.0	6.5
เครื่องเรือน	7.0	11.0	9.0
เสื้อผ้า/ส่วนตัว	6.0	15.0	10.5
คน	6.0	2.0	4.0
อวัยวะ	-	17.0	8.5
อื่นๆ	1.0	6.0	3.5

จากตารางที่ 10 คำนามที่เด็กอายุ 1 ปีถึง 2 ปีใช้ได้มากที่สุด ได้แก่ หมวดอาหาร รองลงไป ได้แก่ หมวดสัตว์ หมวดเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัว หมวดเครื่องเรือน หมวดของเล่น หมวดอวัยวะ หมวดพาหนะ หมวดคนและอื่นๆ เด็กเริ่มพูดคำนามหมวดอวัยวะได้ที่สุด

Benedict (56) ได้ทำการศึกษาระยะยาวด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำ 50 คำแรกของเด็ก ที่มีอายุระหว่าง 9 เดือนถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ผู้วิจัยรวบรวมคำต่างๆที่เด็กพูดกับแม่ที่บ้านโดยการสังเกตและให้แม่บันทึกคำที่เด็กพูดได้เองในสถานการณ์ต่างๆ แล้วนำคำที่เด็กพูดได้เอง 50 คำแรกและคำที่เด็กเข้าใจ 100 คำแรกมาจำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำขยาย คำที่ใช้ในการเข้าสังคม ผู้วิจัยแบ่งคำนามออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ คำนามเฉพาะและคำนามทั่วไป คำนามเฉพาะประกอบด้วยชื่อเฉพาะของคน สัตว์และสิ่งของ ส่วนคำนามทั่วไปแบ่งเป็น 3 หมวด ได้แก่ หมวดสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น ของเล่น เครื่องแต่งกาย อวัยวะ อาหาร ของใช้ในบ้าน หมวดสิ่งมีชีวิต ได้แก่ คนและสัตว์ และหมวดคำสรรพนาม ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดคำนามเฉพาะร้อยละ 11 และคำนามทั่วไปร้อยละ 50 จำแนกเป็นหมวดสิ่งที่ไม่มีชีวิตร้อยละ 37 หมวดสิ่งมีชีวิตร้อยละ 13 และคำสรรพนามร้อยละ 2

ส่วนนักวิจัยที่ทำการศึกษากำหนดร้อยละของคำนามหมวดต่างๆในการพูดของเด็กโดยใช้อุปกรณ์กระตุ้นการพูดของเด็ก คือ Davis (73) ได้ทำการศึกษาดังกล่าวแล้วของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือนจำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) แล้วนำคำพูดของเด็กจำนวน 50 ช่วงการพูดมาวิเคราะห์แยกคำพูดทั้งหมดออกเป็นประเภทต่างๆ คำนามแบ่งเป็น 5 หมวด ได้แก่ หมวดคน หมวดสถานที่ที่เป็นชื่อเฉพาะ หมวดสัตว์ หมวดสิ่งของและหมวดนามธรรม ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำนามหมวดสัตว์ลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนการใช้คำนามหมวดคนเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น จำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆที่เด็กหญิงและเด็กชายใช้ได้อายุ 5 ปีแสดงไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนร้อยละของคำนามหมวดต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ในการพูด (73)

เพศ	จำนวนร้อยละของหมวดคำนาม				
	คน	ชื่อเฉพาะ	สัตว์	สิ่งของ	นามธรรม
ชาย	22.5	2.2	20.1	26.1	29.2
หญิง	19.5	3.2	21.6	27.9	27.7
คะแนนเฉลี่ย	21.0	2.7	20.9	27.0	28.5

จากตารางที่ 11 เด็กอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้คำนามหมวดนามธรรมมากที่สุด รองลงไป คือ หมวดสิ่งของ หมวดคน และหมวดสัตว์ตามลำดับ ส่วนคำนามหมวดที่เด็กใช้น้อยที่สุดได้แก่ หมวดชื่อเฉพาะ

2.1.3 คำนามที่เด็กใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด

นักวิจัยได้ทำการศึกษาคำนามที่เด็กพูดได้จำแนกตามหมวด โดยการสังเกต การพูดในสถานการณ์ธรรมชาติ (55, 88, 89, 90, 91, 92, 96, 99) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปีถึง 2 ปีจำนวน 18 คน เป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน รายละเอียดของการวิจัยดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผู้วิจัยนำคำพูดของเด็กมา แยกศึกษาเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงคำพูดเฉพาะ 10 คำแรก และช่วงที่เด็กพูดได้รวม 50 คำแรก (รวมทั้ง 10 คำแรกในช่วงที่ 1 ด้วย) ผลการศึกษาพบว่าเด็กบางคนใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเอง แทนคำที่ใช้กันในภาษา เช่น คำว่า "da" แทน "dog" หรือสุนัขเพื่อเรียกสุนัขที่เลี้ยงไว้ในบ้าน เป็นต้น และช่วงที่สองเป็นช่วงที่เด็กพูดได้รวม 50 คำแรก พบว่าคำ 10 คำแรกที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "แม่" "พ่อ" "หมา" "สวัสดี" และ "ลูกบอล" คำนาม 50 คำแรกที่เด็กพูดได้นี้นำมาจำแนก ได้เป็น 10 หมวด ได้แก่ หมวดอาหาร หมวดสัตว์ หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดของเล่น หมวดยานพาหนะ หมวดเครื่องเรือน หมวดของใช้ส่วนตัว หมวดเครื่องครัว หมวดสิ่งของ นอกบ้านและหมวดสถานที่ (ตารางที่ 12, หน้า 32) คำที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปใช้ในการพูด ได้แก่ คำนามหมวดสัตว์ 2 คำคือ "หมา" และ "แมว"

ตารางที่ 12 คำศัพท์ 50 คำแรกที่เด็กเรียนรู้จำแนกตามหมวดต่างๆ (55)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
อาหารและ เครื่องมือ	น้ำผลไม้ นม ลูกก๊ี้ น้ำ ขนมปังปัง เนย แอปเปิ้ล เค้ก กล้วย เครื่องดื่ม ขนมปัง เนยแข็ง ไข่ ถั่ว อมยิ้ม ท็อฟฟี่ แครกเกอร์ กาแฟ อาหาร ไซดา หมากฝรั่ง สปาเก็ตตี้	22
สัตว์	หมา แมว เป็ด ม้า หมู นก วัว ผึ้ง แมลง ลา	19
เครื่องเรือน	กบ ห่าน ลิง กวาง หมู ลูกหมา เสือ ไก่หวง เต่า นาฬิกา ไฟ ผ้าห่ม แก้ว กระจก เติ่ง เติ่งเด็ก	11
ของใช้ส่วนตัว	หมอน ถุงเท้า รองเท้าบู๊ท เข็มขัด เสื้อโค้ต ถุงนอน รองเท้าแตะ เสื้อเชิร์ต กระโปรงชุด ผ้ากันเปื้อน	10
เครื่องครัว	กัญแจ หนังสือ นาฬิกาข้อมือ สมุดโน้ต ชอล์ก ปากกา กระดาษ กรรไกร กระดาษเช็ดหน้า เงิน	9
สิ่งของนอกบ้าน	ขวด ถ้วย ช้อน แก้วน้ำ กระจก มีด ส้อม จาน ถาด	8
ของเล่น	หิมะ ดอกไม้ บ้าน ดวงจันทร์ หิน ธง ต้นไม้ แผนที่	6
พาหนะ	ลูกบอล ไม้บิลลัด ตุ๊กตา ตุ๊กตาหมี รถจักรยาน ชิงช้า	6
สถานที่	รถยนต์ เรือ รถบรรทุก รถเมล์ เครื่องบิน รถไฟ	4
	สระว่ายน้ำ ทะเล โรงเรียน ระเบียง	

จากตารางที่ 12 หมวดคำนามที่เด็กใช้มากที่สุด คือ หมวดอาหารและเครื่องมือมากที่สุด รองลงไปที่คือหมวดสัตว์ หมวดเครื่องเรือน หมวดของใช้ส่วนตัว หมวดเครื่องครัว หมวดสิ่งของนอกบ้าน หมวดของเล่น หมวดพาหนะ และหมวดคำนามที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ หมวดสถานที่

Leopold (88) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของเด็กหญิงที่ใช้ 2 ภาษา จำนวน 1 คนซึ่งเป็นบุตรของผู้วิจัย ตั้งแต่อายุ 8 สัปดาห์ถึง 7 ปี ภาษาที่ใช้ในครอบครัว ได้แก่ ภาษาอังกฤษและภาษาเยอรมัน ในช่วงอายุ 8 สัปดาห์ถึง 2 ปีใช้วิธีจดบันทึกคำพูดที่เด็กพูดได้เองแบบวันต่อวันเป็นตัวสัทอักษร พร้อมกับความหมายของคำในขณะที่ใช้คำนั้นๆ พบว่า ในช่วงแรกที่เด็กเริ่มพูดได้เป็นคำเดียวนั้น คำศัพท์คำหนึ่งอาจทำหน้าที่ได้หลายหน้าที่ เช่น เป็นคำนาม เป็นคำกริยา เป็นคำวิเศษณ์ หรือเป็นคำประเภทอื่นๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เด็กใช้คำนั้น จนกระทั่งเมื่ออายุประมาณ 1 ปี 9 เดือนเด็กเริ่มพูดเป็นประโยคได้ จึงสามารถจำแนกประเภทคำต่างๆ ได้แต่ยังไม่ชัดเจนนัก และคำบางคำเป็นคำที่เด็กสร้างขึ้นเองและเป็นคำที่ไม่มีความหมายในภาษาที่ผู้ใหญ่ใช้ เช่น เด็กใช้คำว่า "วาววาว" เรียกสัตว์หลายชนิดหรือใช้เสียงของสิ่งที่เด็กพูดถึง เช่น "ก๊ากก๊าก" แทนเปิด ซึ่งเด็กใช้คำดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ คำที่เด็กพูดในช่วงอายุ 1 ปีถึง 2 ปีจำแนกออกได้เป็น 12 หมวด ตามสถานการณ์ที่เด็กใช้คำนั้นๆ ซึ่งเป็นหมวดที่มีคำนามรวมกับคำประเภทอื่นๆ 9 หมวด (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 คำภาษาอังกฤษในการพูดของเด็กอายุระหว่าง 1-2 ปีจำนวน 1 คน (88)

หมวดคำ	คำที่เด็กพูดได้
อาหาร	แอปเปิ้ล ขนมเค้ก คุกกี้ นม ขนมปังกรอบ น้ำผลไม้ ช้อน น้ำ น้ำซูป โกโก้ ไข่เบคอน ขนมปังปิ้ง เนย ลูกอม เครื่องดื่ม กิน เนื้อ ถั่ว กล้วย ให้อาหาร ส้อม แก้ว ไอศกรีม มีด ข้าวโอ๊ต ขนมพุดดิ้ง
ของเล่นและเกมส์	ลูกบอล จ๊ะเอ๋ กล้อง ขนมเค้ก ตุ๊กตา เปิด หมี่ ไม้บล็อค "จิกจิก" หู กระดาษ บ้าน ลูกบิด ลูกกลิ้ง ลูกโป่ง เรือ โบลต์ ตก ร้อน วิทย์ มิกกี้เมาส์ กล้องทราย ด้ามไม้ สาม สอง อบ รถจักรยาน เปา เคาะ ถัง เปียโน ไม้สั่น นิทาน โยน
	เด็กใช้คำที่สร้างขึ้นเอง ได้แก่ "วาววาว"

ตารางที่ 13 คำภาษาอังกฤษในการพูดของเด็กอายุระหว่าง 1-2 ปีจำนวน 1 คน (88) (ต่อ)

หมวดคำ	คำที่เด็กพูดได้
สัตว์	ลูกแมว เบ็ด กัด ร้อน หมา บิน เกา "เหมียว" "ก๊ากก๊าก" "มู" เด็กใช้คำที่สร้างขึ้นเอง ได้แก่ "วาววาว" เรียกชื่อสัตว์หลายชนิด
คน	พ่อ เด็ก แม่ คน ปู่/ตา และชื่อเฉพาะของคน que เด็กรู้จัก
อวัยวะ	ตา หัวเข่า หู จมูก เท้า ปาก คอ ผม มือ เล็บ เด็กเริ่มพูดชื่ออวัยวะได้เมื่ออายุ 1 ปี 7 เดือน
การแต่งตัว	อ่างอาบน้ำ เตียง แปรง ถูมือ หมวก รองเท้า แปรงสีฟัน ถูรองเท้า ล้าง กระจก อาบน้ำ หวี ชุดกระโปรง กระเป๋าสลัดدن สบู่ ผ้าเช็ดตัว คลุม ลืม กระโปรงใน
กิจกรรมในบ้าน	ลง ขึ้น แก้วเด็ก ชน กลางคืน ออกห่าง หนังสือ ขวด ไฟ มากกว่า น้ำมัน ออกไป ของฉัน เหนียว ทาง เปียก รีดผ้า เปิด หนังสือปกอ่อน ชี โยก กัด แตก มาก อุ้ม ดู ตก ร้องไห้ ประตุ แห้ง ไป ไปแล้ว หัด เสียงรบกวน ดัน ตีน อบ กระดิ่ง เปา ชื้อ เรียก ทำ หล่น ซ่อม นอน เงิน ใหม่ ขึ้น หมอน ใส่ แปรงฟัน หน้า อ่าน แหวน ห้อง ชิด ล้น น้น ทะลุ รอ เขียน
สิ่งของภายนอกบ้านและการเดินทาง	บ้ายบาย รถ รถม้า หิมะ บ้าน เดิน ล้อ ข้างนอก เครื่องบิน ตรอก รถยนต์ ชายหาด แมลง ดอกไม้ บ้าน หิน รถไฟ ชุดอาบแดด
คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม	ที่นั่น ร้อน ทั้งหมด อื่น ไกล เดี่ยวนี้ หนาว มือ ใน ดี ด้วย ทำไม ที่นี้ สูง ไม่ ถูก ที่ไหน และชื่อสถานที่ 2 แห่ง

Thomson & Chapman (89) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 8 เดือนถึง 2 ปี 3 เดือนจำนวน 5 คนเป็นเด็กหญิง 2 คนและเด็กชาย 3 คน โดยการสัมภาษณ์พ่อแม่ของเด็กเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ที่เด็กรู้จักเรียกชื่อสิ่งอื่น ๆ ที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือหลายลักษณะเหมือนกัน เช่น เรียกผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ชายทุกคนว่า "พ่อ" หรือมีลักษณะโดยรวมคล้ายคลึงกัน เช่น เรียกสัตว์ที่มี 4 ขาและมีขนยาวว่า "หมา" เป็นต้น และโดยการเล่นกับเด็กที่บ้านพร้อมกับแม่ของเด็ก ผู้วิจัยนำคำที่เด็กพูดได้และคำศัพท์ที่เด็กรู้จักแล้วนำมาใช้เรียกสิ่งอื่น ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันนี้มาสร้างเป็นแบบทดสอบเพื่อศึกษาการนำคำที่รู้จักไปใช้แทนคำที่เด็กยังไม่รู้จักชื่อ ผลการศึกษา พบว่า คำนามหมวดต่างๆ ที่เด็กในวัยดังกล่าวใช้มี 3 หมวด ได้แก่ หมวดคน หมวดสัตว์และหมวดสิ่งของ

Weber and Weber (90) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการเรียนรู้คำศัพท์ที่แสดงวันและเวลา โดยเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กชาย 1 คนที่เป็นบุตรของผู้วิจัย ในช่วงอายุระหว่าง 2 ปี 9 เดือนถึง 3 ปี 8 เดือน ผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กพูดขณะอยู่ที่บ้านโดยการชวนเด็กพูดคุยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาต่างๆ เช่น "เล่าให้แม่ฟังเรื่องอาหารกลางวันหน่อย?" หรือถามคำถาม เช่น "เราทำอะไรกันเมื่อวานนี้?" ผู้วิจัยใช้ทั้งการจดคำพูดของเด็กและใช้เทปบันทึกเสียง วิเคราะห์ด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำศัพท์แสดงวันและเวลา ซึ่งเป็นทั้งคำนาม คำวิเศษณ์และหน่วยคำและรูปต่างๆ ของคำกริยาแสดงกาล ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำนามหมวดวันและเวลาได้หลายคำ เช่น "วัน" "สัปดาห์" "ปี" "ชั่วโมง" "นาฬิกา" "วันนี้" "เมื่อวาน" และ "วันพรุ่งนี้" เด็กสามารถใช้ "เมื่อวาน" ได้อย่างถูกต้องเมื่ออายุ 3 ปี 3 เดือน เด็กใช้ "วันพรุ่งนี้" พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอนาคตด้วย เมื่ออายุ 3 ปี 8 เดือนเด็กยังคงมีความสับสนในการใช้คำว่า "ปี" "ชั่วโมง" "สัปดาห์" และ "วันพรุ่งนี้"

Tuaycharoen (91) ได้ทำการศึกษาการใช้คำลักษณนามไทยของเด็กชายและเด็กหญิง 2 คนที่เป็นพี่น้องในครอบครัวเดียวกัน ศึกษาคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติหลายสถานการณ์ ในช่วงอายุระหว่าง 24 เดือนถึง 5 ปี โดยใช้เทปบันทึกเสียงพูดของเด็กชายตั้งแต่อายุ 3 เดือนถึง 2 ปี และใช้วิธีจดคำพูดตั้งแต่อายุ 2 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี

ส่วนเด็กหญิงนั้นใช้วิธีจัดบันทึกคำพูดตั้งแต่อายุ 3 ปีถึง 5 ปี ผู้วิจัยจัดลักษณะนามออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่ ลักษณะนามบอกชนิด ลักษณะนามบอกหมวดหมู่ ลักษณะนามบอกพื้นฐาน ลักษณะนามบอกจำนวนและลักษณะนามซ้ำชื่อ ผลวิเคราะห์คำพูดของเด็ก พบว่า เด็กเริ่มเข้าใจคำลักษณะนามเมื่ออายุประมาณ 2 ปีแต่ยังไม่สามารถพูดคำลักษณะนามได้ เด็กแสดงออกโดยการหยุดพูดในส่วนของคำพูดที่เป็นลักษณะนาม ต่อมาเมื่ออายุ 2 ปีถึง 2 ปี 6 เดือนเด็กเริ่มใช้ลักษณะนามซ้ำชื่อแทนลักษณะนามที่ถูกต้อง เช่น ไก่ 2 ไก่ เป็นต้น เมื่ออายุ 2 ปี 6 เดือนถึง 3 ปีเด็กหยุดใช้ลักษณะนามซ้ำชื่อ และเริ่มใช้ลักษณะนามทั่วไป "อัน" เพื่อตอบคำถาม "เท่าไร" เมื่อเด็กมีพัฒนาการทางภาษาก้าวหน้าขึ้นเด็กเริ่มใช้ลักษณะนามที่ถูกต้องกับคำนามที่เกี่ยวข้องกับตนเองและสิ่งแวดล้อมของเด็ก เช่น สมุด 1 เล่ม และทีวี 1 เครื่อง ในช่วงนี้เด็กเริ่มใช้ลักษณะนามโดยสังเกตลักษณะนามภายนอกของสิ่งของ เช่น แปรงสีฟัน 1 แท่งหรือจัดหมวดหมู่ของสิ่งนั้นๆ เช่น รถจักรยาน 1 เครื่อง เป็นต้น เมื่ออายุ 4 ปี 6 เดือนถึง 5 ปีเด็กจะใช้วิธีลองผิดลองถูกในการใช้ลักษณะนามกับคำนามที่เด็กไม่คุ้นเคย และใช้หลายๆวิธีร่วมกันในการเรียนรู้การใช้ลักษณะนามที่ถูกต้อง

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ปกครองรายงานคำที่เด็กใช้พูดกับพ่อแม่และบุคคลอื่นๆในสถานการณ์ธรรมชาติ ด้วยการทำเครื่องหมายลงที่หน้าคำต่างๆในบัญชีคำ ส่วนคำอื่นๆที่เด็กพูดได้แต่ไม่รวมอยู่ในบัญชีคำให้ผู้ปกครองรายงานแยกไว้ต่างหาก แบบประเมินนี้ประกอบด้วยคำ 242 คำ แบ่งออกเป็น คำนาม คำกริยา คำขยายและอื่นๆ ผู้วิจัยจำแนกคำนามออกเป็น 11 หมวด ได้แก่ หมวดอาหาร 31 คำ หมวดของเล่น 11 คำ หมวดสิ่งของนอกบ้าน 10 คำ หมวดสัตว์ 21 คำ หมวดอวัยวะ 21 คำ หมวดสถานที่ 9 คำ หมวดของใช้ในบ้าน 32 คำ หมวดของใช้ส่วนตัว 14 คำ หมวดคน 15 คำ หมวดเครื่องแต่งกาย 17 คำ หมวดพาหนะ 10 คำ หมวดสีมี 5 คำจัดไว้ในประเภทคำขยาย และคำนามบางคำจัดไว้ในประเภทอื่นๆ (ตารางที่ 14) วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำรายงานของผู้ปกครองมาแบ่งระดับความล่าช้าทางภาษาออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับที่ 1 เป็นเด็กที่รู้จักคำศัพท์น้อยกว่า 30 คำ

และประสมคำไม่ได้เมื่ออายุ 2 ปี ระดับที่ 2 เป็นเด็กที่รู้จักคำศัพท์น้อยกว่า 30 คำหรือ ประสมคำไม่ได้เมื่ออายุ 2 ปี ระดับที่ 3 เป็นเด็กที่รู้จักคำศัพท์น้อยกว่า 50 คำหรือ ประสมคำไม่ได้เมื่ออายุ 2 ปี ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบนี้ โดยนำผลการประเมินมาเปรียบเทียบกับคำแนะนำมาตรฐานจากแบบทดสอบ The Bayley Mental Development Scale (93), The Reynell Expressive and Receptive Language Scale (94) และ The Preschool Language Scale (95) (ตารางที่ 15, หน้า 39) ผลการศึกษา พบว่า จำนวนคำศัพท์จากแบบประเมิน LDS มีความสัมพันธ์กับคะแนนจาก แบบทดสอบ The Bayley Mental Development Scale และ The Preschool Language Scale อย่างมีนัยสำคัญและเกณฑ์การวัดความล่าช้าทางภาษาระดับที่ 3 ให้ผลใกล้เคียงกับเกณฑ์ ของแบบทดสอบ The Reynell Expressive and Receptive Language Scale (94)

ตารางที่ 14 คำนามจากแบบประเมินทางภาษา LDS จำแนกตามหมวด (92)

หมวดคำนาม	คำนามต่างๆ
อาหาร	แอปเปิ้ล ขนมปัง เนย ขนมเค้ก ลูกกวาด ชีเรียล เนยแข็ง กาแฟ คุกกี้ ขนมปังกรอบ เครื่องดื่ม ไข่ อาหาร อุ่น หมากฝรั่ง แยมเบอเกอร์ ชอคคอก ไอศกรีม น้ำผลไม้ เนื่อ นม น้ำส้ม พืชชา ขนมปังเค็ม ไซดา สเปาเก็ตตี้ ชา ขนมปังปิ้ง น้ำ ชุป
ของใช้	อ่างอาบน้ำ เติ่ง ผ้าห่ม หนังสือ ขวด ชาม แก้ว อี นาฬิกา เติ่งเด็ก ถ้วย ประตุ ฟัน ล้อม แก้วน้ำ มีด ไฟ กระจก หมอน จาน กระโถน วิทย์ ห้อง อ่างน้ำ สบู่ แก้วอีรับแขก ช้อน บันได โทรศัพท์ ผ้าเช็ดตัว ถังขยะ โทรศัพท์ หน้าต่าง โต๊ะ
อวัยวะ	แขน ท้อง ก้น คาง หู ข้อศอก ตา หน้า นิ้ว ผม มือ หัวเข่า ขา ปาก คอ จมูก ฟัน นิ้วหัวแม่มือ นิ้วเท้า

ตารางที่ 14 คำนามจากแบบประเมินทางภาษา LDS จำแนกตามหมวด (92) (ต่อ)

หมวดคำนาม	คำนามต่างๆ
สัตว์	หมี ผึ้ง นก แมลง กระต่าย แมว ไก่ วัว หมา เป็ด ช้าง ปลา กบ ม้า ลิง หมู ลูกหมา งู เสือ ไก่หวง เต่า
เครื่องแต่งกาย	เข็มขัด รองเท้าบูท เสื้อโค้ต ผ้าอ้อม กระโปรงชุด ถุงมือ หมวก เสื้อนอก นวม รองเท้า ชุดนอน กางเกง เสื้อเจ็ต รองเท้า รองเท้าแตะ รองเท้ากีฬา ถุงเท้า เสื้อกันหนาว
คน	เด็กผู้หญิง ย่า/ยาย ปู่/ตา สุภาพสตรี ผู้ชาย แม่ พี่ของเด็ก อา/ลุง น้ำ/ป้า เด็ก เด็กผู้ชาย พ่อ หมอ
พาหนะ	รถจักรยาน เรือ รถเมล์ รถยนต์ จักรยานยนต์ เครื่องบิน หาบแร่ รถไฟ รถเข็น รถบรรทุก
สถานที่	ร้าน สวนสัตว์ โบสถ์ โรงเรียน สวนสาธารณะ แมกโดเนล ห้องสมุด โรงพยาบาล บ้าน
ของใช้ส่วนตัว	แปรง หวี แว่นตา ฤกษ์แจ เงิน กระดาษ ปากกา ดินสอ สตางค์ สมุดโน้ต กระดาษเช็ดหน้า แปรงสีฟัน ร่ม นาฬิกาข้อมือ
ของเล่น	ดอกไม้ ลูกโป่ง ไม้บล็อค ลูกบอล ดินสอสี ตุ๊กตา ของขวัญ ภาพสไลด์ ชิงช้า ตุ๊กตาทมิ
สิ่งของภายนอกบ้าน	โบสถ์ บ้าน ดวงจันทร์ ฟองสบู่ ทางเดิน หิมะ ดาว ถนน ดวงอาทิตย์ ต้นไม้ ฝน
สี	ดำ ฟ้ำ แดง ขาว เหลือง
อื่นๆ	ตัวอักษรต่างๆ ตัวเลขต่างๆ ที่นี้ ที่นั่น

ตารางที่ 15 คำนามที่ใช้ในแบบทดสอบ Bayley (93) และ PLS (95)

Bayley	PLS
นาฬิกา ลูกบอล ถ้วย ดินสอ กรรไกร	นาฬิกา ลูกบอล ถ้วย ดินสอ รถยนต์ รถไฟ รองเท้า มีด หนังสือ โต๊ะ ช้อน สุนัข ม้า วัว แมว เด็ก

Reznick and Goldsmith (96) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 11 เดือนถึง 2 ปี จำนวน 25 คน แบ่งเป็นเด็กหญิง 13 คนและเด็กชาย 12 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลคำที่เด็กพูดกับพ่อแม่และบุคคลอื่นๆในสถานการณ์ต่างๆ โดยให้ผู้ปกครองกรอกแบบสอบถามที่ประกอบด้วยคำ 7 ประเภท คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำบุพบท คำขยาย คำถามและคำแสดงมารยาททางสังคม รวม 123 คำ คำแต่ละประเภทมีบัญชีคำ 5 รายการ คำศัพท์ที่ใช้เป็นคำจากบัญชีคำ The Communicative Development Inventory (CDI) ซึ่งเป็นคำที่เด็กอายุ 1 ปีถึง 2 ปีพูดได้ (97, 98) ผู้วิจัยแบ่งคำนามออกเป็น 12 หมวด (ตารางที่ 16, หน้า 40) ได้แก่ หมวดสัตว์ 7 คำ หมวดอวัยวะ 4 คำ หมวดเสื้อผ้า 5 คำ หมวดอาหาร 14 คำ หมวดเครื่องเรือนและห้อง 6 คำ หมวดของใช้ในบ้าน 9 คำ หมวดสิ่งของนอกบ้าน 6 คำ หมวดคน 6 คำ หมวดสถานที่ 4 คำ หมวดเวลา 2 คำ หมวดของเล่น 3 คำ หมวดพาหนะ 2 คำ ผลการศึกษาพบว่า เด็กอายุน้อยกว่า 1 ปี 2 เดือนพูดได้ 1-5 คำต่อรายการ เมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้นเด็กพูดคำศัพท์ได้มากขึ้น เด็กที่พูดได้มากที่สุดพูดได้ 111-117 คำต่อรายการ เด็กอายุ 11 เดือนถึง 2 ปีพูดได้เฉลี่ย 35 คำสำหรับรายการที่ 1, สำหรับรายการที่ 2 เด็กพูดได้เฉลี่ย 34 คำ, สำหรับรายการที่ 3 เด็กพูดได้เฉลี่ย 31 คำ, และสำหรับรายการที่ 4 และรายการที่ 5 เด็กพูดได้เฉลี่ย 32 คำ

ตารางที่ 16 คำนามที่ใช้ในการทดสอบของ Reznick and Goldsmith (96)

หมวดคำนาม	คำนามต่างๆ
สัตว์	
บัญชีคำ 1	หมา หมู ไก่ ห่าน สัตว์ จระเข้ แมงกิ้ง
บัญชีคำ 2	แมว หมู ลิง นกฮูก สิงโต ไก่หวง ลูกม้า
บัญชีคำ 3	ลูกหมา ม้า เต่า ลูกแกะ หนู ฮิปโป ยีราฟ
บัญชีคำ 4	วัว กระต่าย ผึ้ง ช้าง เสือ ลา กวาง
บัญชีคำ 5	เปิด ปลา กบ มด กระจอก ม้าลาย นกเพนกวิน
อวัยวะ	
บัญชีคำ 1	จมูก มือ ศีรษะ นิ้ว
บัญชีคำ 2	ตา ท้อง ขา หน้า
บัญชีคำ 3	ฟัน นิ้วเท้า หัวเข่า ลิ้น
บัญชีคำ 4	หู เท้า สะดือ ก้น
บัญชีคำ 5	ผม ปาก แขน ลิ้น
เสื้อผ้า	
บัญชีคำ 1	ถุงเท้า เสื้อโค้ด ชุดนอน เสื้อกันหนาว ถุงนอน
บัญชีคำ 2	รองเท้า เสื้อนอก รองเท้าบูท เสื้อชั้นใน ผ้าพันคอ
บัญชีคำ 3	หมวก เสื้อเชิ้ต รองเท้าแตะ สร้อยคอ กางเกงใน
บัญชีคำ 4	ผ้าอ้อม กางเกง เข็มขัด ถุงเท้า ชุดกันหนาว
บัญชีคำ 5	กระดุม ผ้ากันเปื้อน ชีป กระโปรงชุด ถุงมือ

ตารางที่ 16 คำนามที่ใช้ในการทดสอบของ Reznick and Goldsmith (96) (ต่อ)

หมวดคำนาม	คำนามต่างๆ
อาหาร	
บัญชีคำ 1	เนยแข็ง ขนมปังกรอบ ลูกเกด พืชชา เนย มันทอด แยมเบอเกอร์
บัญชีคำ 2	ข้าวโพด มันฝรั่ง สตรอเบอร์รี่ สเปกเก็ตตี้ โชดา ถั่ว น้ำผลไม้ อาหารเข้า ขนมเค้ก ถั่วแขก ปลา เส้นก๋วยเตี๋ยว ไข่ นมเปรี้ยว อมยิ้ม ปลาทูน่า หมากฝรั่ง เยลลี่
บัญชีคำ 3	คุกกี้ ไข่ ไอศกรีม ขนมปังปิ้ง แครอท น้ำแข็ง ผักดอง ขนม อาหาร มัฟฟิน ขนมปังกรอบ ช็อกโกแลต ซอสแอปเปิ้ล
บัญชีคำ 4	แอปเปิ้ล น้ำ กาแฟ เครื่องดื่ม ชุป ถั่วบดเนย ถั่ว ซอส วิตามิน แพนเค้ก เยลลี่ แดงโม
บัญชีคำ 5	กล้วย นม ขนมปัง ส้ม เนื่อ มันทอด ซีเรียล โดนัท แชนวิช พักทอง ข้าวโพดอบ ถั่วเขียว เกลีส
เฟอร์นิเจอร์และห้อง	
บัญชีคำ 1	ประตู หน้าต่าง โซฟา อ่างน้ำ ห้องนอน เครื่องซักผ้า
บัญชีคำ 2	ทีวี เติงเด็ก บันได ห้อง ตู้ เครื่องอบผ้า
บัญชีคำ 3	เตียง โต๊ะ ผักบัว เตาอบ ตู้เย็น โรงรถ
บัญชีคำ 4	เก้าอี้ ห้องน้ำ เตา เก้าอี้โยก ห้องนั่งเล่น ห้องใต้ดิน
บัญชีคำ 5	อ่างอาบน้ำ กระโถน เก้าอี้เด็ก ครก ลินซ์กระเบื้อง
ของใช้ในบ้าน	
บัญชีคำ 1	ขวด กล้อง ส้อม เงิน แก้ว จาน มีด กล้อง เครื่องทำความร้อน
บัญชีคำ 2	ช้อน แปรงสีฟัน สบู่ หวี รูป จานชาม วิทยุ โคมไฟ กระป๋อง
บัญชีคำ 3	โทรศัพท์ ไฟ ผ้าเช็ดตัว หมอน กรรไกร ถังขยะ แก้ว ตะปู เขยือก

ตารางที่ 16 คำนามที่ใช้ในการทดสอบของ Reznick and Goldsmith (96) (ต่อ)

หมวดคำนาม	คำนามต่างๆ
ของใช้ในบ้าน (ต่อ)	
บัญชีคำ 4	ถ้วย นาฬิกา แปรง ค้อน ถังขยะ ผ้าเช็ดปาก ถัง ตะกร้า ใอง
บัญชีคำ 5	กุญแจ ผ้าห่ม นาฬิกาข้อมือ ไม้กวาด ต้นไม้ เครื่องดูดฝุ่น กระดาษเช็ดหน้า ไม้ถูพื้น ถาด
สิ่งของนอกบ้าน	
บัญชีคำ 1	ต้นไม้ ฝน ดาว ท่อ หิมะ หลังกา
บัญชีคำ 2	ดวงจันทร์ สระน้ำ ดวงอาทิตย์ เครื่องตัดหญ้า สวน ปา
บัญชีคำ 3	น้ำ พลับ หญา ธง ลม เตาปิ้ง
บัญชีคำ 4	หิน ชิงช้า ไม้เลื้อย ถังทราย เมฆ ตุ๊กตาหิมะ
บัญชีคำ 5	ดอกไม้ ท้องฟ้า ไม้เท้า บันได หัวฉีดน้ำ แผนที่
คน	
บัญชีคำ 1	แม่ เบอร์ด (ชื่อคน) ตัวตลก สุภาพสตรี อินเดียน คน
บัญชีคำ 2	ปู่/ตา ชื่อตนเอง สุภาพบุรุษ หมอ สุนัขบี ตำรวจ
บัญชีคำ 3	พ่อ เออร์นี (ชื่อคน) บุรุษไปรษณีย์ น้ำ/อา เพื่อน พยาบาล
บัญชีคำ 4	เด็กทารก นก เด็กผู้หญิง สูง พี่สาว/น้องสาว คนดับเพลิง
บัญชีคำ 5	ย่า/ยาย เด็กผู้ชาย ตุ๊กตาตุ๊กกี้ คน พี่ชาย/น้องชาย
สถานที่	
บัญชีคำ 1	สวนสาธารณะ ไร่ โบสถ์ โรงภาพยนตร์
บัญชีคำ 2	ชายหาด โรงเรียน สนาม ปา
บัญชีคำ 3	บ้าน สวนสัตว์ สนามเด็กเล่น ละครสัตว์

ตารางที่ 16 คำนามที่ใช้ในการทดสอบของ Reznick and Goldsmith (96) (ต่อ)

หมวดคำนาม

คำนามต่างๆ

สถานที่ (ต่อ)

บัญชีคำ 4

ร้าน ที่ทำงาน ปิคนิค ในเมือง

บัญชีคำ 5

ข้างนอก งานเลี้ยง ปั่นน้ำมัน ที่ค้างแรม

วันและเวลา

บัญชีคำ 1

กลางคืน เวลา

บัญชีคำ 2

ภายหลัง วัน

บัญชีคำ 3

เดี๋ยวนี้ บ่าย

บัญชีคำ 4

พรุ่งนี้ วันนี้

บัญชีคำ 5

เช้า ค่ำนี้

ของเล่น

บัญชีคำ 1

ของเล่น ฟองสบู่ ลูกฟุตบอล

บัญชีคำ 2

ลูกบอล ดินสอ เกมส์

บัญชีคำ 3

ไม้บล็อก ปากกา ลูกบิด

บัญชีคำ 4

ตุ๊กตา ดินสอสี รูปต่อ

บัญชีคำ 5

หนังสือ ตัวตลก ค้างคาว

พาหนะ

บัญชีคำ 1

เรือ รถไฟ

บัญชีคำ 2

รถบรรทุก รถเข็น

บัญชีคำ 3

รถจักรยาน รถเมล์

บัญชีคำ 4

รถยนต์ รถจักรยานยนต์

บัญชีคำ 5

เครื่องบิน จี๊กจ๊ก

Goldfield and Reznick (99) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 1 ปี 10 เดือนจำนวน 18 คน ผู้วิจัยให้แม่บันทึกคำพูดของเด็กขณะที่เด็กพูดกับพ่อ แม่หรือบุคคลอื่นๆ แล้วนำคำพูดมาจำแนกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำถาม คำที่ใช้แสดงมารยาททางสังคม ผู้วิจัยจัดแบ่งคำนามออกเป็น 11 หมวด ได้แก่ หมวดสัตว์ หมวดอวัยวะ หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดอาหาร หมวดสิ่งของในบ้าน หมวดสิ่งของนอกบ้าน หมวดของเล่น หมวดสถานที่ หมวดพาหนะ หมวดเกมและกิจวัตร และหมวดคน นอกจากนี้ยังวิเคราะห์อัตราการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กด้วย ผลการศึกษาพบว่า คำนามที่เด็กพูดได้แสดงในตารางที่ 17 และพบว่าการเรียนรู้คำศัพท์ในช่วงของการพูด 50 คำแรกมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในช่วงอายุ 1 ปี 5 เดือนถึง 1 ปี 7 เดือน และมากกว่าร้อยละ 70 ของคำที่เด็กเรียนรู้เป็นคำนาม ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ Nelson (55) และ Benedict (56)

ตารางที่ 17 คำนามที่เด็กพูดได้ในช่วงการเรียนรู้คำศัพท์ 50 คำแรก (99)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้
สัตว์	หมา ม้า ผี
อวัยวะ	จมูก ท้อง ฟัน
เครื่องแต่งกาย	หมวก รองเท้า ซิป
อาหาร	คุกกี้ นม ถั่ว
สิ่งของในบ้าน	เตียง ห้องน้ำ ส้วม
สิ่งของนอกบ้าน	เครื่องตัดหญ้า ดวงจันทร์ สระน้ำ
ของเล่น	ลูกบอล หนังสือ "เอนนี่"
สถานที่	สวนสาธารณะ โรงเรียน ร้าน
พาหนะ	รถ รถบรรทุก รถจักรยาน
เกมและกิจวัตร	จ๊ะเอ๋ อาหารกลางวัน
คน	แม่ ชูชี น้ำ

นอกจากการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติแล้ว นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาการพูดคำนามหมวดต่างๆ โดยการใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่นและแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (42, 43, 62, 76, 77, 100, 101, 102, 103) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Goldin-Meadow et al (62) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจและด้านการพูดของเด็กที่มีอายุ 14 เดือนถึง 26 เดือน จำนวน 12 คน ผู้วิจัยใช้คำนาม 70 คำ และคำกริยา 30 คำ แบ่งคำนามออกเป็น 8 หมวด คือ หมวดอวัยวะ 14 คำ หมวดเครื่องแต่งกาย 7 คำ หมวดยานพาหนะ 2 คำ หมวดสัตว์ 8 คำ หมวดเครื่องเรือน 12 คำ หมวดตัวอักษรและรูปร่าง 4 คำ หมวดอาหาร 7 คำและหมวดสิ่งของอื่นๆ 16 คำ ผู้วิจัยทดสอบการพูดคำนามโดยชี้ของเล่น แล้วถามเด็กว่า "นี่คืออะไร" ผลการศึกษา พบว่า เด็กมีความสามารถด้านความเข้าใจคำนามมากกว่าความสามารถด้านการพูดคำนาม รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ (62)

หมวดคำนาม	จำนวนเด็กที่พูดคำนามได้	จำนวนเด็กที่เข้าใจคำนาม
อวัยวะ		
ผม	7	11
หัว	5	15
เท้า	5	12
ปาก	5	11
มือ	5	10
นิ้ว	4	9
ฟัน	3	10

ตารางที่ 18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ (62) (ต่อ)

หมวดคำนาม	จำนวนเด็กที่พูดคำนามได้	จำนวนเด็กที่เข้าใจคำนาม
<u>อวัยวะ (ต่อ)</u>		
แขน	3	9
หัวเข่า	2	5
ข้อศอก	2	4
ริมฝีปาก	1	7
ลิ้น	1	7
นิ้วหัวแม่มือ	1	4
ข้อพับ	0	0
<u>เครื่องแต่งกาย</u>		
หมวก	9	12
กระดุม	8	9
ถุงเท้า	7	11
กระเป๋าสีเสื้อ	6	7
เข็มขัด	5	9
ผ้าพันคอ	1	4
ป้ายชื่อ	0	1
<u>ยานพาหนะ</u>		
เครื่องบิน	10	11
รถไฟ	9	10
<u>สัตว์</u>		
แมว	10	10
กระต่าย	9	9

ตารางที่ 18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ (62) (ต่อ)

หมวดคำนาม	จำนวนเด็กที่พูดคำนามได้	จำนวนเด็กที่เข้าใจคำนาม
สัตว์ (ต่อ)		
ปลา	8	11
หมี	8	9
วัว	7	8
หมู	6	7
ยีราฟ	5	5
ผีเสื้อ	2	2
เครื่องเรือน		
นาฬิกา	9	12
เก้าอี้	9	12
โต๊ะ	9	12
ประตู	7	11
บ้าน	6	10
กำแพง	5	8
หน้าต่าง	5	11
อ่างน้ำ	4	7
โคมไฟ	4	5
หม้อ	3	3
เก้าอี้นอน	1	1
พื้น	1	10

ตารางที่ 18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ (62) (ต่อ)

หมวดคำนาม	จำนวนเด็กที่พูดคำนามได้	จำนวนเด็กที่เข้าใจคำนาม
<u>ตัวอักษรและรูปทรง</u>		
A	5	5
M	4	4
ดาว	4	5
หัวใจ	0	0
<u>อาหาร</u>		
กล้วย	9	10
ส้ม	8	10
ขนมเค้ก	7	9
องุ่น	6	10
ซีเรียล	5	8
น้ำตาล	4	8
มัสดาด	2	4
<u>อื่นๆ</u>		
ลูกบอล	11	12
เงิน	9	9
กรรไกร	8	10
กระดาด	8	9
ดอกไม้	7	10
หมอน	6	11
ไม้กวาด	6	7

ตารางที่ 18 จำนวนเด็กที่พูดและเข้าใจคำนามได้จำแนกตามหมวดต่างๆ (62) (ต่อ)

หมวดคำนาม	จำนวนเด็กที่พูดคำนามได้	จำนวนเด็กที่เข้าใจคำนาม
อื่นๆ (ต่อ)		
จาน	5	9
ดินสอสี	4	10
กระจก	4	8
แหวน	4	6
บันได	3	8
นุหรี	3	3
ธง	2	3
ยางรถ	1	1
แสดมปี	0	0

จากตารางที่ 18 คำนามที่เด็กพูดได้มากที่สุด ได้แก่ "ลูกบอล" รองลงไป คือ "เครื่องบิน" และ "แมว"

Johnson (100) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดชื่อสีโดยรวมข้อมูลจากเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 5 เดือนจำนวน 669 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยให้เด็กบอกชื่อสีของการ์ดสีขนาด 3 x 3 ตารางเซนติเมตรที่ละสีรวม 10 สี ผลการศึกษา พบว่า เด็กบอกชื่อแม่สีหรือสีปฐมภูมิได้ถูกต้องก่อนชื่อสีผสมหรือสีทุติยภูมิ เด็กจะบอกชื่อสีขาวและสีดำได้ถูกต้องในระยะใกล้เคียงกับแม่สี ซึ่งสรุปได้ว่าเด็กเรียนรู้ชื่อสีเรียงตามลำดับดังนี้ "สีแดง" "สีเขียว" "สีดำ" "สีส้ม" "สีเหลือง" "สีน้ำเงิน" "สีชมพู" "สีน้ำตาล" และ "สีม่วง"

Gandour et al (101) ได้ทำการศึกษาการใช้ลักษณะนามภาษาไทยของเด็กและผู้ใหญ่ จำนวน 60 คน แบ่งเป็น 6 กลุ่มอายุได้แก่ กลุ่มอายุ 5, 6, 7, 8, 10 ปี และกลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มละ 10 คน เป็นเพศหญิงและเพศชายจำนวนเท่ากัน โดยใช้แบบทดสอบประกอบด้วย คำนาม 72 คำ ผู้วิจัยใช้ภาพกระตุ้นให้เด็กพูดเติมลักษณะนามลงในประโยคให้สมบูรณ์โดยใช้ประโยคดังนี้ "ที่นี่มี (นาม) (จำนวน)...." คำลักษณะนามที่ทดสอบแบ่งเป็น 4 ชนิด ได้แก่ ลักษณะนามบอกชนิดและหมวดหมู่ของสิ่งมีชีวิตได้แก่ กลุ่ม/ฝูง/พวก ตัว เชือก คน องค์/รูป ลักษณะนามบอกจำนวนและการจัดกลุ่ม ได้แก่ หวี พวง คู่ ก้าน/กลีบ ชี ขบวน กระป๋อง ขวด ม้วน หลอด ลักษณะนามบอกลักษณะและรูปร่างได้แก่ ใบ มวนตัว เม็ด ก้อน ลำ เครื่อง แผ่น ผืน เล่ม แท่ง ต้น เส้น สาย ดอก ลูก วง ลักษณะนามบอกชนิดของสิ่งที่ไม่มีชีวิต ได้แก่ ลูก/ผล/ใบ หลัง ตัว เรือน ดวง คัน เล่ม เครื่อง ผลการศึกษา พบว่า พัฒนาการด้านการเรียนรู้ลักษณะนามภาษาไทยเป็นไปอย่างช้าๆ เด็กอายุ 5 ปีทำแบบทดสอบถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 15 และเด็กอายุ 10 ปีได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89 เด็กทุกกลุ่มอายุใช้ ลักษณะนามบอกชนิดและหมวดหมู่ของสิ่งมีชีวิตได้ถูกต้องมากที่สุด กล่าวคือ เด็กอายุ 5 ปีได้คะแนนร้อยละ 39 เด็กอายุ 7 ปีร้อยละ 84 เด็กอายุ 8 ปีใช้ลักษณะนามชนิดนี้ได้เท่าเทียมผู้ใหญ่โดยสามารถทำได้ถูกต้องร้อยละ 97 ลักษณะนามหมวดที่เด็กใช้ได้น้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะนามบอกลักษณะและรูปร่าง ลักษณะนามที่เด็กใช้แทนคำที่เด็กไม่รู้จักบ่อยที่สุด คือ "อัน" และเด็กอายุ 5 ปีถึง 6 ปียังใช้ลักษณะนามซ้ำชื่อแทนคำลักษณะนามที่เด็กไม่รู้จักอีกด้วย

Carpenter (77) ได้ทำการศึกษาการใช้คำลักษณะนามของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือนถึง 11 ปี 3 เดือน จำนวน 247 คน ผู้วิจัยแบ่งเด็กออกเป็น 6 กลุ่มอายุ อายุเฉลี่ย 2 ปี 9 เดือน, 3 ปี 6 เดือน, 4 ปี 6 เดือน, 5 ปี 4 เดือน, 6 ปี 6 เดือน, และ 9 ปี 5 เดือน ผู้วิจัยใช้หุ่นมือเป็นของเล่นกระตุ้นให้เด็กพูดคำลักษณะนามที่ใช้กับคำนามรวม 108 คำ ซึ่งแบ่งออกเป็นประเภทสิ่งมีชีวิต เช่น ช้าง (เชือก/ตัว) เพื่อน ครู (คน) ผี (ตัว) ไฉนเส้า งู ลูกหมา ลูกนก (ตัว) ประเภทสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น แก้ว อี เลื้อ กระโปรง (ตัว) ขันโตก (อัน) โสหรัง (ผืน) และประเภทอื่นๆ เช่น หลอดไฟ เข็มขัด เครื่องบิน กล้วยหอม ลูกโป่ง ผลการศึกษารูปได้ว่าการเรียนรู้ลักษณะนามของเด็กเป็นไปอย่างช้าๆ และเพิ่มขึ้นอย่างคงที่ตามอายุที่เพิ่มขึ้น เด็กอายุ 5 ปีใช้ลักษณะนามได้ถูกต้องร้อยละ 60 ทางด้านลักษณะนามที่เด็กใช้

นั้น ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะนามที่เด็กในทุกกลุ่มอายุใช้มากที่สุด ได้แก่ "อัน" เด็กบางคนใช้คำลักษณะนามซ้ำกันสำหรับคำนามต่างๆ เช่น เด็กในกลุ่มที่หนึ่งที่มีอายุ 2 ปี 9 เดือนใช้ "คน" กับคำนาม "เพื่อน" "ช้าง" "หลอดไฟ" "เข็มขัด" ฯลฯ เด็กในกลุ่มที่สองที่มีอายุ 3 ปี ใช้ "ตัว" กับคำนาม "ช้าง" "งู" "เสื้อ" "เครื่องบิน" "กล้วย" "ลูกโป่ง" ฯลฯ เด็กในกลุ่มอายุ 6 ปี 6 เดือน จำนวน 1 คนยังคงใช้ลักษณะนามในรูปแบบดังกล่าว การใช้คำลักษณะนามในลักษณะนี้ ลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.0001$)

สุวัฒนา วิชารักษ์ (102) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้ลักษณะนามของเด็กนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 จำนวน 300 คนจากโรงเรียนในจังหวัดน่าน โดยใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเติมคำที่สร้างขึ้นเองประกอบด้วย คำนาม 200 คำ ทดสอบลักษณะนาม 94 คำ เป็นคำลักษณะนามบอกชนิด เช่น ตัว เรือน ผืน ลักษณะนามบอกหมวดหมู่ เช่น กอง ลักษณะนามบอกสัณฐาน เช่น วง และลักษณะนามบอกอาการ เช่น จีบ มวน ม้วน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการใช้คำลักษณะนามที่ถูกต้องตามภาษาเขียนของเด็กเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น คะแนนเฉลี่ยของเด็กแต่ละกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ($P < 0.01$) ความแตกต่างของการใช้ลักษณะนามภายในกลุ่มจะลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น และเด็กในทุกกลุ่มอายุใช้ "อัน" มากที่สุด ลักษณะนามที่เด็กจำนวนร้อยละ 75-100 ใช้ได้ตรงตามภาษาเขียนมี 19 คำ ได้แก่ "ตัว" "ใบ" "คน" "ดอก" "หัว" "ขวด" "เล่ม" "กอง" "หวี" "ก้อน" "นิ้ว" "คัน" "ลูก" "เส้น" "ฟอง" "ก้อน" "ผืน" "เครื่อง" "ดวง"

ศิรินันท์ เพชรทองคำ (103) ได้ทำการศึกษาการใช้ลักษณะนามของเด็กนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 จำนวน 300 คน อายุเฉลี่ย 6 ปี 9 เดือนถึง 17 ปี โดยใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเติมคำที่สร้างขึ้นเองเป็นคำนาม 200 คำ ทดสอบการใช้คำลักษณะนาม 4 หมวด คือ ลักษณะนามบอกชนิด เช่น "พระองค์" "ตน" "เลา" ลักษณะนามบอกสัณฐาน เช่น "วง" "หลัง" "ผืน" ลักษณะนามบอกหมวดหมู่ เช่น "กอง" "ฝูง" "สำหรับ" และลักษณะนามบอกอาการ เช่น จีบ มวน ม้วน ผลการศึกษา พบว่า ความสามารถในการใช้ลักษณะนามได้ถูกต้องตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น และเด็กในทุกกลุ่ม

อายุใช้ลักษณะนาม "อัน" มากที่สุด ลักษณะนามที่เด็กจำนวนร้อยละ 75-100 ใช้ได้ตรงตามภาษาเขียนมี 30 คำ ได้แก่ "ตัว" "คน" "ดวง" "ขาด" "ลูก" "คัน" "ใบ" "กึ่ง" "ฟอง" "ก้อน" "หวี" "เครื่อง" "วัน" "บาน" "คำ" "ห้อง" "นิ้ว" "ลำ" "เรือน" "ฝัก" "วง" "คู่" "หัว" "ตัว" "ผืน" "อัน"

เบญจมาศ ภูมิอมร (42) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาล ที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 4 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น จำนวน 151 คน โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเองจำนวน 86 รูปภาพ ทดสอบคำนาม 4 หมวดคือ หมวดชื่อสัตว์ 16 คำ หมวดชื่อสิ่งของ 38 คำ หมวดชื่อพืชและอาหาร 22 คำ และหมวดชื่อสี 10 คำ ทดสอบด้านความเข้าใจโดยให้เด็กชี้ภาพตามคำสั่งและด้านการพูดโดยให้เด็กตอบคำถามว่า "นี่อะไร?" ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนอนุบาลมีความสามารถด้านความเข้าใจคำนามมากกว่าความสามารถด้านการพูดคำนามทุกหมวดที่นำมาศึกษา และมีความสามารถเข้าใจและพูดคำนามหมวดสัตว์ได้มากที่สุด และหมวดชื่อสีน้อยที่สุด คำนามที่นักเรียนอนุบาลอายุ 3 ปีถึง 4 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่นร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้มีดังต่อไปนี้คือ หมวดสัตว์ 15 คำ หมวดสิ่งของ 29 คำ หมวดพืชและอาหาร 12 คำและหมวดสี 3 คำ (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้ (42)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คำ)
สัตว์	ปลา ลิง หมา แมว ช้าง หมู นก ไก่ เสือ ม้า กบ เป็ด กระต่าย ปู ควาย	15
สิ่งของ	รถ ลูกโป่ง หมวก รถไฟ กางเกง เรือ ปืน กระเป๋า ร่ม แก้ว ขวด มีด จาน โต๊ะ ดินสอ ว่าว กระจก บันได หิน เชือก ธง ประตู่ ไฟ ตุ๊กตา หนังสือ เสื่อ โทรทัศน์ ล้อ หม้อ	29
พืช/อาหาร	ไข่ กล้วย ข้าว น้ำ พริก ส้ม ต้นไม้ ดอกไม้ ฝัก หนุ่ย ถั่ว ฝรั่ง	12
สี	สีดำ สีแดง สีขาว	3

จากตารางที่ 19 คำนามที่เด็กพูดได้มากที่สุดได้แก่ หมวดสิ่งของ รองลงไป คือ หมวดสัตว์ หมวดพืชและอาหาร และคำนามหมวดที่เด็กพูดได้น้อยที่สุดได้แก่ หมวดสี

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของนักเรียนในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดของการวิจัยดังกล่าวไว้ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) นำคำพูดที่ถอดเทปได้มาวิเคราะห์หน้าที่ของคำ โดยคัดเฉพาะคำที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปมาจำแนกเป็น 6 ประเภท คือ ประเภทคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อมและคำลงท้าย ผลการวิเคราะห์จำนวนคำพื้นฐานของเด็กเล็กมีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำ เป็นคำนาม 175 คำ คำสรรพนาม 6 คำ คำกริยา คำเชื่อมและอื่นๆ 61 คำ ผู้วิจัยจำแนกคำนามออกเป็น 12 หมวดคือ หมวดที่เกี่ยวกับตำแหน่ง-อาชีพ 15 คำ หมวดเครือญาติ 14 คำ หมวดอวัยวะ 22 คำ หมวดเครื่องแต่งกาย 11 คำ หมวดดอกไม้ 4 คำ หมวดผลไม้ 18 คำ หมวดผัก 10 คำ หมวดอาหาร 12 คำ หมวดสัตว์ 25 คำ หมวดสิ่งของ 27 คำ หมวดพาหนะ 4 คำ และหมวดสถานที่ 13 คำ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 คำนามจากบัญชีคำพื้นฐานจำแนกตามหมวด (76)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คำ)
ตำแหน่ง-อาชีพ	หมอ คน ตำรวจ พระ ครู เด็ก นักเรียน แม่ค้า ทหาร	15
เครือญาติ	ชาวนา ในหลวง พระราชินี พระเจ้าอยู่หัว ผู้ชาย ผู้หญิง พ่อ แม่ พี่ น้อง ตา เพื่อน ลุง ป้า น้า ยาย ลูก ย่า อา ป้า	14
อวัยวะ	มือ ขา ปาก ตับ ตา จมูก นม เท้า หู ฟัน นิ้ว คิ้ว คอ	22
	แขน ตีน หลัง หัวเข่า สะตือ ตับ หัว ผม	

ตารางที่ 20 คำนามจากบัญชีคำพื้นฐานจำแนกตามหมวด (76) (ต่อ)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คำ)
เครื่องแต่งกาย	กางเกง เสื้อ เสื้อผ้า ผ้า หมวก เสื้อกันหนาว หมอน ผ้าห่ม มุ้ง เหยิง ที่นอน	11
ดอกไม้	ดอกไม้ ดอกเข็ม กุหลาบ มะลิ	4
ผลไม้	กล้วย แดงโม มะพร้าว ส้ม เงาะ มะละกอ ชมพู ฝรั่ง น้อยหน่า มะม่วง ลำไย ละมุด ส้มโอ ขนุน มะขาม ลางสาด องุ่น มะยม	18
ผัก	ผัก พริก มะเขือ ผักกาด หอย้า ผักบุ้ง คะน้า กะหล่ำปลี ผักชี ถั่ว	10
อาหาร	ไข่ ข้าว น้ำ ขนม ขนมปัง น้ำปลา น้ำตาล ยา ก๋วยเตี๋ยว ข้าวสาร น้ำส้ม แยม	12
สัตว์	ไก่ หมู กระต่าย ปลา หมา นก แมว เต่า หมี หนู ปลาหู เบ็ด ช้าง เสือ ลิง วัว งู จระเข้ ควาย กุ้ง นกแก้ว ม้า สิงโต กวาง หมาป่า	25
สิ่งของ	หนังสือ แปรง ช้อน จาน ชาม โทรทัศน์ โต๊ะ ของเล่น ตุ๊กตา ร่ม ประตู่ กระเป๋า ตู้ ถ้วย วิทยุ กระป๋อง หม้อ ชัน เต่า การ์ตูน รูป ตู้เย็น สมุด ทัพพี ถัง ตะหลิว มีด	27
พาหนะ	รถ เรือ รถไฟ รถยนต์	4
สถานที่	โรงเรียน บ้าน วัด ตลาด ครุฑ ห้อง โรงพยาบาล ถนน สวนสัตว์ นา ดิน ฝน ป่า	13

เบญจมาศ พระธานี (43) ได้นำแบบทดสอบของเบญจมาศ ภูมิอมร (42) มาปรับปรุงแล้วนำมาทดสอบด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำนามของเด็กอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4 ปีถึง 5 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น จำนวน 327 คนเป็นเด็กหญิง 155 คนและเด็กชาย 172 คน โดยใช้วิธีการเดียวกัน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนอนุบาลมีความสามารถด้านความเข้าใจคำนามมากกว่าความสามารถด้านการพูดคำนามทุกหมวดที่นำมาศึกษา นักเรียนอนุบาลสามารถความเข้าใจและพูดคำนามหมวดสัตว์ได้มากที่สุด และหมวดสีได้น้อยที่สุด คำนามที่นักเรียนอนุบาลอายุ 4 ปีถึง 5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น ร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดมีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ หมวดสัตว์ 15 คำ หมวดสิ่งของ 37 คำ หมวดพืชและอาหาร 20 คำ และหมวดสี 8 คำ (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 คำนามที่นักเรียนอนุบาลร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้ (43)

หมวดคำนาม	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
สัตว์	ปลา ลิง หมา แมว ช้าง หมู นก ไก่ เสือ ม้า กบ เป็ด กระต่าย ปู ควาย วัว	16
สิ่งของ	รถ ลูกโป่ง หมวก รถไฟ กางเกง เสื้อ ปิ่น กระเป๋า ร่ม แก้ว ขวด มีด จาน โต๊ะ ดินสอ ว้าว กระจก บันได ล้อ ก้อนหิน เชือก ธง ประตู่ ไฟ ตุ๊กตา หนังสือ เสื้อ ที่วี ตู้ หม้อ ผ้า กระป๋อง กระดาษ กระจก เข็ม เส้า สะพาน	37
พืช/อาหาร	ไข่ กัลล้วย ข้าว น้ำ พริก ส้ม ต้นไม้ ดอกไม้ ผัก หญ้า ถั่ว ฝรั่ง ปลายู มะม่วง ดอกบัว เนื้อ มะพร้าว ชมพู มะละกอ มะนาว	20
สี	สีดำ สีแดง สีขาว สีส้ม สีเหลือง สีม่วง สีเขียว สีฟ้า	8

จากตารางที่ 21 คำนามหมวดที่เด็กพูดได้มากที่สุดได้แก่ หมวดสิ่งของ รองลงไป คือ หมวดพืชและอาหาร หมวดสัตว์ และคำนามหมวดที่เด็กพูดได้น้อยที่สุด คือ หมวดสี เด็กอายุ 4 ปีถึง 5 ปีพูดคำนามได้มากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับผลจากการศึกษาของ เบญจมาศ ภูมิอมร (42)

จากการศึกษาในต่างประเทศและในประเทศไทย ทั้งที่ใช้วิธีการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติและการทดสอบ จะเห็นได้ว่าคำนามที่เด็กพูดได้นั้นเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กโดยตรงหรือเป็นคำเรียกชื่อสิ่งที่เด็กสนใจ นักวิจัยได้จัดแบ่งคำนามออกเป็นหมวดต่างๆมากมาย ซึ่งพอสรุปได้ว่าคำนามหมวดต่างๆที่เด็กก่อนวัยเรียนใช้จำแนกออกเป็น 10 หมวด กล่าวคือ หมวดคน (55, 73, 88, 89, 92, 96, 99) หมวดสัตว์ (42, 43, 46, 55, 62, 88, 89, 92, 99) หมวดพืชและอาหาร (42, 43, 73, 76, 89, 92, 99) หมวดอวัยวะ (55, 62, 76, 88, 92, 96, 99) หมวดสถานที่ (55, 76, 92, 96, 99) หมวดสิ่งของ (42, 43, 73, 76, 89, 92, 99) หมวดสี (42, 43, 81, 102) หมวดวันและเวลา (90, 96) หมวดลักษณะนาม (77, 91, 101, 102, 103)

2.2 คำกริยา

คำกริยาเป็นคำที่เด็กพูดได้หลังจากที่เรียนรู้และพูดคำนามได้ระยะหนึ่งแล้ว (4, 60, 62) นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาการใช้คำกริยาของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (55, 57, 80, 88, 92, 96, 99, 104, 105) มีรายละเอียดของการศึกษาต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์ และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน รายละเอียดของการวิจัยดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผู้วิจัยนำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจัดลำดับความถี่ พบว่า คำกริยาที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปมีดังนี้ คือ "ทำ" "ต้องการ" "ไป" "มี" "เห็น" "ได้" "ดู" "จะ" "มา" "ใส่" "เอาไป" "เล่น" "รู้" "นั่ง"

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1-2 ปี จำนวน 18 คน เป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผลการศึกษาพบว่า คำ 10 คำแรกที่เด็กใช้บ่อยเป็นคำกริยา 1 คำ คือ "สวัสดี"

Leopold (88) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของเด็กหญิงที่ใช้ 2 ภาษา จำนวน 1 คนซึ่งเป็นบุตรของผู้วิจัย ตั้งแต่อายุ 8 สัปดาห์ถึง 7 ปี รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำนาม (หน้า 33) คำกริยาที่เด็กพูดได้ในสถานการณ์ต่างๆ (ตารางที่ 13, หน้า 33-34)

Antinucci and Miller (104) ได้ทำการศึกษาระยะเวลาด้านการพูดคำกริยาแสดงอดีตกาลของเด็กอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี 6 เดือน จำนวน 8 คน เป็นเด็กที่ใช้ภาษาอิตาเลียน 7 คนและภาษาอังกฤษ 1 คน โดยการบันทึกคำพูดของเด็กที่บ้านและที่โรงเรียน ขณะพูดคุยกับผู้ใหญ่เดือนละ 1-2 ครั้งเริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี 5 เดือน พบว่าเด็กเริ่มใช้หน่วยคำแสดงอดีตกาล "-ed" เมื่ออายุ 1 ปี 9 เดือน ส่วนคำกริยาอดีตกาลที่เปลี่ยนรูปจากปัจจุบันกาลนั้นเด็กเริ่มใช้ได้ถูกต้องในบางสถานการณ์ คำกริยาซึ่งเด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอิตาเลียนพูดได้มีดังต่อไปนี้ "กิน" "ชอบ" "ซื้อ" "เดิน" "ตก" "นั่ง" "บอก" "ปิด" "ไป" "พูด" "รู้" "ล้าง" "เล่น" "วิ่ง" "ใส่" "เห็น" "ให้" "ได้ยิน"

Bloom et al (105) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดเป็นประโยคที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือนถึง 2 ปี 4 เดือนจำนวน 4 คน เด็กทุกคนเป็นบุตรคนแรกของครอบครัวที่พ่อและแม่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เก็บตัวอย่างคำพูดโดยการสังเกตการพูดของเด็กที่บ้าน พบว่า คำกริยาที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "ใส่" "ไป" "นั่ง" "เอาไป" "ตก" "บ้ายบาย" "ออกห่าง" (away) "หมุน" "มา" "ยืน" "ทำ" "ป็น" "กระโดด" "ย้าย"

French (80) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของเด็กชาย 1 คน ซึ่งเป็นบุตรของผู้วิจัย ในช่วงอายุที่เด็กเริ่มพูดคำ 50 คำแรกของเด็ก รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อ

คำนาม (หน้า 22) ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเองแทนคำที่ใช้กันในภาษาทั่วไป ซึ่งสามารถจัดไว้ในประเภทคำนามและคำกริยา เช่น "หุบ" "หยุด" "แตก" "ปิด" "ลง" "กิน" "หมดแล้ว" "สวัสดี" "ราตรีสวัสดิ์" "อาบน้ำ" เป็นต้น

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำนาม (หน้า 36) คำกริยาที่ผู้วิจัยใช้ในแบบประเมินแสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 คำกริยาจากแบบประเมิน LDS (92)

อาบน้ำ	ตี	ทำ	แสดง	เดินรำ	กิน
กอด	หลับ	ร้องเพลง	ล้าง	เอามา	ให้อาหาร
กระโดด	นั่ง	เห็น	จับ	เสร็จ	เตะ
จ๊ะเอ๋	นอนหลับ	ตบมือ	ซ่อม	จูบ	ฉี่
หยุด	ปิด	เอาไป	เคาะ	ดัน	ช่วย
มา	ให้	ดู	อ่าน	ปา	ไอ
ไป	รัก	ชี้	จี้	ตัด	มี
วิ่ง	เดิน	ต้องการ	หมดแล้ว	ราตรีสวัสดิ์	ขอบคุณ
สวัสดี					

Reznick and Goldsmith (96) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 11 เดือนถึง 2 ปี จำนวน 25 คน แบ่งเป็นเด็กหญิง 13 คนและเด็กชาย 12 คน รายละเอียดตามที่กล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 39) คำกริยาที่ใช้ในแบบสอบถามแสดง

ในตารางที่ 23 ผลการศึกษา พบว่า เด็กใช้คำกริยาได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น

ตารางที่ 23 คำกริยาที่ใช้ทดสอบจากการศึกษาของ Reznick and Goldsmith (96)

บัญชีคำ 1	บัญชีคำ 2	บัญชีคำ 3	บัญชีคำ 4	บัญชีคำ 5
จูบ	เปิด	ไป	กิน	เห็น
กัด	กอด	ล้ม	ลุกขึ้น	นั่ง
ช่วย	เดิน	ร้องไห้	ดื่ม	โยก
หรี	เป่า	ล้าง	จ้	ชี้
ปิด	อ่าน	มา	กระโดด	ว่ายนํ้า
ทำอาหาร	นอน	ชน	เปลี่ยน (ผ้าอ้อม)	วิ่ง
หมุน	รัก	ร้องเพลง	ดัน	หยุด
เปิด/ปิด	ดู	ตัด	เอา	เดินรํา
ซ่อม	ขีด	ทำงาน	ตบมือ	เจ็บ
ดู	เอามา	เตะ	เล่น	ตี
กระเด็น	ป็น	ซ่อน	หา	จับ
เขย่า	ถือ	คุย	วาด	ให้
ดึง	ปา	รอ	ล้น	ขีด
แตะ	เสร็จ	ตาก	แตก	เขียน
ใส่	ซื้อ	ทิ้ง	เคาะ	แบ่ง
คลุม	ยืม	พูด	แสดง	เท
ตก	คิด	เอาไป	ให้กิน	ไล่ตาม
ชิม	สร้าง	รู้	ฉีก	ฉีก
พิง	เลีย	บอก	บ้วนน้ำลาย	
อธิษฐาน				

Goldfield and Reznick (99) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 1 ปี 10 เดือนจำนวน 18 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำนาม (หน้า 44) ผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า คำกริยาที่เด็กใช้ได้ เช่น "ซ่อม" "ต้องการ" "ขึ้น" และคำกริยาบางคำจัดไว้ในประเภทคำที่ใช้แสดงมารยาททางสังคม ได้แก่ "กรุณา" "สวัสดี" "ราตรีสวัสดิ์"

นักวิจัยที่ทำการศึกษากการพูดของเด็ก ในสถานการณ์ของการทดสอบ โดยใช้อุปกรณ์ ภาพ ของเล่นและแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (44, 61, 62, 73, 76, 106, 107) มีดังต่อไปนี้

Davis (73) ได้ทำการศึกษาการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) ผลการวิจัยพบว่า คำกริยาที่เด็กใช้มากที่สุด ได้แก่ คำกริยา "to be" คำกริยาอื่นๆที่เด็กใช้บ่อยได้แก่ "จะ" "ไป" "ทำ" "ได้" "มี" เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงมีแนวโน้มที่จะใช้คำกริยาแสดงความคิด เช่น "คิด" "สงสัย" "รู้" "สมมุติ" เด็กใช้คำกริยาแสดงความคิดเพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามอายุที่เพิ่มขึ้น

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี ดังวิธีการศึกษาที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) ผลการศึกษาพบว่า คำกริยาที่เด็กใช้ในการพูดมากกว่า 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "เป็น" "อยู่" "คือ" "ไป" "ขึ้น" "มี"

Goldin-Meadow et al (62) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจและด้านการพูดของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 2 ปี 2 เดือนจำนวน 12 คน ผู้วิจัยใช้คำนาม 70 คำ และคำกริยา 30 คำ ทดสอบคำกริยาโดยแสดงท่าทางแล้วถามว่า "ครูกำลังทำอะไร?" หรือใช้ตุ๊กตาแสดงท่าทางแล้วถามว่า "ตุ๊กตาทำอะไร?" ผลการศึกษาพบว่า เด็กเริ่มพูดคำกริยาหลังจากที่พูดคำนามทั้งหมดที่เข้าใจได้แล้ว คำกริยาที่เด็กพูดได้แสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 2 ปี 2 เดือนพูดได้ (24)

คำกริยา	จำนวนเด็กที่พูดได้	
	คน	ร้อยละ
กิน เปิด	7	58
นั่ง ปิด	6	50
กระโดด ตก	5	42
ล้าง ขูด	4	33
วิ่ง โยน ตี	3	25
ยืน บิน ร้องไห้ เขย่า เตะ ตก	2	17
แตะ ดัน ดึง นอน หัน หยิบ เป่า กอด เดินรำ	1	8

จากตารางที่ 24 คำกริยาที่เด็กในช่วงอายุ 1 ปีถึง 2 ปีใช้ได้มากที่สุดมี 2 คำ ได้แก่ "กิน" "เปิด" และจำนวนเด็กที่ใช้ได้มีเพียงร้อยละ 58

Behrend (106) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำกริยาของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 7 ปีจำนวน 72 คนและผู้ใหญ่ที่มีอายุ 18 ปี 8 เดือนถึง 26 ปี 4 เดือนจำนวน 24 คน แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่มอายุ กล่าวคือ กลุ่มอายุ 3, 5 และ 7 ปี กลุ่มอายุละ 24 คน และผู้ใหญ่ที่มีอายุ 18 ปี 8 เดือนถึง 26 ปี 4 เดือนจำนวน 24 คน แต่ละกลุ่มอายุเป็นเด็กหญิง

และเด็กชายจำนวนเท่ากัน นอกจากกลุ่มอายุ 3 ปี เป็นเด็กหญิง 13 คนและเด็กชาย 11 คน ผู้วิจัยทดสอบการใช้คำกริยา 3 ชนิด ได้แก่ คำกริยาแสดงการเคลื่อนไหว เช่น คน (stir) คำกริยาแสดงผลของการกระทำ เช่น ผสม และคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือ เช่น หวี ทดสอบการใช้คำกริยา 3 คู่ กล่าวคือ คู่ที่ 1 คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือและคำกริยาแสดงการเคลื่อนไหว คู่ที่ 2 คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือและคำกริยาแสดงผลของการกระทำ คู่ที่ 3 คำกริยาแสดงการเคลื่อนไหวและคำกริยาแสดงผลของการกระทำ ให้กลุ่มตัวอย่างดูเทปวีดีโอทีละตอนแล้วบอกผู้วิจัยว่าผู้แสดงกำลังทำอะไร รวมวีดีโอเทปทั้งหมด 18 ตอนทดสอบคำกริยาแต่ละคู่ๆละ 6 ตอน ผลการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำกริยาระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ พบว่า เด็กอายุ 3 ปีใช้คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือ และคำกริยาแสดงผลของการกระทำน้อยกว่ากลุ่มอายุอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มผู้ใหญ่ใช้คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือมากกว่ากลุ่มอายุอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเปรียบเทียบระหว่างการใช้คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือและคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหว พบว่า การใช้คำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น และการใช้คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวลดลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น เด็กอายุ 3 ปีและ 5 ปีมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวมากกว่าคำกริยาแสดงผลของการกระทำ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียน 117 แห่ง ใน 36 จังหวัด รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการวิเคราะห์พบว่า ในจำนวนคำพื้นฐานของเด็กอายุ 5 ปีเป็นคำกริยา 51 คำ ได้แก่ "มี" "ไป" "กิน" "ใส่" "ขาย" "เล่น" "ให้" "ชอบ" "มา" "ล้าง" "ซื้อ" "รู้" "อยู่" "ได้" "นอน" "เห็น" "ดู" "จับ" "ปลูก" "รู้จัก" "เดิน" "รัก" "หา" "ชี้" "อาบน้ำ" "ฟัง" "เที่ยว" "ถู" "ตี" "สอน" "วิ่ง" "ไหว้" "พา" "กัด" "นั่ง" "ตัด" "เจอ" "ดื่ม" "ยิง" "ร้องให้" "อ่าน" "กวาด" "ไล่" "ติด" "เปิด" "มัด" "บิน" "ฉีก" "กระโดด" "ตก" "กราบ"

โถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (107) ได้ทำการศึกษาการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 100 คน ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเองประกอบด้วยคำกริยา 180 คำคัดเลือกมาจากประมวลคำของกรมวิชาการ (101) และคำกริยาที่ผู้วิจัยได้มาจากประสบการณ์การสอนในโรงเรียนอนุบาล ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลโดยใช้ภาพสี่ขนาด 4 x 6 นิ้วให้เด็กดูภาพและตอบคำถาม เช่น "กระต่ายนั่งทำอะไรอยู่? (ดู)" เด็กที่บอกคำกริยาได้ถูกต้องหลังจากดูภาพและฟังคำถามแล้วจัดว่าเด็กรับรู้คำกริยานั้นๆ ได้ ผลการวิจัยพบว่า เด็กชายรับรู้คำกริยาได้คะแนนเฉลี่ย 121 คำและเด็กหญิง 119 คำ คำกริยาที่เด็กใช้ได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มคำกริยาที่ง่ายหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 90-100 คนรับรู้มี 63 คำ กลุ่มคำกริยาที่ค่อนข้างยาก หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 50-89 คนรับรู้มี 69 คำ กลุ่มคำกริยาที่ยาก หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 รับรู้มี 18 คำ คำกริยาที่เด็กร้อยละ 100 รับรู้ได้มี 24 คำ ได้แก่ "ดู" "นั่ง" "นอน" "เล่น" "วิ่ง" "ขึ้น" "เข้า" "เดิน" "ใส่" "ร้องไห้" "เปิด" "ลง" "อาบน้ำ" "ตก" "ขีด" "ยืน" "ตี" "เขียน" "ติด" "ปิด" "ชน" "กวาด" "บิน" "พายเรือ"

จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (44) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านการใช้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรีอายุ 3-4 ปี จำนวน 171 คน เป็นเด็กหญิง 86 คนและเด็กชาย 85 คน ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็ก โดยวิธีการทดสอบ 2 วิธี คือ ทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลโดยใช้กริยาท่าทาง 112 คำและใช้ภาพ 153 คำรวมทั้งสิ้น 265 คำ พร้อมกับคำถามกระตุ้นให้เด็กพูดคำที่ตรงกับกริยาท่าทางหรือภาพนั้นๆ เช่น ครูหยิบลูกบอลขึ้นมาถือแล้วพูดว่า "คุณะคะคุณครูจะทำอะไร?" ครูโยนลูกบอลขึ้นไปพร้อมทั้งถามว่า "คุณครูเอาลูกบอลมาทำอะไร? (โยน)" หรือให้เด็กดูภาพแล้วถามคำถาม เช่น "ผมของก้องสกปรก ก้องเอาแชมพูมาทำอะไรให้ผลสะอาด? (สระผม)" ผลการวิจัยพบว่า เด็กนักเรียนอนุบาลมีความสามารถในการใช้คำกริยาโดยเฉลี่ย 227.5 คำ คำกริยาที่เด็กใช้ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มคำกริยาที่ง่ายหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 90 ขึ้นไปใช้ได้ถูกต้องมี 126 คำ กลุ่มคำกริยาที่ค่อนข้างง่าย หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 80-89 ขึ้นไปใช้ได้ถูกต้องมี 78 คำ กลุ่มคำกริยาที่ยาก หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 21-31 ไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 24 คำ กลุ่มคำกริยา

ที่ยากมากหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 31 ขึ้นไปไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 38 คำ สำหรับคำกริยาที่เด็กร้อยละ 100 ใช้ได้ถูกต้องมี 15 คำ ได้แก่ "หลับตา" "จิก" "เดิน" "ทา" "อ้า" "ยื่น" "ห่ม" "นั่ง" "ตี" "หอม" "นอนหลับ" "บิน" "หวิวม" "เตะ" "ไป"

จากการผลการศึกษาด้านการใช้คำกริยาของเด็ก สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กใช้บ่อยมักเป็นคำพยางค์เดียวและเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก เช่น "มี" "ไป" "เอา" "มา" เป็นต้น หรือเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กทำ เช่น "นั่ง" "ตก" "เดิน" "นอน" "ดู" เป็นต้น (44, 61, 62, 73, 76, 80, 92, 96, 99, 104, 105, 107) เมื่ออายุเพิ่มขึ้นเด็กสามารถใช้คำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนขึ้น เช่น "สมมุติ" "สงสัย" เป็นต้น (73)

2.3 คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์เป็นคำประเภทที่เด็กเรียนรู้จากคำนามและคำกริยา (14, 60, 67) นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษากการใช้คำวิเศษณ์ โดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (57, 81, 92, 99, 108) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์ และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน ที่มีอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผลการศึกษาพบว่า เด็กเริ่มใช้คำปฏิเสธ "ไม่" และคำตอบรับ "ใช่" ในช่วงอายุ 2 ปี และเมื่อพิจารณาคำทั้งหมดที่เด็กทุกกลุ่มอายุใช้ในการพูด พบว่า คำวิเศษณ์ที่เด็กใช้บ่อยมากกว่า 100 ครั้ง มีดังนี้คือ "ไม่" "ใช่" "ไม่" "ใช่" "ใหญ่" "ด้วยกัน" และ "เล็ก" และเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปีถึง 4 ปี ยังใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่าและขึ้นที่สุดได้น้อย

Gathercole (108) ได้ทำการศึกษาการพูดคำวิเศษณ์เปรียบเทียบของเด็ก 2 คน เป็นเด็กหญิง 1 คนและเด็กชาย 1 คน โดยศึกษาจากบันทึกคำพูดในชีวิตประจำวันของเด็กหญิงตั้งแต่อายุ 1 ปีถึง 6 ปี และของเด็กชายตั้งแต่อายุ 2 ปีถึง 8 ปี ผลของการวิเคราะห์พบว่า เด็กทั้งสองใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบได้อย่างถูกต้องเมื่ออายุ 3 ปีถึง 4 ปี บางครั้งเด็กใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าโดยหมายถึงคำวิเศษณ์ขั้นธรรมดา แต่บางครั้งก็สามารถใช้ได้ถูกต้องและตรงกับสถานการณ์เช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ใช้กัน

Valian (81) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 6 เดือน จำนวน 6 คน วิธีการวิจัยดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 22) ผลการศึกษา พบว่า คำวิเศษณ์ที่เด็กใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ "ใหญ่" รองลงไป ได้แก่ "เล็ก" คำวิเศษณ์อื่นๆที่เด็กพูด มีดังต่อไปนี้ "เบิกบาน" "ไม่เบิกบาน" (unhappy) "ใหม่" "เก่า" "ดี" "ดีกว่า" "ยาว" "สูง" "ใหญ่กว่า" "ร้อน" "เย็น" "หนาว" "คม" "นุ่ม" "ผิด" "ถูก" "หิว" "โง่" "ป่วย" "จุกกะจ๊" "คับ" "สกปรก" "อร่อย"

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำนาม (หน้า 36) คำวิเศษณ์ที่ใช้ในแบบประเมินจัดอยู่ในประเภทคำขยาย (Modifiers) (ตารางที่ 25) สำหรับคำว่า "ใช่" "ไม่ใช่" จัดไว้ในประเภทอื่นๆ

ตารางที่ 25 คำขยาย (Modifiers) จากแบบประเมิน LDS (92)

หมด	หนาว	หนัก	เหนื่อย	เรียบร้อย
มีด	ร้อน	สวย	เลว	สกปรก
หิว	เปียก	ใหญ่	เล็ก	เหม็น
เบิกบาน	พัง	ดี	สะอาด	more

Goldfield and Reznick (99) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 1 ปี 10 เดือนจำนวน 18 คน วิธีการวิจัยดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำถาม (หน้า 44) ผลการวิจัยพบว่า คำวิเศษณ์ที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "ว่างเปล่า" "สวย" "เหนียว"

การศึกษาที่เกี่ยวกับการพูดคำวิเศษณ์โดยการทดสอบนั้น นักวิจัยมักคัดเลือก คำวิเศษณ์ต่างๆมาทดสอบ โดยการให้เด็กพูดคู่คำวิเศษณ์ที่ตรงข้ามกัน หรือใช้อุปกรณ์ กระตุ้นการพูด (73, 76, 109, 110, 111, 112, 113) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Davis (73) ได้ทำการศึกษาตัวอย่างการพูดของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือนจำนวน 436 คน แบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) ผลการวิเคราะห์ พบว่า คำวิเศษณ์ที่เด็กใช้บ่อยเป็นคำวิเศษณ์แสดงจำนวนนับ คือ คำว่า "หนึ่ง"

Wales and Campbell (109) ศึกษาความเข้าใจและการใช้คำวิเศษณ์ขั้นกว่าของ คู่คำวิเศษณ์ต่างๆ เช่น "ยาว-สั้น" "ใหญ่-เล็ก" "สูง-เตี้ย" โดยศึกษาในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือนถึง 5 ปีจำนวน 15 คน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ เช่น ใช้ลูกเต๋าในการทดสอบคู่คำ ใหญ่-เล็ก เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า เด็กตอบคำวิเศษณ์ขั้นกว่าที่มีความหมายทางลบ ได้ถูกต้องมากกว่าคำวิเศษณ์ที่มีความหมายทางบวก คือ เด็กตอบคำว่า "สั้นกว่า" ได้ ถูกต้องมากกว่าคำว่า "ยาวกว่า"

Clark (110) ได้ทำการศึกษาการเรียนรู้คำวิเศษณ์และคำบุพบทในเด็กที่มีอายุ ระหว่าง 4 ปีถึง 5 ปี 5 เดือน แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ช่วงอายุละ 6 เดือน มีเด็กในแต่ละ ช่วงอายุจำนวน 10 คน ทำการทดสอบโดยให้เด็กพูดคำตรงกันข้ามกับผู้ทดสอบ คำวิเศษณ์ ที่ใช้ในการทดสอบมี 8 คู่ คือ "ใหญ่-เล็ก" "สูง-เตี้ย" "สูง-ต่ำ" "ยาว-สั้น" "แก่-หนุ่ม" "กว้าง-แคบ" "หนา-บาง" "ลึก-ตื้น" ผลการศึกษา พบว่า เด็กใช้คำวิเศษณ์ "ใหญ่-เล็ก" มากที่สุด และ ใช้คำดังกล่าวตอบแทนคำวิเศษณ์อื่นๆ เช่น เมื่อผู้ทดสอบให้บอกคำตรงข้ามของคำว่า "สูง"

เด็กตอบว่า "เล็ก" แทนที่จะตอบว่า "เตี้ย" และพบว่า ความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ของเด็ก เพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามอายุที่เพิ่มขึ้น

Morehead and Ingram (111) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านวากยสัมพันธ์ระหว่างเด็กปกติและเด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษา เด็กปกติอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 3 ปีจำนวน 15 คน เด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษาอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 15 คน เก็บตัวอย่างการพูดในสถานการณ์ต่างๆ 3 สถานการณ์ คือ ขณะเล่นอิสระกับผู้วิจัยหรือพ่อแม่ ขณะเล่นของเล่น และขณะอ่านหนังสือสำหรับเด็ก ใช้เทปบันทึกเสียงแล้วนำคำพูดของเด็กที่ถอดเทปได้มาจัดเป็น 2 ชนิด กล่าวคือ ชนิดแรกเป็นคำพูดที่เด็กพูดเอง และชนิดที่ 2 เป็นคำพูดที่เด็กตอบคำถามของผู้ใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า เด็กปกติเริ่มใช้คำวิเศษณ์ "ดีกว่า" เมื่อเด็กเริ่มพูดเป็นประโยคที่มีความยาวเฉลี่ย 4.63 คำ

Ehri (112) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำวิเศษณ์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปีถึง 8 ปี จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่มอายุ กลุ่มแรกอายุเฉลี่ย 4 ปี 7 เดือน, กลุ่มที่ 2 อายุเฉลี่ย 5 ปี 6 เดือน, กลุ่มที่ 3 อายุเฉลี่ย 6 ปี 6 เดือน, กลุ่มที่ 4 อายุเฉลี่ย 7 ปี 5 เดือน และกลุ่มที่ 5 อายุเฉลี่ย 8 ปี 7 เดือน แต่ละกลุ่มอายุประกอบด้วยเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่ากันรวม 8 คน ทดสอบคำวิเศษณ์ 3 ชนิด คำวิเศษณ์ชนิดแรกเป็นคู่คำวิเศษณ์ที่มีความหมายตรงข้ามกัน ชนิดที่ 2 เป็นคำวิเศษณ์เชิงซ้อน (Double Adjective Construction) คือ การใช้คำวิเศษณ์ 2 คำบอกลักษณะ 2 อย่างของสิ่งต่างๆ เช่น ตุ๊กตาดูนี้นุ่มและสูง และชนิดที่ 3 เป็นคำวิเศษณ์เปรียบเทียบเพื่อบอกขนาด การทดสอบการใช้คู่คำวิเศษณ์ที่มีความหมายตรงข้ามกันใช้วิธีให้เด็กพูดคำวิเศษณ์ที่มีความหมายตรงข้ามกับคำวิเศษณ์ที่ผู้วิจัยพูดรวม 32 คำ ได้แก่ "ใหญ่" "ช้า" "สะอาด" "หอม" "ร้อน" "สุข" "สั้น" "แข็ง" "เบา" "มาก" "อ้วน" "สกปรก" "อ่อนแอ" "สูง" "น้อย" "น้อยกว่า" "เศร้า" "หนัก" "หนาว" "นิ่ม" "เล็ก" "ยาว" "มาก" "มากกว่า" "มืด" "เร็ว" "ต่ำ" "แข็งแรง" "นิดหน่อย" ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดคำวิเศษณ์ที่มีความหมายด้านบวกได้มากกว่าคำวิเศษณ์ที่มีความหมายด้านลบ คิดเป็นอัตราส่วน

6.4:4.0 คำคำวิเศษณ์ที่มีความหมายด้านลบที่เด็กตอบได้น้อยที่สุด ได้แก่ คำคำว่า "หนัก-เบา" "สูง-เตี้ย" และ "มากกว่า-น้อยกว่า" ซึ่งเด็กเข้าใจความหมายได้ถูกต้องแต่ใช้คำอื่นแทน คือ "เล็ก" แทนคำว่า "เตี้ย" เด็กที่มีอายุน้อยมักใช้คำว่า "ไม่หนัก" แทนคำวิเศษณ์ "เบา" สำหรับคำวิเศษณ์ชนิดที่ 2 คือ คำวิเศษณ์เชิงซ้อนทดสอบด้านความเข้าใจและการพูดโดยใช้ของเล่น 3 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยวัตถุที่มีลักษณะต่างกัน 2 ลักษณะ ได้แก่ ชุดไม้บล็อกที่มีความสูงและขนาดต่างๆกัน 4 ชิ้น ไซ่ที่ทำด้วยฟองน้ำเทียมที่มีขนาดและน้ำหนักแตกต่างกัน 4 ชิ้น และที่นอนของเล่นที่มีความยาวและความแข็งแตกต่างกัน 4 อัน วัตถุแต่ละชิ้นมีชื่อเรียกเพื่อให้ง่ายต่อการทดสอบ เช่น "อาร์ต" "ดอน" เป็นต้น ให้เด็กตอบคำถาม 12 ข้อ เช่น "อาร์ต" แตกต่างจาก "ดอน" อย่างไร? ผลการทดสอบพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 7 ปียังใช้คำวิเศษณ์ประเภทนี้ได้บ้าง ความสามารถในการพูดคำวิเศษณ์เชิงซ้อนเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) คำวิเศษณ์ชนิดที่ 3 คือ คำวิเศษณ์เปรียบเทียบเพื่อบอกขนาด ได้แก่ "ใหญ่" และ "เล็ก" เปรียบเทียบขนาดที่มีความหมายด้านบวกและด้านลบ เช่น "ใหญ่กว่า" "ไม่ใหญ่กว่า" "ใหญ่เท่ากัน" "ใหญ่ไม่เท่ากัน" ให้เด็กบอกขนาดสิ่งของ 3 ชุด ชุดละ 5 ชิ้น ได้แก่ ยางอุดท่ออ่างน้ำขนาดต่างๆ ดินสอที่มีความยาวขนาดต่างๆกันและถังน้ำที่มีขนาดต่างกัน ผู้วิจัยให้เด็กดูสิ่งของ 3 ชิ้นแรกแล้วถามว่า "มันแตกต่างกันอย่างไร?" "ของชิ้นนี้แตกต่างจากอีกสองชิ้นอย่างไร?" ต่อมาจึงให้เด็กดูสิ่งของอีก 2 ขนาดแล้วถามคำถามเช่นเดิม ผลการศึกษาพบว่า เด็กในกลุ่มอายุ 8 ปี ยังไม่เข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบทั้ง 4 ประเภท เช่น เด็กเข้าใจ "ใหญ่เท่ากับ" ว่ามีความหมายเป็น "ใหญ่" หรือ "ใหญ่ที่สุด" และเด็กใช้คำวิเศษณ์เปรียบเทียบในการพูดบรรยายขนาดที่แตกต่างกันของวัตถุถึงแม้ว่าจะยังไม่เข้าใจคำดังกล่าว

Layton and Stick (113) ได้ศึกษาด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำวิเศษณ์ชั้นกว่าในคู่คำตรงกันข้าม เช่น "ใหญ่" "เล็ก" "สั้น" "ยาว" "สูง" "เตี้ย" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 8 เดือนถึง 4 ปี 6 เดือนจำนวน 100 คน โดยใช้วัตถุจำลองในการทดสอบ เช่น รถยนต์ รถบรรทุก ม้า วัว ลูกฟุตบอล เป็นต้น พบว่า เด็กที่มีอายุ ระหว่าง 1 ปี 8 เดือนถึง 3 ปี ไม่ใช้คำว่า "กว่า" ในการเปรียบเทียบแต่จะใช้คำวิเศษณ์ชั้นธรรมดาเท่านั้น จนเมื่อเด็กมี

อายุ 3 ปีจึงเริ่มใช้คำวิเศษณ์ขึ้นกว่า และความสามารถด้านการใช้คำวิเศษณ์ดังกล่าวนี้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น เด็กในกลุ่มอายุ 4 ปี 6 เดือนร้อยละ 75 พูดคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขึ้นกว่าในการทดสอบได้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดของการวิจัยดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการวิเคราะห์พบว่า คำที่เด็กใช้มากเป็นอันดับ 2 ในบัญชีคำพื้นฐานของเด็กเล็กมีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำ ได้แก่ "ไม่" ด้านคำศัพท์ที่เด็กใช้บ่อย พบว่า คำว่า "ครับ" และ "ค่ะ" เด็กใช้มากที่สุด และในจำนวนคำที่มีความถี่ของการใช้สูงสุด 100 คำแรก เป็นคำขยาย 12 คำ ได้แก่ "ไม่" "หวาน" "อร่อย" "แค" "ดี" "ลึก"

จากการวิจัยที่ผ่านมา พอสรุปได้ว่า คำวิเศษณ์ที่เด็กอายุ 5 ปีใช้ได้มักเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายไม่ซับซ้อน เช่น "ใหญ่" และ "เล็ก" (57, 81, 110, 112) หรือคำวิเศษณ์ที่เด็กมักได้ยินบ่อยๆในชีวิตประจำวัน เช่น "ร้อน" "เย็น" (81, 99, 112) สำหรับคำวิเศษณ์ที่มีความหมายค่อนข้างซับซ้อน เช่น คำวิเศษณ์เปรียบเทียบและคำวิเศษณ์เชิงซ้อน เด็กในวัยนี้ยังใช้ได้น้อยและยังใช้得不ถูกต้อง (57, 108, 109, 111, 112, 113) สำหรับคำปฏิเสธและคำตอบรับ พบว่า เด็กเริ่มใช้ได้ตั้งแต่ระยะแรกของการพูด และสามารถใช้ได้บ่อย (57, 76, 81, 112) เช่น "ไม่" "ใช่" และคำวิเศษณ์แสดงมารยาทในสังคม เด็กใช้ในการพูดบ่อย คือ "ครับ" และ "ค่ะ" (76)

2.4 คำสรรพนาม

นักวิจัยได้ทำการศึกษาการใช้คำสรรพนามของเด็ก โดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (57, 96, 99, 111, 114, 115) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผลการวิจัยพบว่า เด็กใช้คำสรรพนาม "ฉัน" (I) เพื่อเรียกตนเองมากที่สุดรองลงไป ได้แก่ "มัน" (it) "ท่าน/เธอ" (you) "นั่น" (that) "เรา" (we) "เขา" (she/he) ส่วนคำสรรพนามอื่นๆ ในภาษาอังกฤษที่เด็กใช้ ได้แก่ "my" "me" "mine" "your" "her"

Huxley (114) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำสรรพนามในตำแหน่งประธานของประโยคของเด็ก 2 คน โดยเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กเริ่มตั้งแต่เด็กมีอายุ 2 ปี 3 เดือนถึง 4 ปี อาทิตย์ละ 1 ครั้งๆ ละ 45 นาที ขณะคุยกับผู้วิจัยและแม่ พบว่า คำสรรพนามที่เด็กใช้มีดังนี้ "ฉัน" (I) "ท่าน/เธอ" (you) "มัน" (it) "เรา" (we) และชื่อของเด็ก เด็กเริ่มใช้ "ฉัน" (I) ได้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอหลังอายุ 3 ปี 3 เดือน ในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือนจึงเริ่มใช้ "เขา" (he/she และ they) ถูกต้อง ส่วนคำว่า "เรา" (we) เด็กใช้ถูกต้องเป็นอันดับสุดท้าย เมื่ออายุ 3 ปี 10 เดือน คำสรรพนามอื่นๆ ที่เด็กใช้ ได้แก่ "myself" "yourself" "herself" "themselves" และ "me" "him" "her" "us" "them" "you" ในตำแหน่งกรรมของประโยค

Morehead and Ingram (111) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านวากยสัมพันธ์ระหว่างเด็กปกติและเด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษา เด็กปกติอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี จำนวน 15 คน เด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษาอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือนจำนวน 15 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อคำวิเศษณ์ (หน้า 67) ผลการศึกษา ไม่พบความแตกต่างด้านโครงสร้างของวลีและประโยคพื้นฐานที่ใช้บ่อย แต่มีความแตกต่างด้านระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ระบบไวยากรณ์และการใช้คำในถ้อยความชนิดต่างๆ เด็กปกติเริ่มใช้คำบุรุษสรรพนามได้ตามลำดับดังนี้ "ฉัน" (I) "มัน" (it) "ท่าน/เธอ" (you) "เขา" (she/he) และ "เรา" (we) สรรพนามอื่นที่เด็กพูดได้มี "นั่น" (that) "นี่" (this) คำสรรพนามแสดงคำถาม ได้แก่ "ที่ไหน" (where) "อะไร" (what) "ทำไม" (why) และ "เมื่อไหร่" (when) ส่วนคำสรรพนามอื่นๆ ในภาษาอังกฤษที่เด็กพูดได้มีดังนี้คือ "my" "me"

'your' 'them' 'us' 'her' 'its' 'our' 'him' และ 'his'

Reznick and Goldsmith (96) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 11 เดือนถึง 2 ปีจำนวน 25 คนแบ่งเป็นเด็กหญิง 13 คนและเด็กชาย 12 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อคำนาม (หน้า 39) คำสรรพนามที่ใช้ในแบบสอบถาม ได้แก่ "ท่าน/เธอ" (you) "ฉัน" (I) "เขา" (she/he) คำสรรพนามในภาษาอังกฤษอื่นๆที่ใช้ในแบบสอบถามมีดังนี้ "mine" "him" "hers" "me" "our" "us" "my" "myself" "yourself" "his" และคำสรรพนามแสดงคำถาม ได้แก่ "อะไร" (what) "ที่ไหน" (where) "อะไร" (what) "อย่างไร" (how) "ใคร" (who) "เมื่อไหร่" (when) และ "ทำไม" (why) ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำพูดได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น

Goldfield and Reznick (99) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 1 ปี 10 เดือนจำนวน 18 คน วิธีการศึกษาดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 44) ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า คำที่จัดอยู่ในประเภทคำสรรพนาม ได้แก่ "ท่าน/เธอ" (you) "นั่น" (that) "me" "mine" และสรรพนามแสดงคำถาม ได้แก่ "อะไร" (what) "ใคร" (who) และ "ที่ไหน" where)

วิภาวรรณ วาณิชยเจริญ (115) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำถามของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปีถึง 6 ปีจำนวน 9 คน โดยการบันทึกคำสนทนาของเด็กในสถานการณธรรมชาติ 3 ชนิด คือ ขณะทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นอิสระ และขณะรับประทานอาหาร แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน, อายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำถามได้เพิ่มมากขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น กล่าวคือ เด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนใช้คำถามได้ 6 ชนิด เด็กอายุ 4 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำถามได้ 8 ชนิด (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 คำถามที่เด็กอายุ 3 ปีถึง 6 ปีใช้และความถี่ของการใช้ (115)

คำถาม	อายุ (ปี)					
	3-3.11 ปี		4-4.11 ปี		5-5.11 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ใช่-ไม่ใช่	88	60.27	133	42.49	152	44.57
ใคร	19	13.01	15	4.79	19	5.57
อะไร	13	8.91	78	24.92	74	21.70
ที่ไหน	13	8.91	45	14.38	31	9.09
ทำไม	10	6.85	32	10.22	32	8.39
อย่างไร	3	2.05	8	2.56	26	7.63
เมื่อไหร่	-	-	1	0.32	1	0.29
กี่	-	-	1	0.32	6	1.76
รวม	146	100.00	313	100.00	341	100.00

จากตารางที่ 26 คำถามที่เด็กใช้มากที่สุด คือ คำถามใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ เมื่อไหร่

นักวิจัยที่ได้ทำการศึกษาการใช้คำสรรพนามของเด็ก โดยใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่น และแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (61, 73, 76, 116) มีรายละเอียดต่อไปนี้

Davis (73) ได้ทำการศึกษาการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือนจำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการ ด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) ผลการศึกษา พบว่า คำที่เด็กใช้ในการพูดมากกว่า 900 ครั้งขึ้นไปมีดังนี้ "ฉัน" (I) "เขา" (he/they) "มัน" (it) "ท่าน/เธอ" (you) และ "เรา" (we) คำสรรพนามอื่นๆที่เด็กใช้บ่อย คือ "นี้" (this) "นั่น" (that) "them" "my" "she" และ "you" ในตำแหน่งกรรมของประโยค

Chipman and de Dardel (116) ได้ทำการศึกษาด้านความเข้าใจ ด้านการพูด และด้านการพูดเลียนแบบคำสรรพนาม "มัน" ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 3 เดือนถึง 7 ปี จำนวน 42 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่มอายุ กลุ่มที่ 1 มีอายุเฉลี่ย 3 ปี 7 เดือน กลุ่มที่ 2 อายุ 4 ปี 6 เดือน กลุ่มที่ 3 อายุ 5 ปี 5 เดือนและกลุ่มที่ 4 อายุ 6 ปี 9 เดือน ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ในการทดสอบ 5 ชนิด ได้แก่ ดินน้ำมัน ก้อนใส่ลูกหิน 5 ลูก ก้อนใส่ลูกหิน 20 ลูก ก้อนพลาสติกใส ถาดใส่ช็อกโกแลตที่มีขนาดต่างๆกัน ผู้วิจัยทดสอบความเข้าใจ โดยให้เด็กทำตามคำสั่งที่มีคำสรรพนาม "มัน" จำนวน 4 ข้อ ทดสอบด้านการพูดเลียนแบบ โดยให้เด็กพูดตามคำสั่งที่ใช้ทดสอบด้านความเข้าใจ และทดสอบการพูดของเด็กโดยให้เด็กบรรยายการกระทำของผู้วิจัยรวม 13 ข้อ ผลการทดสอบพบว่า เด็กใช้คำสรรพนาม "มัน" กับคำนามที่นับจำนวนไม่ได้มากกว่าคำนามที่นับจำนวนได้ และความสามารถในการใช้คำสรรพนามดังกล่าวได้อย่างถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆนั้นมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการด้านความคิดรวบยอดของเด็ก เด็กอายุ 6 ปีใช้คำสรรพนาม "มัน" ในการพูดบรรยายการกระทำของผู้ทดสอบมากกว่าเด็กกลุ่มอื่นๆ เด็กส่วนใหญ่พูดเลียนแบบคำสั่งโดยละคำสรรพนาม "มัน" และใช้คำนามเรียกชื่อสิ่งของในกิจกรรมนั้นแทน และเด็กอายุ 5 ปี เพียงหนึ่งคนใช้ "มัน" ในการบรรยายการหยิบดินน้ำมันของผู้ทดสอบ เด็กอายุ 3 ปี ไม่ใช้คำสรรพนาม "มัน" ในการพูดเลย

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนา ด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) ผลการศึกษาพบว่า คำสรรพนามที่เด็กใช้ในการพูดมากถึง 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "ฉัน" (I) "เขา" (he/they) "มัน" (it) "ท่าน/เธอ" (you) "เรา" (we) "นั่น" (that) "นี่" (this)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำ- พื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อ พัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ปรากฏว่า บัญชีคำพื้นฐานของเด็กเล็ก มีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำเป็นคำสรรพนาม 6 คำ ได้แก่ "มัน" "เขา" "หนู" "ผม" "ฉัน" และ "เรา"

จากการวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า คำสรรพนามที่เด็กใช้บ่อยมักเป็นคำ- บุรุษสรรพนามแทนตัวเอง บุคคลหรือสิ่งของที่พูดถึง คือ "ฉัน" "ท่าน/เธอ" "เขา" "เรา" และ "มัน" (57, 61, 73, 76, 99, 111, 114) และชื่อของเด็กเอง (116) และในภาษาไทย คำสรรพนามที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "หนู" และ "ผม" (76) คำสรรพนามอื่นๆที่เด็กใช้ได้ เช่น "นี่" "นั่น" และคำสรรพนามแสดงคำถาม

2.5 คำสันธาน

ผู้วิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาการใช้คำสันธานของเด็ก โดยการสังเกตการพูด ของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (57, 117, 118, 119) มีรายละเอียดต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผลการศึกษาพบว่า คำสันธานที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้ง ขึ้นไป ได้แก่ คำว่า "และ"

Hood and Bloom (117) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำสันธาน เพื่อเชื่อมข้อความ 2 ข้อความที่เชื่อมโยงเป็นเหตุและผลกันในการสนทนาของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 2 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน จำนวน 8 คน เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนเป็นลูกคนแรกในครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง ผู้วิจัยใช้เทปบันทึกคำพูดของเด็กขณะพูดคุยกับแม่และผู้วิจัยที่บ้านของเด็ก แล้วนำตัวอย่างการพูดเฉพาะช่วงการพูดที่มีคำสันธานแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงที่เป็นเหตุและผลกันมาวิเคราะห์ เช่น "เพราะ/เพราะว่า" (because) "ดังนั้น" (so) ผลการวิเคราะห์แสดงว่า ในระยะแรกเด็กพูดข้อความ 2 ข้อความที่เป็นเหตุและผลกันโดยไม่ใช้คำสันธาน ต่อมาจึงเริ่มใช้ "และ" (and) เพื่อเชื่อมข้อความและจะใช้คำดังกล่าวในการพูดบ่อยที่สุดในระยะแรก เมื่อเด็กเริ่มใช้คำสันธานอื่นๆ ได้การใช้คำว่า "และ" จึงลดน้อยลง คำสันธานอื่นๆ ที่เด็กใช้ ได้แก่ "เพราะ/เพราะว่า" (because) และ "ดังนั้น" (so) สำหรับลำดับการเรียนรู้คำสันธานเพื่อเชื่อมข้อความที่เป็นเหตุและผลกันนั้นไม่สามารถสรุปได้ เพราะมีความแตกต่างกันระหว่างการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบการใช้ถ้อยคำของแม่สัมพันธ์กับรูปแบบการพูดของเด็กด้วย

Bloom et al (118) ได้ทำการศึกษาการใช้คำเชื่อมของเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปีถึง 3 ปี จำนวน 4 คน โดยวิเคราะห์ตัวอย่างการพูดของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ ตั้งแต่เด็กเริ่มใช้คำสันธานเชื่อมความไปจนกระทั่งเด็กมีอายุ 3 ปี ผลการศึกษา พบว่า คำเชื่อมคำแรกที่เด็กใช้ในการพูด ได้แก่ คำว่า "และ" (and) ในช่วงอายุ 2 ปี 1 เดือนถึง 2 ปี 3 เดือน นอกจากนี้ยังเป็นคำที่เด็กใช้บ่อยที่สุดอีกด้วย หลังจากที่เด็กใช้คำว่า "และ" (and) ได้แล้วเด็กจะเริ่มใช้คำเชื่อมอื่นๆ เช่น "และแล้ว" (and then) "เพราะ/เพราะว่า" (because) "ดังนั้น" (so) "แล้ว/แล้วก็" (then) "ถ้า" (if) และ "แต่" (but) คำเชื่อมอื่นๆ ในภาษาอังกฤษที่เด็กใช้ ได้แก่ "what" "when" "where" "that" และ "how"

Scott (119) ได้ทำการศึกษาการใช้คำสันธานในการพูดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 10 เดือนถึง 12 ปี 4 เดือน จำนวน 120 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มๆ ละ 30 คน กลุ่มแรกเป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 10 เดือนถึง 6 ปี 3 เดือน กลุ่มที่สองอายุ 7 ปี 10 เดือนถึง 8 ปี 4 เดือน กลุ่มที่สามอายุ 9 ปี 10 เดือนถึง 10 ปี 4 เดือน และกลุ่มที่สี่อายุ

11 ปี 10 เดือนถึง 12 ปี 4 เดือน ผู้วิจัยบันทึกคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ 2 สถานการณ์ คือ ขณะต่อของเล่น "เลโก้" กับ เพื่อนๆและขณะพูดกับผู้ใหญ่ที่เด็กไม่รู้จักแบบตัวต่อตัว รวมเวลาที่ทำการบันทึกเทปเสียงพูดทั้งหมด 18 ชั่วโมง 45 นาที ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำสันธานแยกตามหน้าที่ต่างๆเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น คำสันธานที่เด็กใช้มากที่สุด ได้แก่ คำว่า "แล้ว/แล้วก็ (then)" รองลงไป ได้แก่ "ดังนั้น" (so) "though" "anyway" เด็กใช้คำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติขณะเล่นของเล่นมากกว่าในการสัมภาษณ์

นักวิจัยที่ได้ทำการศึกษาคำพูดคำสันธาน โดยใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่น และแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (61, 73, 76, 120) มีรายละเอียดต่อไปนี้

Davis (73) ได้ศึกษาคำพูดของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) พบว่า คำสันธานที่เด็กใช้มากที่สุดตั้งแต่ 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "และ" (and)

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) พบว่า คำสันธานที่เด็กใช้มากที่สุดตั้งแต่ 900 ครั้งขึ้นไปมี 1 คำ ได้แก่ "และ" (and)

Nippold, Schwartz and Undlin (120) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจและด้านการใช้คำสันธานของเด็กและผู้ใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 11 ปี 10 เดือนถึง 29 ปี 4 เดือนจำนวน 120 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 40 คน กลุ่มที่ 1 อายุเฉลี่ย 12 ปี 9 เดือน กลุ่มที่ 2 อายุ 15 ปี 10 เดือน กลุ่มที่ 3 อายุ 19 ปี 2 เดือนและกลุ่มที่ 4 อายุ 23 ปี 8 เดือน ผู้วิจัยแบ่งคำสันธานออกเป็น 2 ชนิด คือ คำสันธานเชื่อมข้อความที่คล้ายตามกัน เช่น "consequently" "moreover" "similarly" "furthermore" และ "therefore" และคำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความที่ขัดแย้งกัน เช่น "nevertheless" "however" "contrastively" "conversely"

"rather" ผู้วิจัยทดสอบด้านความเข้าใจโดยใช้แบบทดสอบปรนัย ให้ผู้ถูกทดสอบเลือก คำสันธานที่ถูกต้องจากตัวเลือก 4 ข้อ และทดสอบการใช้คำสันธานโดยให้ผู้ถูกทดสอบ แต่งประโยคโดยใช้คำสันธานที่กำหนดให้ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านความเข้าใจและด้าน การใช้คำสันธานทั้ง 2 ชนิดไม่แตกต่างกันซึ่งขัดแย้งกับ สมมุติฐานของ Piaget (121) ที่สรุปไว้ว่า คำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความที่ขัดแย้งกันนั้นมีความยากมากกว่าคำสันธานเชื่อมข้อความที่คล้ายตามกัน ความสามารถด้านความเข้าใจ และด้านการใช้คำสันธานเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น ผู้ถูกทดสอบกลุ่มที่ 1 ได้คะแนนจากการทดสอบด้านการเขียนร้อยละ 45 และด้านความเข้าใจร้อยละ 50 กลุ่มที่ 2 ได้คะแนนร้อยละ 50 และร้อยละ 64 กลุ่มที่ 3 ได้คะแนนร้อยละ 79 และร้อยละ 85 กลุ่มที่ 4 ได้คะแนนร้อยละ 85 และร้อยละ 94 คำสันธานที่กลุ่มตัวอย่างใช้ได้ถูกต้องมากที่สุด ได้แก่ "therefore" และ "however" และคำสันธานที่กลุ่มตัวอย่างใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือ "moreover" และ "conversely"

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อ พัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการศึกษาพบว่า คำสันธานที่เด็ก ใช้มากในจำนวนคำต่างๆ 100 คำแรกที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "ก็" "กับ" "แล้วก็" และ "เพราะ"

จากการศึกษาที่กล่าวมาแล้วเห็นได้ว่า คำสันธานเป็นคำประเภทที่เด็กเรียนรู้ค่อนข้างช้า คำสันธานที่เด็กเรียนรู้ก่อนนั้นมักได้แก่คำว่า "และ" (and) คำสันธานอื่นๆ ที่เด็กใช้ได้บ่อย คือ "แล้ว/แล้วก็" (then) และ "เพราะ/เพราะว่า" (because) (57, 61, 73, 117, 118) ส่วนคำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความที่คล้ายตามกันและข้อความที่ขัดแย้งกันนั้น เด็กยังใช้ได้น้อยเมื่ออายุ 12 ปี (120) และจากการศึกษาการพูดของเด็กไทยที่มีอายุ 5 ปี สรุปได้ว่า คำสันธานที่ เด็กพูดบ่อย คือ "ก็" "กับ" "แล้วก็" และ "เพราะ" (76)

2.6 คำบุพบท

นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาด้านการใช้คำบุพบทโดยการสังเกตการพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ (57, 81, 92, 96, 111, 121, 127) ซึ่งรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผลการวิจัยพบว่า คำบุพบทที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ "บน" (on) "ใน" (in) "นอก" (out) "ที่" (at) "ถึง" (to) "ของ" (of) "สำหรับ" (for) "ด้วย" (with) และ "ข้าม" (over)

Morehead and Ingram (111) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านวากยสัมพันธ์ระหว่างเด็กปกติและเด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษา เด็กปกติมีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี จำนวน 15 คน เด็กที่มีความผิดปกติด้านการเรียนรู้ภาษาอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 15 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำวิเศษณ์ (หน้า 67) ผลการศึกษาพบว่า เด็กปกติเริ่มใช้คำบุพบทได้ตามลำดับดังนี้ "ใน" (in) "บน" (on) "ถึง" (to) "ด้วย" (with) "ขึ้น" (up) "ที่" (at) "สำหรับ" (for) "ลง" (down) "ของ" (of) "ออก" (out) "เหมือน" (like) "ผ่าน" (through) "ข้าม" (over) "โดย" (by) "ใต้" (under) และ "ใกล้" (near)

Valian (81) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 6 เดือนจำนวน 6 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อคำนาม (หน้า 22) ผลการศึกษาพบว่า คำบุพบทที่เด็กใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ "ใน" (in) คำบุพบทอื่นๆที่เด็กพูดมีดังต่อไปนี้ "บน" (on) "ของ" (of) "ถึง" (to) "ที่" (at) "เพื่อ" (for) "ลง" (down) "ข้าม" (over) "ใต้" (under) "จาก" (from) "โดย" (by) "ประมาณ" (about) "นอก" (out) และ "รอบ" (around)

Tomasello (122) ได้ทำการศึกษาการใช้คำบุพบทของเด็ก 1 คน ซึ่งเป็นบุตรสาวของผู้วิจัยในช่วงอายุ 1 ปีถึง 2 ปี ใช้วิธีจดบันทึกคำที่เด็กพูดได้เอง และใช้เครื่องวีดีโอเทปบันทึกภาพและเทปบันทึกเสียงพูดของเด็กในบางระยะด้วย ผลการวิจัยพบว่า เมื่ออายุ 1 ปี 5 เดือนเด็กเริ่มใช้คำบุพบทในการพูดเป็นคำเดี่ยว เพื่อขอให้ผู้ใหญ่ทำสิ่งที่เด็กต้องการหรือเพื่อบรรยายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้น คำบุพบทที่เด็กพูดได้ในระยะนี้เป็นคำบุพบทที่มีคู่คำตรงข้ามกัน ได้แก่ "ขึ้น-ลง" (up-down) "ใน-นอก" (in-out) "บน-ใต้" (over-under) และ "on-off" จนกระทั่งเมื่ออายุ 1 ปี 7 เดือนเด็กจึงเริ่มใช้คำบุพบทเพื่อเชื่อมคำในประโยค ได้แก่ "ด้วย" (with) "โดย" (by) "เพื่อ" (for) "ถึง" (to) "ที่" (at) และ "ของ" (of)

Wegner and Rice (123) ได้ทำการวิเคราะห์คำพูด 214 ช่วงการพูดของ Adam, Eve และ Sarah โดยใช้ข้อมูลผ่าน Child Language Data Exchange System (124) ในช่วงอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 5 ปี 1 เดือน เพื่อศึกษาการใช้คำบุพบท 7 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "นอก" (out) "บน" (on) "ออก" (off) "ขึ้น" (up) "ลง" (down) และ "ข้าม" (over) ผลการศึกษาพบว่าเด็กเริ่มใช้คำบุพบทเมื่ออายุ 1 ปี 6 เดือน โดย Eve ใช้คำว่า "ลง" (down) และ Sarah ใช้คำบุพบท "ใน" (in) เมื่ออายุ 4 ปี 2 เดือนประกอบคำกริยาวลี และยังพบว่าเด็กใช้คำบุพบท "ใน" (in) "บน" (on) และ "ข้าม" (over) ในการเชื่อมข้อความที่มักเกี่ยวข้องกับวัตถุที่อยู่กับที่ และใช้ "ขึ้น" (up) "ลง" (down) และ "ออก" (out) เป็นส่วนหนึ่งของคำกริยาวลีที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อคำถาม (หน้า 36) คำบุพบทที่ผู้วิจัยใช้ในแบบสอบถามมี 4 คำจัดไว้ในประเภทอื่นๆ ได้แก่ คำว่า "ใน" (in) "บน" (on) "นอก" (out) และ "ใต้" (under)

Reznick and Goldsmith (96) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 11 เดือนถึง 2 ปี จำนวน 25 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 39) คำบุพบทที่ใช้ในการศึกษาแสดงในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 คำบุพบทที่ใช้ในการศึกษาของ Reznick and Goldsmith (96)

บัญญัติคำ 1	บัญญัติคำ 2	บัญญัติคำ 3	บัญญัติคำ 4	บัญญัติคำ 5
ลง (down)	ขึ้น (up)	นอก (out)	บน (on)	ออก (off)
หลัง (behind)	away	ใต้ (under)	ใน (in)	หลัง (back)
บน (on top of)	ถึง (to)	ที่ (at)	รอบ (around)	ข้าม (over)
ด้วย (with)	ใน (into)	ของ (of)	สำหรับ (for)	บน (above)
	ประมาณ (about)	ข้าง (beside)		

นักวิจัยที่ได้ทำการศึกษาการใช้คำบุพบท โดยใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่นและแบบทดสอบกระตุ้นการพูดของเด็ก (61, 73, 76, 125, 126, 127, 128) มีรายละเอียดต่อไปนี้

Davis (73) ได้ทำการศึกษาคำพูดของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) พบว่า คำบุพบทที่เด็กใช้มากตั้งแต่ 900 ครั้งขึ้นไป ได้แก่ คำว่า "ใน" (in) และ "ขึ้น" (up) คำบุพบทอื่นๆที่เด็กใช้บ่อยมี "ถึง" (to) "ของ" (of) และ "บน" (on)

Washington (125) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการเรียนรู้คำบุพบทของเด็กปกติอายุ 2 ปี 1 เดือนถึง 3 ปี 2 เดือน ทดสอบด้านความเข้าใจ ด้านการพูดและด้านการพูดเลียนแบบคำบุพบท 7 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "บน" (on) "ใต้" (under) "ข้างๆ" (beside) "ระหว่าง" (between) "หลัง" (behind) และ "หน้า" (in front of)

ผลการวิจัยพบว่า เด็กการเข้าใจและใช้คำบุพบทได้เพียง 3 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "บน" (on) และ "ใต้" (under) และสามารถพูดเลียนแบบคำบุพบททุกคำ แต่เมื่อนำไปทดสอบเด็กอายุ 4 ปี จำนวน 4 คน พบว่า เด็กมีความสามารถด้านการเข้าใจ ด้านการใช้และด้านการพูดเลียนแบบคำบุพบททั้งหมด

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) พบว่า คำบุพบทที่เด็กใช้ในการพูดตั้งแต่ 900 ครั้งขึ้นไปได้แก่ "ใน" (in) "ถึง" (to) และ "ของ" (off)

Washington and Naremore (126) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจและด้านการใช้คำบุพบทแสดงตำแหน่งของเด็กปกติอายุระหว่าง 3 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 80 คน แบ่งเด็กเป็น 4 ช่วงอายุละ 6 เดือน ช่วงอายุละ 20 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ทดสอบคำบุพบท 9 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "บน" (on) "รอบ" (around) "ใต้" (under) "ข้าม" (over) "หลัง" (behind) "หน้า" (in front of) "ระหว่าง" (between) และ "ข้างๆ" (beside) อุปกรณ์ที่ใช้เป็นวัตถุ (3 มิติ) และภาพลายเส้น (2 มิติ) พบว่า เด็กมีความสามารถด้านการเข้าใจมากกว่าด้านการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กพูดคำบุพบทได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น คำบุพบทที่เด็กพูดได้ตามลำดับดังนี้ "ใน" (in) "บน" (on) "ใต้" (under) "หลัง" (behind) "ข้างๆ" (beside) "รอบ" (around) และ "ระหว่าง" (between)

Goodluck (127) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำบุพบทเพื่อเชื่อมข้อความและเพื่อประกอบเป็นส่วนของคำกริยาวลีของเด็กที่มีอายุ 4 ปีถึง 5 ปี ทดสอบคำบุพบท 6 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "บน" (on) "ออก" (out) "ลง" (down) "ขึ้น" (up) และ "ข้าม" (over) โดยให้เด็กดูวิดีโอเทปแล้วตอบคำถามว่าผู้แสดงกำลังทำอะไร ส่วนการใช้คำบุพบทเพื่อสร้างคำกริยาลี้นั้นให้เด็กบอกตำแหน่งของตุ๊กตา เช่น "ตุ๊กตากำลังยืนอยู่บนบล็อก" ผลการศึกษา พบว่า เด็กสามารถใช้คำบุพบทเชื่อมข้อความและเพื่อสร้างคำกริยาลี

ได้อย่างถูกต้องเท่าเทียมกับผู้ใหญ่

Watkins and Rice (128) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำบุพบทของเด็กปกติและเด็กที่มีความล่าช้าด้านพัฒนาการทางภาษา แบ่งเด็กเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีความล่าช้าด้านพัฒนาการทางภาษา กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กปกติอายุ 4 ปี 5 เดือนถึง 5 ปี 7 เดือน และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กปกติที่มีระดับความสามารถทางภาษาเท่ากับเด็กกลุ่มที่ 1 เด็กในกลุ่มที่ 3 อายุระหว่าง 2 ปี 9 เดือนถึง 3 ปี 6 เดือน จำนวนกลุ่มละ 14 คน เด็กทุกคนมาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง เป็นเด็กหญิง 21 คนและเด็กชาย 21 คน ทดสอบคำบุพบท 6 คำ ได้แก่ "ใน" (in) "บน" (on) "ออก" (out) "ลง" (down) "ขึ้น" (up) "ข้าม" (over) ซึ่งเป็นคำบุพบทที่เด็กพูดได้เองจากการวิจัยของ Wegner and Rice (122) ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยให้เด็กดูวิดีโอที่มีตัวแสดงกำลังแสดงท่าทาง เช่น ผู้หญิงกำลังใส่หมวกบนศีรษะ และใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กพูดคำบุพบทเชื่อมข้อความ 12 ชุด และคำบุพบทที่เป็นส่วนของกริยวลี 12 ชุด ผลการศึกษาแสดงว่า เด็กทุกกลุ่มใช้คำบุพบทเพื่อเชื่อมข้อความได้ถูกต้องมากกว่าการใช้คำบุพบทเป็นส่วนหนึ่งของคำกริยวลี กล่าวคือได้คะแนนเฉลี่ย 8.7 สำหรับคำบุพบทเชื่อมข้อความ และ 7.9 สำหรับคำบุพบทที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของคำกริยวลี

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษารวบรวมข้อมูลคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการวิเคราะห์พบว่า คำบุพบทในบัญชีคำพื้นฐานของเด็กเล็ก "กับ" และ "ใน"

จากการวิจัยที่ผ่านมาพอสรุปได้ว่าคำบุพบทที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ คำบุพบทแสดงตำแหน่ง เช่น "ใน" (in) "บน" (on) "ใต้" (under) "ที่" (at) คำบุพบทชนิดอื่นๆ ที่เด็กในวัยก่อนเรียนใช้ได้ เช่น "ด้วย" (with) "สำหรับ" และ "เพื่อ" (for) "โดย" (by) (57, 76, 93, 111, 122, 125, 126) ในภาษาไทยคำบุพบทที่เด็กใช้บ่อย ได้แก่ "ใน" และ "กับ" (76)

2.7 คำอุทาน

นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษากาการพูดของเด็ก โดยการสังเกตการพูดของเด็ก ในสถานการณ์ธรรมชาติ พบว่า เด็กใช้การเลียนแบบเสียงและสร้างคำศัพท์เฉพาะ เพื่อใช้แทนคำประเภทต่างๆ (55, 56, 57, 80, 92, 99, 129, 130) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปี จำนวน 88 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้น ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ผู้วิจัยนำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจัดลำดับความถี่ พบว่า คำอุทานที่เด็กใช้มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปเป็นคำอุทานแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า "Oh" และเด็กใช้การเลียนแบบเสียงแทนการเรียกชื่อสิ่งของ เช่น "จิกจิก" แทน "รถไฟ"

Smith (129) ได้ทำการศึกษาตัวอย่างคำพูดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี จำนวน 220 คน บันทึกคำที่เด็กพูดในการสนทนาตามธรรมชาติ รวมทั้งหมด 99,289 คำหรือ 22,994 ประโยค วิเคราะห์รูปแบบของไวยากรณ์ที่เด็กใช้ได้ไม่ถูกต้อง พบว่า เด็กใช้การเลียนแบบเสียงและสร้างคำศัพท์เฉพาะเพื่อเรียกชื่อสิ่งต่างๆ หรือเพื่อใช้แทนคำพูดในระดับประโยค กล่าวคือ เด็กใช้การเลียนแบบเสียงของสิ่งต่างๆ แทนการเรียกชื่อสิ่งนั้นๆ เช่น เด็ก 14 คนใช้ "จิกจิก" แทน "รถไฟ" เด็ก 4 คนใช้ "อึ้งๆ" แทน "สุนัข" เด็ก 27 คนใช้เสียง "Uh-uh" แทนคำตอบรับ "ใช่" และ "um-hm" แทนคำปฏิเสธ เด็ก 33 คนใช้ "huh" แทนประโยคคำถาม "คุณพูดว่าอะไร?" เป็นต้น

Jersild and Ritzman (130) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดและจำนวนคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุ ระหว่าง 2 ปีถึง 5 ปีจำนวน 88 คน โดยการเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กในโรงเรียนอนุบาล ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้การเลียนแบบเสียงของสิ่งของเพื่อเรียกชื่อสิ่งนั้น เช่น ใช้เสียงรถไฟ "จิกจิก" แทนการพูดคำว่า "รถไฟ" เป็นต้น

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปีถึง 2 ปีจำนวน 18 คนเป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน เด็กทั้งหมดมาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลาง ผู้วิจัยใช้เวลา 1 ปีในการเก็บข้อมูลโดยให้แม่ของเด็กเป็นผู้บันทึกคำพูดของเด็กแบบวันต่อวันในสถานการณ์ต่างๆ ใช้เทปบันทึกเสียงแล้วนำเฉพาะคำที่เด็กพูดได้เองมาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำศัพท์เฉพาะที่เด็กสร้างขึ้นเองซึ่งเป็นคำที่ไม่มีความหมายในภาษาของผู้ใหญ่ เช่น เรียกสุนัขที่เลี้ยงไว้ในบ้านว่า "ดา" แทนคำว่า "หมา" หรือแทนชื่อที่ผู้ใหญ่ตั้งให้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าเด็กเลียนแบบเสียงของสิ่งของเพื่อเรียกชื่อสิ่งของนั้นๆ เช่น เด็กบางคนพูดคำว่า "ตึกตอกๆ" เรียกนาฬิกา และใช้เสียงสุนัขเห่า "โฮ้งๆ" เรียกแทนการพูดคำว่า "สุนัข"

Benedict (56) ได้ทำการศึกษาระยะเวลาด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำ 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 9 เดือนถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเองอย่างสม่ำเสมอแทนคำที่ใช้กันในภาษา

French (80) ได้ทำการศึกษาด้านการพูดคำ 50 คำแรกของเด็กชายหนึ่งคน ผู้วิจัยใช้วิธีบันทึกคำพูดของเด็กในช่วงอายุ 1 ปี 8 เดือนถึง 1 ปี 11 เดือน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 22) ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเองแทนคำพูดที่ใช้กันในภาษาทั่วไปโดยเด็กจะใช้ได้อย่างคงที่ เช่น เด็กพูดว่า "มัมมัม" แทน "กิน" และ "ตึกตอกๆ" แทน "นาฬิกา" เป็นต้น

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อคำนาม (หน้า 36) คำศัพท์เฉพาะที่ผู้วิจัยรวมไว้ในบัญชีคำเป็นคำเลียนแบบเสียงของสัตว์ เช่น เสียงแมวร้อง "เหมียว" เสียงสุนัขเห่า "โฮ้งๆ" เสียงแสดงความรู้สึก เช่น "yumyum" "booboo" "yucky" และเสียงแสดงกิริยา เช่น "doodoo" "peepee"

Goldfield and Reznick (92) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กที่มีอายุ 1 ปี 2 เดือนถึง 1 ปี 10 เดือนจำนวน 18 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อคำนาม (หน้า 44) ผลการศึกษาพบว่า คำอุทานที่เด็กใช้บ่อยมี 2 คำเป็นคำแสดงความรู้สึกในภาษาอังกฤษ ได้แก่ "ouch" และ "yucky"

นักวิจัยที่ได้ทำการศึกษากการพูดของเด็ก โดยใช้อุปกรณ์ รูปภาพ ของเล่น และแบบทดสอบ พบว่า เด็กใช้การเลียนแบบเสียงและใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเองแทนคำพูด
 ๑ หลายประเภท (62, 76) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Goldin-Meadow et al (62) ทำการศึกษาระยะสั้นและระยะยาวด้านความเข้าใจและการใช้ภาษาของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 2 เดือนถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 45) ผลการศึกษาพบว่า เด็กบางคนใช้คำอุทานเรียกชื่อสิ่งต่างๆ เช่น ใช้เสียงนาฬิกาเดิน "ติ๊กตอกๆ" เรียกแทนคำว่า "นาฬิกา" และใช้เสียงรถไฟวิ่ง "ฉีกฉก" แทนการพูดคำว่า "รถไฟ" และสำหรับชื่อเรียกสัตว์เด็กใช้เสียงร้องของสัตว์แทนการพูดคำนามเรียกชื่อสัตว์ เช่น ใช้เสียงแมวร้อง "เหมียวๆ" แทนการเรียกชื่อ "แมว" เป็นต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ได้ทำการศึกษาร่างบัญชีคำพื้นฐานจากคำพูดของเด็กนักเรียนไทยในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 อายุระหว่าง 5 ปีถึง 8 ปี จำนวน 2,808 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 18) ผลการวิเคราะห์พบว่า เด็กใช้ "ละ" ในการพูดบ่อยเป็นอันดับที่ 71

จากการศึกษาที่กล่าวไปแล้วสรุปได้ว่า ในระยะแรกของการพูดเด็กใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นเองและคำเลียนแบบเสียงของสิ่งต่างๆ (55, 56, 57, 62, 76, 80, 92, 99, 129, 130) และในภาษาไทยนักเรียนในระดับชั้นเด็กเล็กใช้ "ละ" ในการพูดบ่อย (76)

3. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางการพูด

เพศเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่น่าจะมีผลต่อการพัฒนาทางการพูด นักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงและเด็กชายได้ผลการวิจัยที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถแบ่งแนวความคิดของผู้ศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเชื่อว่าโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการใช้คำชนิดต่างๆ ดีกว่าเด็กชาย (14, 38, 39, 55, 92, 112, 131, 132) และกลุ่มที่สองเชื่อว่าพัฒนาการด้านการใช้คำชนิดต่างๆ ของเด็กหญิงไม่แตกต่างจากเด็กชาย โดยเฉพาะเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (34, 40, 41, 42, 43, 44, 57, 61, 74, 83, 107, 133, 134) และในบางด้านเด็กชายมีพัฒนาการดีกว่าเด็กหญิง (43, 132)

กลุ่มผู้วิจัยที่พบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดและการใช้คำชนิดต่างๆ ดีกว่าเด็กชาย (14, 39, 55, 92, 112, 131, 132) มีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

McCarthy (14) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 6 เดือนจำนวน 140 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูด คำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผลการศึกษาพบว่า ในระยะแรกของการพูดช่วงอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี เด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดคำหลายประเภทเร็วกว่าเด็กชายหลังจากอายุ 3 ปี เด็กชายสามารถใช้คำประเภทต่างๆ ได้ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง (ตารางที่ 28, หน้า 87)

ตารางที่ 28 ความแตกต่างของการใช้คำพูดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย (14)

อายุ (ปี)	ประเภทคำ								
	นาม	กริยา	คุณศัพท์	กริยาวิเศษณ์	สรรพนาม	สันธาน	บุพบท	อุทาน	อื่นๆ
1.6 ปี									
หญิง	42.5	17.5	8.8	10.0	12.5	1.3	0.0	3.8	3.8
ชาย	37.2	11.6	18.6	4.7	14.0	0.0	0.0	4.7	9.3
2.0 ปี									
หญิง	38.2	28.6	11.6	4.5	9.0	1.0	3.5	2.1	1.5
ชาย	42.4	22.8	5.4	5.4	14.1	0.0	4.3	2.2	3.3
2.6 ปี									
หญิง	38.6	23.5	13.8	7.0	7.0	2.0	3.7	1.7	2.7
ชาย	35.2	24.6	12.1	6.5	9.6	1.5	5.5	2.0	3.0
3.0 ปี									
หญิง	35.4	28.5	11.8	6.8	8.7	0.8	4.6	1.5	1.9
ชาย	40.7	22.9	13.5	7.4	8.1	1.0	4.0	1.3	1.0
3.6 ปี									
หญิง	37.84	25.4	12.1	7.3	8.5	1.8	4.5	2.1	0.6
ชาย	40.1	27.4	10.6	7.4	5.5	1.6	4.0	1.6	1.9
4.0 ปี									
หญิง	38.0	28.0	11.1	7.7	6.7	1.5	3.9	0.8	2.3
ชาย	36.8	28.3	10.8	7.5	7.5	1.7	3.9	1.7	1.9
4.6 ปี									
หญิง	36.8	25.5	12.5	8.5	7.1	2.4	3.8	1.4	2.1
ชาย	36.0	27.8	14.0	7.2	6.5	1.2	3.6	2.0	1.7

Fairweather (131) ได้ทำการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างของพัฒนาการด้านความคิดรวบยอดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย พบว่า จากแบบสอบถามที่ส่งให้มารดาของเด็กจำนวน 11,000 คนตอบ เด็กอายุ 2 ปีที่ยังไม่เริ่มพูดเป็นเด็กชายร้อยละ 7.6 และเด็กหญิงร้อยละ 4.8

Nelson (55) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี ถึง 2 ปี จำนวน 18 คนเป็นเด็กหญิง 11 คนและเด็กชาย 7 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 10) ผลการศึกษา พบว่า ในระยะแรกของการพูด เด็กหญิงพูดได้เร็วกว่าและใช้คำได้มากกว่าเด็กชายเล็กน้อย

Ehri (112) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำวิเศษณ์ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปีถึง 8 ปี จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่มอายุ กลุ่มแรกอายุเฉลี่ย 4 ปี 7 เดือน, กลุ่มที่ 2 อายุเฉลี่ย 5 ปี 6 เดือน, กลุ่มที่ 3 อายุเฉลี่ย 6 ปี 6 เดือน, กลุ่มที่ 4 อายุเฉลี่ย 7 ปี 5 เดือน และกลุ่มที่ 5 อายุเฉลี่ย 8 ปี 7 เดือน แต่ละกลุ่มอายุประกอบด้วยเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่ากันรวม 8 คน ทดสอบคำวิเศษณ์ 3 ชนิด คำวิเศษณ์ชนิดแรกเป็นคู่คำวิเศษณ์ที่มีความหมายตรงข้ามกัน ชนิดที่ 2 เป็นคำวิเศษณ์เชิงซ้อน (Double Adjective Construction) คือ การใช้คำวิเศษณ์ 2 คำบอกลักษณะ 2 อย่างของสิ่งต่างๆ เช่น ตุ๊กตาดูตัวนี้ผอมและสูง และชนิดที่ 3 เป็นคำวิเศษณ์เปรียบเทียบเพื่อบอกขนาด รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำวิเศษณ์ (หน้า 67) ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดคู่คำวิเศษณ์ที่มีความหมายด้านบวกได้มากกว่าคู่คำวิเศษณ์ที่มีความหมายด้านลบโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กชาย แสดงให้เห็นว่า เด็กชายมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้คำวิเศษณ์ได้ช้ากว่าเด็กหญิง (135)

Johnston (132) ได้ทำการศึกษาการใช้ภาษาของเด็กอายุ 5 ปีที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลางและเศรษฐกิจฐานะต่ำ ทดสอบเด็ก 36 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพ 4 เรื่องและบันทึกคำพูดของเด็ก โดยใช้เทปบันทึกเสียง นำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจำแนกเป็น 5 ประเภทเป็น คำนาม คำสรรพนาม

คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ พบว่า เด็กหญิงจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลางใช้คำกริยานุเคราะห์ร่วมกับคำกริยาได้มากกว่าเด็กชายจากครอบครัวในระดับเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.025$) แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย

Rescorla (92) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคะแนนมาตรฐานของแบบประเมินความสามารถทางภาษา The Language Development Survey (LDS) ที่สร้างขึ้นเองสำหรับใช้ในคลินิกเด็ก เพื่อทำการคัดกรองเด็กอายุ 2 ปีที่มีความล่าช้าทางภาษา ดังรายละเอียดที่กล่าวแล้วข้างต้นในหัวข้อคำนาม (หน้า 36) เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 1 ปี 10 เดือนถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 351 คน จากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะแตกต่างกัน พบว่าเด็กที่มีความล่าช้าทางภาษาในระดับต่างๆเป็นเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงรู้คำศัพท์มากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.0001$)

จินตนา เนียมเปีย (38) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กวัยก่อนเรียน ในจังหวัดพิษณุโลกที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี จำนวน 120 คน เป็นเด็กหญิง 58 คนและเด็กชาย 62 คน ใช้ภาพกระตุ้นให้เด็กพูดทีละคน เป็นภาพเด็กขึ้นเกวียน ภาพตลาดน้ำ ภาพเด็กขี่ของเล่น ภาพช้าง และภาพการบวชพระ และคำถามนำ เช่น "หนูลองบอกครูซิว่าภาพนี้เป็นภาพเกี่ยวกับอะไร?" ถ้าเด็กยังไม่พูดให้พูด กระตุ้นต่อด้วยคำถาม เช่น "เขาทำอะไรกันคะ?" และใช้เทปบันทึกเสียงพูดของเด็ก ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำ และด้านความซับซ้อนของประโยคดีกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่อยู่ในเขตเมืองมีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำดีกว่าเด็กในชนบทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะสูงมีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำดีกว่าเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะปานกลางและเศรษฐกิจฐานะต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$)

จินตนา สุทธิจินดา (39) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 3 ถึง 6 ปีจำนวน 120 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ใช้ภาพกระตุ้นให้เด็กพูดทีละคน เป็นภาพการรับประทานอาหาร ภาพแม่และเด็ก ภาพบ้านของเรา ภาพเด็กเก็บของเล่น ภาพตลาดน้ำ ภาพแม่ค้ากับผลไม้ และภาพเด็กเล่นชิงช้า และคำถามนำ เช่น "ไหนลองบอกครูซิว่าภาพนี้เกี่ยวกับอะไร?" หรือ "หนูลองบอกครูทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นในภาพ" และใช้เทปบันทึกเสียงการพูดของเด็ก ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายมีสัดส่วนการใช้คำนามและคำสรรพนามสูงกว่า และมีสัดส่วนการใช้คำกริยา คำวิเศษณ์และคำอื่น ๆ ต่ำกว่าเด็กหญิง เด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจฐานะแตกต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาด้านการชนิดและสัดส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$)

การที่เด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดคำชนิดต่างๆ ดีกว่าเด็กชายอาจเป็นเพราะเหตุผลหลายประการเช่น เด็กหญิงเป็นเพศที่เลียนแบบบทบาทต่างๆ รวมทั้งการพูดจากแม่ (55, 61) ซึ่งส่วนใหญ่แม่จะเป็นคนที่มีโอกาสพูดคุยกับลูกมากกว่าพ่อ เพราะแม่จะพูดคุยกับลูกขณะทำกิจกรรมต่างๆ ในการดูแลลูก ในขณะที่ลูกชายมักเลียนแบบบทบาทจากพ่อซึ่งต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ดังนั้นจึงมีโอกาสดูแลลูกใกล้ชิดกันน้อยกว่าเด็กหญิง นอกจากนี้ของเล่นของเด็กหญิงยังมีส่วนส่งเสริมการพูดและการพัฒนาคำศัพท์ เช่น การเล่นตุ๊กตา เป็นต้น (13, 135, 136) แต่ของเล่นของเด็กชายมักเป็นของจำพวกเครื่องยนต์ เช่น หุ่นยนต์ รถยนต์ เป็นต้น (73) ซึ่งเป็นของที่ทำให้เกิดเสียงต่างๆ ที่ไม่ใช่เสียงพูดและเด็กชายมักชอบทำกิจกรรมที่ใช้แรง เช่น เล่นฟุตบอล เล่นปีนป่าย ทำให้มีโอกาสในการฝึกใช้คำพูดต่างๆ น้อยกว่าเด็กหญิง (13, 135, 136) หรือความแตกต่างดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะความแตกต่างของระบบความคิดรวบยอดที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ซึ่งระบบความคิดรวบยอดของเด็กหญิงมีความคล้ายคลึงกับมารดา ซึ่งเป็นเพศเดียวกันมากกว่าระบบการคิดของเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่า (55)

กลุ่มผู้วิจัยที่พบว่า เด็กชายมีพัฒนาการด้านการใช้คำชนิดต่างๆไม่แตกต่างจากเด็กหญิง หรือดีกว่าเด็กหญิง (34, 40, 41, 42, 43, 44, 57, 61, 73, 74, 99, 107, 132, 133, 134) มีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

Smith (57) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์และด้านการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 2 ปีถึง 5 ปี จำนวน 88 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 8) ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้านจำนวนเฉลี่ยของคำพูดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย แต่เด็กชายมีแนวโน้มที่จะใช้คำพูดต่างๆเป็นจำนวนมากกว่าเด็กหญิง

Davis (73) ได้ทำการศึกษาตัวอย่างการพูดของเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนถึง 9 ปี 6 เดือน จำนวน 436 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 12) ผลการวิเคราะห์พบว่า เด็กชาย อายุ 5 ปี 6 เดือนใช้คำอุทานมากกว่าเด็กหญิง (ตารางที่ 29)

ตารางที่ 29 จำนวนเฉลี่ยร้อยละของคำที่เด็กหญิงและเด็กชายอายุ 5 ปี 6 เดือนใช้ (73)

เพศ	ประเภทคำ							
	นาม	กริยา	วิเศษณ์	สรรพนาม	สันธาน	บุพบท	อุทาน	อื่นๆ
หญิง	45.9	26.0	17.9	2.5	1.3	2.6	3.0	0.8
ชาย	43.1	26.9	18.3	2.7	1.3	2.6	4.2	0.8

Winitz (133) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กอนุบาลจำนวน 150 คน เป็นเด็กหญิง 75 คนและเด็กชาย 75 คนโดยใช้ The Ammons Full-Range Picture Vocabulary Test ทดสอบเด็กทีละคน ผู้วิจัยควบคุมองค์ประกอบด้านอายุ สถิติปัญญา

สถานะทาง เศรษฐสังคม และจำนวนสมาชิกในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความแตกต่างด้านจำนวนคำศัพท์ที่เด็กหญิงและเด็กชายเรียนรู้

Thomas (74) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดคำชนิดต่างๆของเด็กผิวขาว และเด็กผิวดำที่กำลังเรียนอยู่เทอมสุดท้ายของชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนของรัฐ เมืองดีทรอยท์ รัฐมิชิแกนจำนวน 60 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 13) ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการพูดคำประเภทต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย ($p < 0.05$)

Fraser et al (134) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์ การพูดและการพูดเลียนแบบของเด็กที่มีอายุ 3 ปี จำนวน 12 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Lee (34) ใช้ The Northwestern Syntax Screening Test ทดสอบด้านความเข้าใจ และด้านการพูดของเด็กที่มีอายุ 3 ปีถึง 7 ปี ไม่พบความแตกต่างทางภาษาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

Fluharty (83) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านความเข้าใจ ด้านการแปรเสียง ด้านคำศัพท์และด้านการพูดของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 5 ปี จำนวน 203 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 24) ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงและเด็กชายมีความสามารถทางภาษาและการพูดไม่แตกต่างกัน

Templin (61) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อติดตามขั้นตอนของการพัฒนาด้านการพูดและด้านความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอายุ 3 ปีถึง 8 ปี จำนวน 480 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 15) ผลการศึกษา ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ด้านการใช้คำประเภทต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

Johnston (132) ได้ทำการศึกษาการใช้ภาษาของเด็กอายุ 5 ปีที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางและเศรษฐกิจต่ำ จำนวน 36 คน เป็นเด็กหญิงและเด็กชายจำนวนเท่ากัน ให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพ 4 เรื่องและบันทึกคำพูดของเด็กโดยใช้เทปบันทึกเสียง จากนั้นจึงนำคำทั้งหมดที่เด็กพูดได้มาจำแนกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ พบว่า เด็กชายใช้คำวิเศษณ์ได้บ่อยกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$)

โถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (107) ได้ทำการศึกษาการรับรู้คำกริยาของเด็กนักเรียนไทยชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 100 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำกริยา (หน้า 63) ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการรับรู้คำกริยาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

เพ็ญจันทร์ สุนทราจารย์ (40) ศึกษาความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคของเด็กไทยอายุ 5-6 ปี จำนวน 60 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 26) ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชายในด้านความสามารถในการรู้จักคำศัพท์และการพูดเป็นประโยค

กาญจนา ไพศาลภาณุมาศ (41) ได้ทำการศึกษาจำนวนร้อยละของคำชนิดต่างๆ ในการพูดของเด็กนักเรียนไทยที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนในเขตชุมชนแออัดและในชุมชนที่ไม่แออัดในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อพัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ (หน้า 17) ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงในกลุ่มอายุ 4, 6 และ 7 ปีใช้คำกริยา คำวิเศษณ์และคำสันธานมากกว่าเด็กชาย และเด็กชายอายุ 4 ปีใช้คำนามและคำสรรพนามมากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) ของการใช้คำชนิดต่างๆ ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุ 5 ปี

เบญจมาศ ภูมิอมร (42) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านความเข้าใจ และด้านการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3 ปีถึง 4 ปี ในเขตเทศบาลเมือง ขอนแก่น จำนวน 151 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้ว ในหัวข้อคำนาม (หน้า 52) ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของความสามารถด้าน ความเข้าใจและด้านการพูดระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ($p < 0.05$)

เบญจมาศ พระธานี (43) ได้ทำการศึกษาด้านความเข้าใจและด้านการพูด คำนามของเด็กอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น จำนวน 327 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำนาม (หน้า 55) พบว่า ไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของความสามารถด้านความเข้าใจและด้านการพูดคำนามหมวด พืชและอาหาร หมวดสิ่งของและหมวดสีระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ($p < 0.05$) แต่เด็กชายพูดคำนามหมวดสัตว์ได้มากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (44) ได้ทำการศึกษาความสามารถด้านการใช้ คำกริยาของนักเรียนอนุบาลไทย ในจังหวัดชลบุรีอายุ 3 ปีถึง 4 ปี จำนวน 171 คน เป็นเด็กหญิง 86 คนและเด็กชาย 85 คน รายละเอียดดังกล่าวแล้วในหัวข้อคำกริยา (หน้า 63) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงไม่ แตกต่างกันในระดับความมีนัยสำคัญ ($p < 0.01$)

การศึกษาที่กล่าวมาพบว่า ความแตกต่างในการพัฒนาคำศัพท์ของเด็กหญิง และเด็กชายมีแนวโน้มจะหมดไป โดยเฉพาะเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น อาจเนื่องจาก ความเจริญทางด้านวิวัฒนาการต่างๆที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ เช่น ความเจริญทางด้าน อุปกรณ์การเรียน การเผยแพร่ภาพรายการต่างๆทางโทรทัศน์ ซึ่งส่งผลให้เด็กหญิงและ เด็กชายมีโอกาสในการเรียนรู้คำศัพท์ได้เท่าเทียมกัน (136, 137)

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษาและการพูดของเด็กหญิงและ เด็กชายทั้งหมดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ในช่วงก่อนอายุ 3 ปีเด็กหญิงมักจะมีพัฒนาการทาง ภาษาเร็วกว่าเด็กชาย และช่วงอายุ 3 ปีขึ้นไปเป็นช่วงที่เด็กชายพัฒนาความสามารถ ทางภาษาตามทันเด็กหญิง และจะเห็นความแตกต่างเพียงเล็กน้อย (138)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การศึกษาเกี่ยวกับตัวอย่างการพูดของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน
มีวิธีดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นเด็กปกติที่ไม่มีความบกพร่องในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านสติปัญญาด้านร่างกาย ด้านการได้ยิน ด้านภาษาและการพูด โดยผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตพฤติกรรมและสังเกตลักษณะการฟังและการพูดของเด็ก ขณะที่พูดสนทนาได้ตอบกับผู้วิจัยในช่วงก่อนการบันทึกภาพในห้องเรียนที่จัดตั้งกล้องถ่ายวิดีโอและเทปบันทึกเสียงพร้อมไมโครโฟนไว้เรียบร้อยแล้ว และฟังเสียงของเด็กขณะสนทนาเพื่อเก็บข้อมูลถ้าเด็กแสดงท่าทีที่มีความลำบากในการฟังเสียงผู้วิจัยหรือไม่เข้าใจคำถามต้องให้ผู้วิจัยพูดซ้ำหลายๆครั้ง หรือถ้าเด็กมีระดับเสียงพูดที่ผิดปกติ ผู้วิจัยจะถือว่าเด็กคนนั้นไม่อยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มตัวอย่างและทำการสุ่มใหม่ทดแทน

นอกจากนี้เด็กทุกคนยังมีใบรับรองจากกุมารแพทย์ว่าเป็นเด็กปกติเมื่อสมัครเข้าโรงเรียน และได้รับการประเมินผลการเรียนจากครูประจำชั้นว่าผ่านเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 เด็กทุกคนมาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาหลักและบิดามารดาถือสัญชาติไทย

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในชั้นสำรวจนำ และกลุ่มตัวอย่างในชั้นการเก็บตัวอย่างการพูดที่ใช้ในการศึกษา

- 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจนำเป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนอนุบาลสีพื้นองที่มีอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 3 คน เป็นเพศหญิง 1 คน และเพศชาย 2 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ของโรงเรียนอนุบาลสีพื้นองและโรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ก ที่มีอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 30 คน เป็นเพศหญิง 15 คนและเพศชาย 15 คน

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่ใช้ในการศึกษาผู้วิจัยเลือกโดยการจับสลากสุ่มจากกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ในชั้นนั้น

การเลือกโรงเรียนใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจงโดยเลือกโรงเรียนอนุบาลในย่านธุรกิจของถนนสุขุมวิทตอนต้นที่มีค่าใช้จ่ายในเข้าเรียนอยู่ในระดับ 6,000-6,500 บาทรวม 4 แห่ง และได้รับอนุญาตให้ทำการวิจัยจากโรงเรียนอนุบาล 2 แห่งคือโรงเรียนอนุบาลสีพื้นองและโรงเรียนอนุบาลบ้านเด็ก

นอกจากนักเรียนอนุบาลที่ได้คัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้ว ยังมีครูที่รับผิดชอบชั่วโมงการสอนจำนวน 5 คน ในจำนวนนี้เป็นครูที่รับผิดชอบกลุ่มเด็กตัวอย่างในชั้นการสำรวจนำ 1 คนและเป็นครูที่รับผิดชอบกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 4 คน ครูทั้งหมดเป็นครูที่สอนประจำชั้นนั้นๆตั้งแต่ต้นปีการศึกษาจึงมีความคุ้นเคยกับเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี ครูทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีและมีประสบการณ์ในการสอนเด็กอนุบาลเป็นเวลามากกว่า 10 ปี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ประกอบด้วย

- 2.1 แบบบันทึกรายละเอียดเด็กนักเรียน (ภาคผนวก ก)
- 2.2 เครื่องบันทึกภาพ National NV-M1 จำนวน 1 เครื่อง
- 2.3 ตลับแถบบันทึกภาพ National แบบ 120 นาที่ จำนวน 12 ตลับ
- 2.4 เครื่องบันทึกเสียง Sony รุ่น TCM-6 จำนวน 1 เครื่อง
- 2.5 ตลับบันทึกเสียง Sony CHF60 จำนวน 12 ตลับ

3. วิธีดำเนินการ

การเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 สำหรับกลุ่มตัวอย่างในชั้นการสำรวจนำและชั้นอนุบาลปีที่ 3 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเพื่อดำเนินการเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 3.1 การรวบรวมข้อมูลของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การบันทึกภาพและเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในชั้นการสำรวจนำ และการเก็บตัวอย่างการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
- 3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การรวบรวมข้อมูลของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยบันทึกรายละเอียดต่างๆของเด็กที่ผ่านการประเมินด้านการเรียนจากครูประจำชั้นแล้วว่ามีการเรียนผ่านเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนโดยดูจากแฟ้มประวัติและสอบถามจากครูประจำชั้นและจากผู้ปกครองของเด็ก เมื่อได้ข้อมูลครบแล้วผู้วิจัยจึงเลือกเด็กกลุ่มตัวอย่างโดยการจับสลาก

3.2 การบันทึกภาพและเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในชั้นการสำรวจนำและการเก็บตัวอย่างการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

หลังจากที่ผู้วิจัยทำการประเมินและคัดเลือกเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วผู้วิจัยก็เริ่มบันทึกภาพและเสียงการพูดของเด็กในห้องเรียนขณะที่เด็กสนทนากับครูประจำชั้นในช่วงเวลาพักเล่น

3.2.1 ชั้นการสำรวจนำ

ผู้วิจัยได้ทดลองเก็บตัวอย่างการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 3 คน ระหว่างวันที่ 20-30 เมษายน 2533 ขณะที่เด็กกำลังสนทนากับครูพร้อมเพื่อน ๆ จำนวนรวม 15 คน ในช่วงเวลาพักเล่นซึ่งเป็นช่วงการเรียนการสอนช่วงแรกในช่วงเช้าตามตารางสอนปกติของโรงเรียน

หลังจากที่เด็กเข้าห้องเรียนและนั่งประจำโต๊ะเรียนตามปกติแล้วผู้วิจัยจะถามชื่อ นามสกุลและชื่อเล่นของเด็กทุกคนและบันทึกลงในแผนผังที่นั่ง แล้วจึงเริ่มบันทึกภาพและเสียงพูดของเด็กและครูประจำชั้น ด้วยเครื่องวิดีโอและเครื่องบันทึกเสียงควบคู่กันไปโดยวางเครื่องบันทึกเสียงไว้บนโต๊ะของเด็กที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างคนใดคนหนึ่ง ครูประจำชั้นให้การถามนำและการพูดคุยกับเด็กทั้งชั้นโดยไม่จำกัดหัวข้อเรื่องเป็นการกระตุ้นให้เด็กพูดคุยในเรื่องต่างๆ เช่น "เมื่อวันเสาร์อาทิตย์นี้ใครไปเที่ยวไหนกันบ้างคะ?" "เห็นม้ายอ้มเป็นเด็กดีมั๊ยคะ รู้จักเล่นแล้วทำการบ้านเห็นม้าย? ทุกคนตบมือให้รางวัลหน่อย ไหนใครตื่นแต่เช้าบ้าง?" เป็นต้น เด็กในชั้นเรียนมักแย่งกันพูดทำให้บางครั้งฟังจับใจความไม่ได้ ครูจะใช้วิธีสุ่มชื่อและเรียกชื่อให้เด็กผลัดกันพูด เมื่อเด็กกลุ่มที่เป็นตัวอย่างคนใดคนหนึ่งพูดผู้วิจัยจะบันทึกภาพจับตรงเฉพาะที่ตัวเด็ก และขณะที่ครูประจำชั้นหรือเด็กคนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เด็กกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจะบันทึกภาพโดยรวม การบันทึกภาพและเสียงพูดแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที รวมการบันทึกภาพและเสียงในการสำรวจนำทั้งหมด 5 ครั้ง

หลังจากเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูลในแต่ละวัน ผู้วิจัยจะถอดเทปคำพูดของครูและของเด็กทั้งหมดด้วยตัวอ่านธรรมดา แล้วตรวจสอบความถูกต้องของการถอดเทปโดยดูวิดีโอเปรียบเทียบกับอีกครั้ง รวมทั้งเพิ่มเติมข้อความการพูดที่ถอดได้จากวิดีโอ ซึ่งเทปบันทึกเสียงมีได้บันทึกไว้ถ้าไม่ครบ 50 ช่วงการพูดก็ติดตามบันทึกการพูดของเด็กคนเดิมจนครบ หลังจากผู้วิจัยทำการถอดเทปเสียงพูดของเด็กแล้วจึงนำวิธีการวิจัยและผลการสำรวจมาพิจารณาร่วมกับคณะกรรมการควบคุมการวิจัย แล้วทำการปรับปรุงวิธีการเก็บข้อมูลใหม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 3.2.1.1 วิธีการจัดกลุ่มตัวอย่างในการบันทึกภาพแต่ละครั้งให้จัดเป็นกลุ่มที่เล็กลงประกอบด้วยเด็ก 5-8 คน
- 3.2.1.1 จัดที่นั่งเด็กเป็นรูปครึ่งวงกลมนั่งหันหน้าเข้าหาครู
- 3.2.1.1 เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติในการสนทนาแต่ละครั้ง ผู้วิจัยไม่ต้องแจ้งให้ครูประจำชั้นทราบว่ากำลังติดตามบันทึกการพูดของเด็กคนใด เพราะจากการบันทึกภาพในการสำรวจนำครูประจำชั้นเน้นสนทนากับเด็กที่ผู้วิจัยกำลังติดตามบันทึกคำพูดมากกว่าที่จะสนทนากับเด็กอื่นๆ

3.2.2 ขั้นตอนการเก็บตัวอย่างการพูดของกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บตัวอย่างการพูดเริ่มตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม 2534 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 1 คน เป็นเจ้าหน้าที่โสตทัศนศึกษา แผนกโสตทัศนศึกษา โรงเรียนเวชนิทัศน์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล วิธีการเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กมีขั้นตอนเช่นเดียวกับการเก็บตัวอย่างการพูดของเด็กในขั้นการสำรวจนำแต่เปลี่ยนแปลงการจัดที่นั่ง และการจัดกลุ่มเด็กตามรายละเอียดการปรับปรุงวิธีการเก็บข้อมูลที่กล่าวไปแล้ว เด็กทุกคนที่อยู่ในกลุ่มที่บันทึกภาพเป็นเด็กที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น การบันทึกภาพและเสียงพูดแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณครั้งละ 20-30 นาที รวมการบันทึกภาพและเสียงทั้งหมด 18 ครั้ง

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

- 3.3.1 ศึกษาประเภทของคำที่เด็กแต่ละคนพูด โดยนำคำทั้งหมดมาจัดประเภท
แล้ววิเคราะห์เชิงบรรยาย
- 3.3.2 ศึกษาจำนวนของคำประเภทต่างๆที่เด็กพูดโดยคำนวณคะแนนมาตรฐาน
- 3.3.3 ศึกษาความแตกต่างของคะแนนมาตรฐานของคำประเภทต่างๆที่เด็กหญิงและ
เด็กชายพูดโดยใช้ค่า U (Mann-Whitney U Test) ทำการคำนวณโดยใช้โปรแกรม
SPSS (PC) และ Statview (Macintosh)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาความสามารถด้านการใช้คำประเภทต่างๆในการพูดของเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 30 คนในครั้งนี้ แบ่งเป็นเพศหญิง 15 คนและเพศชาย 15 คน การศึกษาทำโดยวิเคราะห์ตัวอย่างการพูดของเด็กได้ผลดังต่อไปนี้

1 คำที่เด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด

1.1 ประเภทของคำที่เด็กใช้ในการพูด

การวิเคราะห์คำพูดทั้งหมดของเด็กพบว่า คำต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 30 คนใช้พูดกับครูประจำชั้นและเพื่อนในห้องเรียนในช่วงเื่องการสนทนาประกอบด้วยคำประเภทต่างๆรวม 7 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบทและคำอุทาน รายละเอียดแสดงในตารางที่ 30 (หน้า 102)

ตารางที่ 30 จำนวนของคำประเภทต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด
(n = 30)

ประเภทคำ	จำนวนร้อยละ	ความถี่
คำนาม	28.4	1601
คำกริยา	34.3	1934
คำวิเศษณ์	14.2	800
คำสรรพนาม	9.9	557
คำสันธาน	7.9	447
คำบุพบท	4.3	245
คำอุทาน	1.0	58
รวม	100.0	5642

จากตารางที่ 30 เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำกริยามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.3 รองลงไป ได้แก่ คำนามร้อยละ 28.4 คำวิเศษณ์ร้อยละ 14.2 คำสรรพนามร้อยละ 9.9 คำสันธานร้อยละ 7.9 คำบุพบทร้อยละ 4.3 และคำอุทานร้อยละ 1.0

1.2 คำที่เด็กใช้ในการพูด

คำต่างๆที่เด็กพูดได้ในแต่ละประเภทแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กล่าวคือ คำกลุ่มที่ 1 เป็นคำที่เด็กจำนวนร้อยละ 75-100 ใช้ในการพูด คำกลุ่มที่ 2 เป็นคำที่เด็กจำนวนร้อยละ 50-74 และคำกลุ่มที่ 3 เป็นคำที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 ใช้ในการพูด (ตารางที่ 31)

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
คำกลุ่มที่ 1		
เด็กจำนวนร้อยละ 75-100		
คำนาม	บ้าน	1
คำกริยา	ไป มี ชอบ แล้ว เคย	5
คำวิเศษณ์	ครับ/คะ/ขา ไม่	4
คำสรรพนาม	ชื่อเล่นของเด็ก	1
คำสันธาน	ก็	1
คำบุพบท	กับ ที่	2
คำอุทาน	-	-
	รวม	14

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
คำกลุ่มที่ 2		
เด็กจำนวนร้อยละ 50-74		
คำนาม	คุณแม่/แม่ คุณพ่อ/พ่อ น้อง พี่ หมา ตัว คน	9
คำกริยา	ได้ กิน อยู่ เป็น ชี้อ เล่น นอน ให้ สวัสดิ์ ดู มา	11
คำวิเศษณ์	ด้วย	1
คำสรรพนาม	เรา มัน เขา/เค้า	4
คำสันธาน	แล้วก็ แล้ว แต่/แต่ว่า	4
คำบุพบท	-	-
คำอุทาน	-	-
	รวม	29

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำนาม	คุณย่า คุณปู่ ปู่ คุณตา พี่ชาย น้ำ ลุง พี่เลี้ยง อา ป้า	447
	แฟน คุณครู ครู ลูก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ร้าย ตำรวจ	
	เซลแมน โจร เด็กติดอ่าง เจ้านาย หัวหน้า อาจารย์	
	ชาวประมง คน คนไทย คนอื่น ทหาร สมเด็จพระ	
	ในหลวง คุณเวท อิหร่าน อังกฤษ อเมริกา อิรัก แดงโม	
	แอปเปิ้ล ขนมหัง ปู ผักคะน้า อาหาร ข้าว ส้ม น้ำ ผัก	
	ดอกป๊อปปี้ สตรอว์เบอร์รี่ ส้มเขียวหวาน ผักกะหล่ำปลี	
	ไข่ สับปะรด ส้มคั้น มะละกอ มะพร้าว ฝรั่ง นม มะกรูด	
	ต้นไม้ หญ้า น้ำกะทิ ละมุด องุ่น ผลไม้ หนาม ไม้กระรอก	
	หมู ผักบุ้ง ผักกระเฉด ขนมหั่นเหลี่ยม เห็ด ขมิ้ว	

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำนาม (ต่อ)

ปลา แยม ไอศกรีม อ้อย เมล็ดข้าว ผักปวยเล้ง/ปวยเล้ง
เบคอน บรอกเคอรี่ ท็อฟฟี่ เค้กกล้วยหอม เม็ด ส้มโอ
สเปกเก็ตตี ลูกอม ลูกชิ้นบั้ง ลูกชิ้น ไข่ไก่ ลอดช่อง เยลลี่
สาหร่าย สลัดสำหรับยำ ปลาหู อาหารฝรั่ง อาหารไทย
ผักกาด ไข่ดาว มะม่วง ข้าวต้ม หอยนางรม มักกะโรนี
มะนาว มะเขือพวง ผักชีสว่นครว เนื้อสับ น้ำหวาน
น้ำสาหร่าย น้ำส้ม น้ำมะพร้าว นมช็อกโกแลต ตันมะม่วง
ตันมะพร้าว ข้าวโอ๊ต นมขาวเมจิ ทุเรียน ทอดมันกุ้ง
ถั่วงอก เต้าฮู้ ตันมะพร้าว ดอกเกสร ข้าวสาลี เซอร์
ชีช็อกโกแลต ไข่ดาวหมูแฮม ข้าวโพด ข้าวผัดกุ้ง ข้าวผัด
แฮมเบอเกอร์ ลูกแพร์ ข้าวเปล่า ไข่ต้มน้ำ ตันมะลิ ไข่ต้ม
น้ำจิ้ม พุดทรา ผักชี โรงเรือน ทะเล หอย ห้อง สระกลาง
ทาง ที่จอด ที่จอดรถ ประตู สนามบิน ช้างนอก
ต่างจังหวัด สวนสัตว์ ป่า ฟืน หาด ที่ ชั้นของเล่น แดน
ประเทศ น้ำหมุน เมืองนอก ภูเขา/เขา อิรัก หมู่บ้าน
สวิสเซอร์แลนด์ คูเวต อเมริกา ประเทศไทย อิตาลี
อังกฤษ กระเทียม เกาะ ช้างหน้า ช้างหลัง ชานเมือง
ตลาด ทางนั้น หน้าต่าง ริมทะเล สระว่ายน้ำ ทางนี้ อุ
ที่นั่น ที่อื่น บริษัท ปราสาท เมือง โรงพยาบาล โรงแรม
ลิฟท์ หน้าห้อง สนาม สระใหญ่ สวรรค์ ห้องสอบ

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำนาม (ต่อ)

ห้างสรรพสินค้า ตรงนี้ หน้าบ้าน ชายทะเล แมว
แม่แมว ปลา ช้าง ปู หอย นก หู เลื้อ ู่ ลิง
ปลาฉลาม ปลากระดี่ นกแก้ว ปลาหางนกยูง ยุง
ม้าลาย แรด ม้า ปลากัด แมวน้ำ ยีราฟ สิงโต หมี จระเข้
ลูกแมว ตัวหอย นกเขาขาว นกหงส์หยก ปลาการ์ป
ปลาปักกะเป้า ปลาวาฬ ผีเสื้อ ลูกหมา หนอน หมาฝรั่ง
ฮิปโป แมลง เต่า สัตว์ สัตว์น้ำ แมงกระพุน ของเล่น
รถ หนังสือ เลื้อ ผ้า ของ ที่วี ตุ๊กตา ดาบ ขูดว่ายน้
หนัง จาน ตุ๊กตาหุ่นยนต์ รถโรงเรียน รถไฟเหาะ ชิงช้า
สวรรค์ แมวตุ๊กตา รถบังคับ รถไฟดีลังกา ขวด ของเก่า
ของเล่นวีดีโอเกม ของเล่นชุดอาหาร รถไฟเร็ว โขงหมา
วีดีโอ เครื่องซักผ้า เต้นท์ ที่นอน ปุ่ม รถกระเช้า
เครื่องแต่งตัว เงิน ชาม ขุดไปเที่ยวทะเล ตุ๊กตาผู้ชาย
ตุ๊กตาหมี ถูเก้่า ถูเก้่ารองเก้่า โทรศัพท์ ธงชาติไทย
พลาสติก ภาพวาด กรง รถไฟไวกิ้ง รถเมล์สองชั้น
รถราง รูป รูปจุด หนังสือการ์ตูน หัวตุ๊กตา หุ่น เรือขับ ขุด
แว่นดำ ที่ตักทราย เลื้อผ้า ไม้บล็อค เขือก รถไฟ หู ขา
หาง คอ หัว กระดอง เข่า แขน หน้า มือ ร่างกาย เล็บ
จมูก เก้า สีขาว สีแดง/แดง สีเขียว สีดำ ดำๆ สีชมพู
สีน้ำตาล สีฟ้าลายขาว สีเทา สีส้ม สีฟ้า สีม่วง ชมพู สี

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำนาม (ต่อ)

ตอน ตอนนั้น เวลา ตอนกลางคืน ตอนเย็น ดึก ตอนเช้า
เมื่อเช้า เมื่อก็ ตอนแรก ตีสี่ ตีห้า ห้าทุ่ม สี่ทุ่ม สามทุ่ม
สองทุ่ม ตีหนึ่ง เจ็ดโมง วันอาทิตย์ วันเสาร์ เสาร์
อาทิตย์ วันหยุด วันนั้น วันนี้ ทั้งคืน วันอื่น ขากลับ
เดี๋ยวนี้ สิงหาคม อัน ครั้ง วัน ขา ลูก ชั้น หน้า ที่ ฟอง
ตัน รอบ ขวบ บาท อย่าง หัวโน ความจริง เสี่ยง งาน
แบบนี้ ดิน ฝิ หน้าที่ จุด วาจา ความคิด หน้าตา ดาว
ไธ้ น้ำทะเล ขาดิ เซาว์ ยักษ์ วินัย หัวใจ ใจ
ใช้เลือดออก คุณธรรม ไชว์ ธรรมดา ตัวนั้น ปอดบวม
แต่งงาน ชื่อ ทำแมวกระพุน ภาษาไทย อย่างนี้ หิน
ทำลูกหมาตกน้ำ ทำกบ ทำกระเซียง งานบ้าน เม็ดๆ
เลือด เรื่อง อย่างอื่น ใสนั้น ตัวผู้ชาย สีเหลี่ยมผืนผ้า
เส้นเจียง เลขหนึ่ง ขนาดนี้ น้ำเค็ม เบอร์ 10 อันนั้น
ตัวเมีย ที่สอง กบ กระเซียง ฝิเสื้อ ฟรีสไตล์ (สื่คำ-
สุดท้ายเป็นชื่อของทำวายน้ำ)

คำกริยา

ทำ จะ เทียว เจอ กวาด ตื่น หลับไป กัด พูด ชื่อ พาไป 280
ว้าย/วายน้ำ เอา กลับ บอก อยาก จี้ รู้ ใส่ เหมือน
ทำงาน ล้าง ชน ร้องไห้ อุ้ม จับ รับ เข้าไป เดิน ตาย ถู
สอบ อาบ อาบน้ำ กลับมา จำ หมด หา เสต็จ ต้อง
กลัว ดี้อ ดู นั้ง ขึ้นมา จิก ปลุก ฝัน ออก ขาย ขึ้น ไข่

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำกริยา (ต่อ)

ชัก ต่อ แต่งตัว รู้จัก ลงไป เล่า ขอ นำ มา เปิด พัฒนา
ออกมา ถูก อี กล้า โดน ตื่นมา หนีบ อ่าน กินเจ ขับ
ขี่เกี้ยว เข้า ค้าง ฉีราด ดึง พา ยิง แย่ง รัก เรียนพิเศษ
ลง เลี้ยว ส่ง ปลอมตัว ปลอ่ย เปลี่ยน ตั้งใจ ตัด ตี
ลอยตัว เต็ม เตรียม เตะ นั่งเล่น นึกออก แบบ ปลอบ
เข้าเวร เขียน คลอด ขน ต้ม โดด ได้ยิน ตก ใฝ่ พอ พับ
ยอม ย้ายไป รด รดน้ำ ร้อง ห้าม หาย หายไป กำลัง
แก่ง เกลียด ขาย ลืม ละเมอ ตะกาย รั้งแก รับ ชิด คลุก
หลุด วัง วังหนี่ ไว้ สนุก สอบเข้า สิ่ง สู้รบ หลับ เหลือ
อายุๆ อาย ชัก ยอม กด กอด กัดเอา เกิด เกี้ยว แก่
แกล้ง ขโมย ขยัน ขอโทษ คั่น คือ คุย ง่วง จับ จบ จะเอ๋
จัด จูง ทาง ขาดไป ฉก เจ็บป่วย ตัก ยุบ ตรงไป จืด ชิน
ชื่นใจ ตะกละ ตะแคง เต็มบัลเล่ย์ โชคดี ขน ดำ เดิน
เล่น ตกน้ำ ตลก ตั้ง ตาก ติดกัน ติดอ่าง ตีกอล์ฟ
ตีลังกา ตื่นขึ้นมา เต็มไปหมด แถม ท่วม ท้อง บีบ บุก
เบือ เต็ม เตือน แดก แต่ง แตะ ถ่ายวีดีโอกัน ทับ
ทำตาม ทำลาย ทิ้งไป แทน นอนหลับ นึก ประคบร่าง
ประดิษฐ์ ปลอ่ยไป ปลุก ปิด ปืน แปรง ออกไป พัน
ผ่าน ยิ่งไป เริ่ม ลากเส้น ลืมตา เย็บ ปัก ผูก โตขึ้น ถึง
บิน เป็นลม ออกทีวี เฝ้า พัน พัก พัดพา พุดไป

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

คำกลุ่มที่ 3

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำกริยา (ต่อ)

พูดออกไป เมา แย่งกัน รักษา รู้จัก เรียก เรียน ลงน้ำ
ลงมา ลูกมา เล่าไป วาด วิ่งหนีกัน สงสาร เสีย ไม้
หน้าเขียว หมุนตัว หล่น อย่า อยู่กัน อีใส่ ไหว อด อายุ
หลับ หลุดไป ห่วง หัก หิว หม่อม เหาะ ยกมือ ลดลง
เสียใจ อร่อย ไหล ทิ้ง

คำวิเศษณ์

ไม่ได้ ไม่ใช่ เปล่า ไซ่ ดี ดีๆ จริง จริงๆ เหมือนกัน 95
เปียบ พอดี เพราะ ก่อน เช่น สุดท้าย เยอะ เยอะแยะ
แยะ มาก หลาย กว้าง แค่นี้ แค่นั้น สวย จังเลย ห่างๆ
ตลอด บ้าง ใหญ่ ใหญ่ๆ เล็กๆ ยาว สั้น โต แบน น่ารัก
เบ้อเรื้อ อ้วนๆ แหลม บาง โค้ง ด้วยกัน อีก เท่านั้น เก่า
ค่อยๆ แค่ ดัง แต่ละ คนละ ทุก นิดนึ่ง เก่ง แข็งแรง ต่าง
ต่างหาก ยาก แท้ แทบ น้อย น่าจับ นาน นิดหน่อย เรื่อย
ลึกลับ เปรี้ยว บู๊ บ๊อบบี้ เป๊ปปิ้ง อืดอาด มากที่สุด หนาวกว่า
รก ดีกว่า ครึ่ง เดียว หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ร้าย เจ็ด สิบ
สิบสอง ห้าสิบแปด เจ็ดสิบแปด เร็ว เร็วๆ ช้า หน้อย
หน้อยนึ่ง หวาน ท้น สุดท้าย

คำสรรพนาม

ผม หนู ทำไม ไหน ที่ไหน อะไร อย่างไร ใคร นั่น นี่ 12
มัย มั่ง

คำสันธาน

พอ กับ เพราะ เพราะว่า หรือ เลย ถ้า และ เมื่อ แล้วพอ 15
แล้วก็เลย ก็เลย แล้วก็พอ หลังจาก ก่อน

ตารางที่ 31 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
คำกลุ่มที่ 3		
เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50		
คำบุพบท	ของ ว่า แต่ ให้ ใน ยัง ใกล้ ตั้ง ไว้ รอบ ปน บน ได้ 20 ตาม ตั้งแต่ จาก ค่อย ตรง แค่ ถึง	
คำอุทาน	นะ ละ เหมียวๆ เอ็งๆ เออ ฮะ กรูกรู งะ ไ้หยา เปี้ยน 37 แว็บ ตุ่ม ทำท่า ณะ จี อ้อ อ้อบๆ อ้ายอิม อือ เอ้ เอ้ย อึกๆ โอ้งๆ โอ้ย เสิยว ปุย ชัน	
	รวม	906

จากตารางที่ 31 คำในกลุ่มที่ 1 มี 14 คำจำแนกออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท คำอุทาน คำในกลุ่มที่ 2 มี 29 คำ จำแนกออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำในกลุ่มที่ 3 มี 906 คำ จำแนกออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทาน

1.3 หมวดคำนาม

คำนามต่างๆที่เด็กพูดได้จำแนกเป็นหมวดต่างๆ 10 หมวด ได้แก่ หมวดคน หมวดพืชและอาหาร หมวดสถานที่ หมวดสัตว์ หมวดสิ่งของ หมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดวันและเวลา หมวดลักษณะนามและหมวดอื่นๆ ดังแสดงในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 คำนามหมวดต่างๆที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด (n = 30)

คำนาม	จำนวนร้อยละ	ความถี่
หมวดคน	24.1	386
หมวดพืชและอาหาร	14.7	236
หมวดสถานที่	13.3	213
หมวดสัตว์	11.8	189
หมวดสิ่งของ	10.6	170
หมวดอวัยวะ	1.8	29
หมวดสี	2.0	32
หมวดวันและเวลา	7.7	124
หมวดลักษณะนาม	5.8	93
หมวดอื่นๆ	8.1	129
รวม	100.0	1601

จากตารางที่ 32 เด็กใช้คำนามหมวดคนมากที่สุดร้อยละ 24.1 ของคำนามทั้งหมด รองลงไป ได้แก่ หมวดอาหารร้อยละ 14.7 หมวดสถานที่ร้อยละ 13.3 หมวดสัตว์ร้อยละ 11.8 หมวดสิ่งของร้อยละ 10.6 หมวดอื่นๆร้อยละ 8.1 หมวดวันและเวลาร้อยละ 7.7 หมวดลักษณะนามร้อยละ 5.8 หมวดสีร้อยละ 2.0 และหมวดอวัยวะเด็กใช้ได้น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.8

คำนามต่างๆที่เด็กพูดได้มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
หมวดคน		
ร้อยละ 75-100	-	-
ร้อยละ 50-74	คุณแม่/แม่ คุณพ่อ/พ่อ น้อง พี่	6
ต่ำกว่าร้อยละ 50	คุณย่า คุณปู่/ปู่ คุณตา พี่ชาย น้ำ ลุง พี่เลี้ยง อา ป้า แฟน คุณครู/ครู ลูก น้อง ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ขาย ตำรวจ เซลแมน เด็กติดอ่าง ใจร เจ้านาย หัวหนา อาจารย์ คน คนไทย คนอื่น ทหาร สมเด็จพระ ในหลวง คุณเวท อังกฤษ อเมริกา อิรัก ชาวประมง อิหร่าน	38
	รวม	44
หมวดพืชและอาหาร		
ร้อยละ 75-100	-	-
ร้อยละ 50-74	-	-
ต่ำกว่าร้อยละ 50	แตงโม แอปเปิ้ล กล้วย ขนมห้าง ทุเรียน ผัก ผักคะน้า ส้ม ข้าว อาหาร น้ำ กระดุก ดอกป๊อปปี้ สตรอว์เบอร์รี่ ส้มเขียวหวาน ผักกะหล่ำปลี ไข่ สับปะรด ส้มคั้น มะละกอ มะพร้าว ฝรั่ง นม มะกรูด ต้นไม้ หญ้า น้ำกะทิ ละมุด องุ่น ไข่ ผลไม้ หนาม ไข่กรอก หมู ผักบุ้ง ผักกระเฉด ขนมหู เส้นไหมเหลือง เห็ด ขมิ้น ปลา แสม ไอศกรีม อ้อย เมล็ดข้าว ผักปวยเล้ง/ ปวยเล้ง เบคอน บรอกเคอรี่ ท็อฟฟี่ เค้กกล้วยหอม เม็ด	110

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

หมวดพืชและอาหาร (ต่อ)

ต่ำกว่าร้อยละ 50 ส้มโอ สเปกเตตตี้ ลูกอม ลูกชิ้นปิ้ง ลูกชิ้น ไข่ไก่ ลอดช่อง
เยลลี่ สาลี่ สลัดสำหรับขาย ปลาทุ กุ้งทอด กุ้งอบวชชี
อาหารฝรั่ง อาหารไทย ผักกาด ไข่ดาว มะม่วง ข้าวต้ม
หอยนางรม มักกะโรนี มะนาว มะเขือพวง ผักชีสวนครัว
เนื้อสับ น้ำหวาน น้ำสาลี่ น้ำส้ม น้ำมะพร้าว นมช็อกโกแลต
ต้นมะม่วง ต้นมะพร้าว ข้าวโอ๊ต นมขาวเมจิ ทุเรียน
ทอดมันกุ้ง ถั่วงอก เต้าฮู้ ต้นมะพร้าว ดอกเกสร ช็อคโลเชอร์รี่
ช็อกโกแลต ไข่ดาวหมูแฮม ข้าวโพด ข้าวผัดกุ้ง ข้าวผัด
แฮมเบอเกอร์ ลูกแพร์ ข้าวเปล่า เกลิโอ ไข่เจียว ไข่ต้ม
ต้นมะลิ ไข่ต้ม น้ำจิ้ม พุดทรา ผักชี

รวม 110

หมวดสถานที่

ร้อยละ 75-100	บ้าน	1
---------------	------	---

ร้อยละ 50-74	-	-
--------------	---	---

ต่ำกว่าร้อยละ 50	โรงเรียน ทะเล ขอย ห้อง สระกลาง ทาง ที่จอด ที่จอดรถ ประตู สนามบิน ข้างนอก ต่างจังหวัด เกาะอื่น สวนสัตว์ ป่า พื้น หาด ที่ ชั้นของเล่น แดน ประเทศ น้ำหมุน เมื่อนอก ภูเขา/เขา อิรัก หมู่บ้าน สวิสเซอร์แลนด์ คูเวต อเมริกา ประเทศไทย อิตาลี อังกฤษ กระท่อม เกาะ ข้างหน้า ข้างหลัง ชานเมือง ตลาด ทางนั้น หน้าต่าง ริมทะเล สระว่ายน้ำ ทางนี้ อยู่ ที่นั่น ที่อื่น บริษัท ปราสาท	62
------------------	--	----

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

หมวดสถานที่ (ต่อ)

เมือง โรงพยาบาล โรงแรม ลิฟท์ หน้าห้อง สนาม สระใหญ่
สวรรค์ ห้องสอบ ห้างสรรพสินค้า ตรังนี้ หน้าบ้าน
ชายทะเล

รวม 63

หมวดสัตว์

ร้อยละ 75-100

-

ร้อยละ 50-74

หมา

1

ต่ำกว่าร้อยละ 50

แมว แม่แมว ปลา ช้าง ปู หอย นก หนู เสือ ลิง ปลาฉลาม
ปลากะตัก นกแก้ว ปลาหางนกยูง ยุง ม้าลาย แรด ม้า งู
ปลากัด แมวน้ำ ยีราฟ สิงโต หมี กระต่าย ไก่ จระเข้ ลูกแมว
กิ้งก่า ตัวหอย นกเขาขาว นกหงส์หยก ปลาคาร์ป หมาฝรั่ง
ปลาปักกะเป้า ปลาวาฬ ผีเสื้อ ลูกหมาหนอน ฮิปโป แมลง
เต่า สัตว์ สัตว์น้ำ แมงกระพุน

รวม 46

หมวดสิ่งของ

ร้อยละ 75-100

-

-

ร้อยละ 50-74

-

-

ต่ำกว่าร้อยละ 50

ของเล่น รถ หนังสือ การ์ตูน เสื้อผ้า ของที่วี ตุ๊กตา ดาบ 22
ชุดว่ายน้ำ หนังสือ ขวด กางเกง กระจก จาน เกม กระป๋อง
ตุ๊กตาหุ่นยนต์ รถโรงเรียน รถไฟเหาะ ชิงช้าสวรรค์

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

หมวดสิ่งของ (ต่อ)

ต่ำกว่าร้อยละ 50 แมว ตุ๊กตา รถบังคับ รถไฟดีเซล ภาชนะอาหาร 46

ขวด เกมของเล่น ของเก่า ของเล่นวีดีโอ ของเล่นชุดอาหาร
รถไฟเร็ว ไซหมา เครื่องซักผ้า เต้นท์ ที่นอน ปุ่ม รถกระเช้า
เครื่องแต่งตัว เงิน ขาม ชุดไปเที่ยวทะเล ตุ๊กตาผู้ชาย
ตุ๊กตาหมี ถุงเท้า ถุงเท้ารองเท้า โทรศัพท์ ธงชาติไทย
พลาสติก ภาพวาด กวง รถไฟไวกิ้ง รถเมล์สองชั้น รถราง
รูป รูปจุด หนังสือการ์ตูน หัวตุ๊กตา หุ่น เรือขับ ชุด แว่นตา
ที่ตักทราย เสื้อผ้า ไม้บอล เชือก รถไฟ

รวม 68

หมวดอวัยวะ

ร้อยละ 75-100 - -

ร้อยละ 50-74 - -

ต่ำกว่าร้อยละ 50 หู ขา หาง คอ หัว กระดอง เข่า แขน หน้า มือ
ร่างกาย เล็บ จมูก เท้า

รวม 14

หมวดสี

ร้อยละ 75-100 - -

ร้อยละ 50-74 - -

ต่ำกว่าร้อยละ 50 สีขาว สีแดง แดง สีเขียว สีดำ ดำๆ สีชมพู สีน้ำตาล 15

สีฟ้าลายขาว สีเทา สีส้ม สีฟ้า สีม่วง ชมพู สี

รวม 15

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
หมวดวันและเวลา		
ร้อยละ 75-100	-	-
ร้อยละ 50-74	-	-
ต่ำกว่าร้อยละ 50	ตอน ตอนนั้น เวลา ตอนกลางคืน ตอนเย็น ดึก ตอนเช้า เมื่อเช้า เมื่อกี้ ตอนแรก ตีสี่ ตีห้า ห้าทุ่ม สี่ทุ่ม สามทุ่ม สองทุ่ม ตีหนึ่ง เจ็ดโมง วันอาทิตย์ วันเสาร์ เสาร์ อาทิตย์ วันหยุด วันนั้น วันนี้ ทั้งคืน วันอื่น ขากลับ เดี่ยวนี้ สิงหาคม	30
	รวม	30
หมวดลักษณะนาม		
ร้อยละ 75-100	-	-
ร้อยละ 50-74	ตัว คน	2
ต่ำกว่าร้อยละ 50	อัน ครั้ง วัน ขา ลูก กล้อง ชัน หน้า ที่ ฟอง ต้น รอบ ขวบ บาท	14
	รวม	16
หมวดอื่นๆ		
ร้อยละ 75-100	-	-
ร้อยละ 50-74	-	-
ต่ำกว่าร้อยละ 50	หัวโน ความจริง เสี่ยง การไขว่ งาน แบบนี้ ดิน ผี หน้าที จุด วาจา ความคิด หน้าตา ดาว ไข่ การบ้าน น้ำทะเล ชาติ เซาร์ ยักษ์ วินัย หัวใจ ใจ ไข่เลือดออก คุณธรรม ฟรีสไตล์ ไขว่ ธรรมดา ตัวนั้น ปอดบวม แต่งงาน ซื่อ ทำแมวกระพุน	58

ตารางที่ 33 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดจำแนกตามหมวด (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน (คำ)
--------------------	-----------------	------------

หมวดอื่นๆ (ต่อ)

ต่ำกว่าร้อยละ 50 ภาษาไทย อย่างนี้ หิน ทำลูกหมาตกน้ำ ทำกบ ทำกรรเชียง
งานบ้าน เม็ดๆ เลือด เรือง อย่างอื่น ใช้นั้น ตัวผู้ชาย
สีเหลี่ยมผืนผ้า เส้นเฉียง เลขหนึ่ง ขนาดนี้ น้ำเค็ม เบอร์ 10
อันนั้น ตัวเมีย ที่สอง กบ กรรเชียง ผีเสื้อ (ทำว่ายนํ้า)

รวม 58

จากตารางที่ 33 เด็กพูดคำนามในหมวดพืชและอาหารได้มากที่สุด
รวม 110 คำ รองลงไป ได้แก่ หมวดสิ่งของ 68 คำ หมวดสถานที่ 63 คำ หมวดอื่นๆ 58 คำ
หมวดสัตว์ 46 คำ หมวด 44 คำ หมวดวันและเวลา 30 คำ หมวดลักษณะนาม 16 คำ
หมวดสี 15 คำ และเด็กพูดคำนามในหมวดอวัยวะน้อยที่สุดรวม 14 คำ

2 ความแตกต่างของการพูดคำประเภทต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดคำประเภทต่างๆของเด็กหญิงและเด็กชายได้ผลของการศึกษาดังแสดงในตารางที่ 34

ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบคะแนนมัธยฐานของคำประเภทต่างๆในการพูดระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน (n = 15)

ประเภทของคำ	Median Score		P-Value
	เด็กหญิง	เด็กชาย	
คำนาม	41	59	0.024*
คำกริยา	62	69	0.520
คำวิเศษณ์	21	24	0.724
คำสรรพนาม	12	18	0.171
คำสันธาน	12	15	0.152
คำบุพบท	6	8	0.361
คำอุทาน	1	2	0.418

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

จากตารางที่ 34 เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำประเภทต่างๆของเด็กหญิงและเด็กชายพบว่า การใช้คำนามของเด็กหญิงและเด็กชาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($p = 0.0248$) ส่วนคำประเภทอื่นๆ ได้แก่ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทานนั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($p > 0.05$)

บทที่ 5

อภิปรายผล สรุป และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาตัวอย่างการพูดของเด็กปกติจำนวน 30 คน ที่มีอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน ได้นำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด

1.1 ประเภทของคำที่เด็กใช้ในการพูด

การศึกษครั้งนี้ พบว่า คำที่เด็กใช้ในการพูดจำแนกออกได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบทและคำอุทาน (ตารางที่ 30, หน้า 102) สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74), Templin (61), กาญจนา ไพศาลภาณุมาศ (41) และ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีสามารถใช้คำประเภทต่างๆดังกล่าวได้ และจากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่านก็แสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มเรียนรู้คำประเภทต่างๆเหล่านี้แล้วในช่วงอายุระหว่าง 1 ปี ถึง 4 ปี (4, 14, 55, 56, 57, 62, 129) ดังนั้นเมื่ออายุ 5 ปีเด็กจึงสามารถใช้คำได้ทุกประเภทในการพูด

เมื่อพิจารณาความถี่ของคำประเภทต่างๆที่เด็กใช้ในการพูด พบว่า คำประเภทที่เด็กใช้บ่อยที่สุด คือ คำกริยา (ร้อยละ 34.3) รองลงไป คือ คำนาม (ร้อยละ 28.4) คำวิเศษณ์ (ร้อยละ 14.2) คำสรรพนาม (ร้อยละ 9.9) คำสันธาน (ร้อยละ 7.9) คำบุพบท (ร้อยละ 4.3) ตามลำดับ และคำประเภทที่เด็กใช้ในการพูดน้อยที่สุด คือ คำอุทาน (ร้อยละ 1.0) (ตารางที่ 30, หน้า 102)

คำกริยา เป็นคำประเภทที่เด็กใช้บ่อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 34.3 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กใช้ในการพูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74), Templin (61) และ กาญจนา ไพศาลภานุมาศ (41 ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) ที่พบว่า คำกริยาเป็นคำที่เด็กอายุ 5 ปีใช้บ่อยที่สุด และจากการศึกษาของ McCarthy (14) และ Lozar et al (75) ที่แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะใช้คำกริยามากกว่าการใช้คำประเภทอื่นๆ อาจเนื่องมาจากเด็กอายุ 5 ปีสามารถพูดได้ในระดับประโยค (14, 51, 54, 57, 69, 71) ซึ่งมีคำกริยาเป็นส่วนประกอบหลักไม่ว่าประธานของประโยคจะเป็นคำนามหรือคำสรรพนาม เช่น "พ่อไปทำงาน" หรือ "ผมเลี้ยงหมา" เหตุผลอีกประการหนึ่งที่เด็กในวัยนี้ใช้คำกริยาบ่อยที่สุด อาจเนื่องมาจากการที่เด็กเริ่มต้นที่จะทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตนเอง รวมทั้งเริ่มไปโรงเรียนซึ่งมีกิจกรรมต่างๆให้เด็กทำมากขึ้น ดังนั้นคำที่เด็กใช้สนทนาจึงมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ เช่น "กิน" "เล่น" "ดู" เป็นต้น หรือเกี่ยวกับสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับตัวของเด็กโดยตรง เช่น "มี" "ชอบ" "ได้" เป็นต้น ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้แตกต่างจากการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่า เด็กใช้คำกริยาในการพูดเป็นอันดับ 2 อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาค้นคว้านี้ใช้วิธีบันทึกคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติที่กำหนดแน่นอนลงไป คือ ขณะพูดคุยกับเพื่อนและครูในช่วงเวลาพักเล่น ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เด็กมีโอกาสเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำและเกิดความประทับใจ หรือเหตุการณ์ต่างๆที่เด็กสนใจโดย เด็กเป็นผู้เลือกเนื้อเรื่องหรือหัวข้อการสนทนาเองและมีความต้องการที่จะสื่อความรู้สึกหรือประสบการณ์นั้นๆแก่ผู้ฟัง แต่การศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ครูเป็นผู้สัมภาษณ์เด็กตามแบบสัมภาษณ์ที่กำหนดขอบเขตเนื้อหาคำพูดที่เป็นการตอบคำถามเกี่ยวกับเครือญาติ อาหาร กิจกรรม และภาพต่างๆ เช่น โรงพยาบาล โบสถ์ วัด บุคคลอาชีพต่างๆ ร่วมกับการเล่าเรื่องจากนิทานที่เด็กเคยฟังหรือภาพยนตร์ที่เคยดูและบันทึกการพูดคุยของเด็กขณะเล่นกับเพื่อนโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นภาษาที่เด็กใช้จะถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขตของแบบสัมภาษณ์หรือภาพที่ใช้ ทำให้เด็กใช้คำกริยาน้อยกว่าคำนาม

คำนาม เป็นคำประเภทที่เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 2 รองจากคำกริยาคิดเป็นร้อยละ 28.4 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กใช้ในการพูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Thomas (74) และ กาญจนา ไพศาลภานุมาศ (41 ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) และจากการศึกษาของ McCarthy (14) Smith (57), Davis (73), และ Templin (61) ก็แสดงให้เห็นว่า เมื่ออายุมากขึ้นเด็กมีแนวโน้มที่จะใช้คำนามน้อยลง อาจเนื่องจากเด็กในวัยนี้ใช้คำสรรพนามในการพูดแทนคำนามบางส่วน จึงทำให้จำนวนคำนามลดลง แต่ผลที่ได้นี้แตกต่างจากผลการศึกษาของ Smith (57), Davis (73) และ Templin (61) ที่พบว่า เด็กใช้คำนามเป็นอันดับที่ 3 อาจเนื่องจากความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย ในภาษาอังกฤษมักใช้คำสรรพนามพูดถึงคำนามที่กล่าวไปแล้วทุกครั้ง แต่ในภาษาไทยไม่จำเป็นต้องใช้คำสรรพนามแทนคำนามที่พูดถึงไปแล้ว อาจยังคงใช้คำนามคำเดิมในความหมายที่เป็นสรรพนาม จึงทำให้จำนวนคำนามยังคงมากเป็นอันดับ 2 เช่น "จอยมีหมา 3 ตัวชื่อมอลลีแต่มอลลีแก่แล้ว" นอกจากนี้ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมก็อาจมีส่วนที่ทำให้ความบ่อยครั้งในการใช้คำนามและคำสรรพนามแตกต่างกัน กล่าวคือ ในวัฒนธรรมไทยไม่นิยมใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 กล่าวถึงผู้ใหญ่หรือผู้ที่มีอาวุโสสูงกว่า เช่น "จะช่วยคุณแม่วาดบ้าน แต่คุณแม่บอกว่าไม่ต้องช่วยวาดบ้านหรอก คุณแม่ทำเองได้" เด็กไม่ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 คือ คำว่า "เขา" กล่าวถึง "คุณแม่" แต่ใช้คำนาม คือ "คุณแม่" แทน นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ได้ยังแตกต่างจากการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีใช้คำนามในการพูดมากที่สุด อาจเนื่องจากสถานการณ์ในการศึกษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีบันทึกคำพูดของเด็กขณะพูดคุยกับเพื่อนและครูเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำหรือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นซึ่งเด็กมีความประทับใจ แต่การศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ครูเป็นผู้เก็บตัวอย่างคำพูดของเด็ก โดยใช้ภาพร่างกาย ภาพโบสถ์ สุเหร่า วัด โรงพยาบาล ภาพบุคคลอาชีพต่างๆ ภาพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ และใช้คำถามกระตุ้นการพูดของเด็ก ร่วมกับการถามคำถามตามแบบสัมภาษณ์ การให้เด็กเล่าเรื่องนิทานหรือภาพยนตร์ที่เด็กเคยดูและบันทึกการพูดคุยขณะที่เด็กกำลังเล่นโดยที่เด็กไม่รู้ตัว ซึ่งอาจทำให้เด็กใช้คำนามพูดถึงภาพต่างๆมาก ดังนั้นผลจึงแตกต่างกัน

คำวิเศษณ์ เป็นคำประเภทที่เด็กใช้บ่อยเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 14.2 ของคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กใช้ในการพูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57) กาญจนาไพศาลภานุมาศ (41) ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) และกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) อาจเนื่องจากคำวิเศษณ์เป็นคำขยายทั้งคำนามและคำกริยาเพื่อบอกลักษณะเกี่ยวกับรูปร่าง ขนาด จำนวนนับหรือปริมาณของคำนามและแสดงลักษณะของกริยาอาการให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การที่เด็กจะใช้คำวิเศษณ์ได้ถูกต้องเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำวิเศษณ์ในรูปแบบที่แตกต่างกันหลายอย่าง เช่น คำวิเศษณ์ที่มีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น "ใหญ่" และ "เล็ก" คำวิเศษณ์เชิงซ้อนที่ใช้บอกลักษณะหลายลักษณะของสิ่งของ เช่น คำวิเศษณ์เปรียบเทียบขนาดของสิ่ง 2 สิ่งหรือมากกว่านั้นและคำวิเศษณ์บอกจำนวนนับ คำวิเศษณ์ดังกล่าวเด็กอายุ 5 ปียังใช้ได้น้อย (57, 108, 111, 112, 135) แต่ผลที่ได้นี้แตกต่างจากผลการศึกษาของ Davis (73) และ Thomas (74) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีใช้คำวิเศษณ์บ่อยเป็นอันดับที่ 2 อาจเนื่องจากสถานการณ์ที่ใช้ในการศึกษาและวิธีการกระตุ้นการพูดของเด็กแตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาครั้งนี้เก็บตัวอย่างการพูดของเด็กขณะพูดคุยกับเพื่อนและครูเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำหรือเหตุการณ์ต่างๆที่เด็กสนใจ ส่วนการศึกษาของ Davis (73) และ Thomas (74) ใช้ของเล่นและหนังสือภาพโดยเน้นสิ่งของที่เด็กชายชอบเล่น เช่น ของเล่นที่เกี่ยวกับชีวิตในยุคโคบาลกระตุ้นการพูดของเด็ก ดังนั้นภาษาที่ใช้อาจเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับลักษณะ รูปร่าง และขนาดของของเล่นหรือภาพที่ใช้ และผลที่ได้ยังแตกต่างจากการศึกษาของ Templin (61) ที่เด็กใช้คำวิเศษณ์เป็นอันดับที่ 4 อาจเนื่องมาจากความแตกต่างทางเศรษฐกิจฐานะของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางและเศรษฐกิจค่อนข้างสูง ส่วนการศึกษาของ Templin (61) เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจต่ำรวมอยู่ด้วย ซึ่งเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจต่ำกว่ามักมีความสามารถด้านภาษาด้อยกว่าเด็กจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจสูงกว่า (38, 39, 61, 92) ดังนั้นการใช้คำวิเศษณ์จึงแตกต่างกัน

คำสรรพนาม เป็นประเภทคำที่เด็กใช้บ่อยเป็นอันดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 9.9 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กใช้ในการพูด สอดคล้องกับผลการศึกษาของกาญจนา ไพศาลภานุมาศ (41 ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) อาจเนื่องจากในภาษาไทยสามารถใช้คำนามแทนคำสรรพนามเมื่อพูดถึงบุคคล สัตว์ และสิ่งของที่กล่าวไปแล้ว เช่น "จอยมีหมา 3 ตัวที่มอลลีแต่มอลลีแก่แล้ว" เด็กใช้ชื่อของสุนัขพูดถึงสุนัขตัวที่ได้กล่าวไปแล้วแทนการใช้คำสรรพนาม "มัน" ผลการศึกษานี้แตกต่างจากผลการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74) และ Templin (61) ที่พบว่า เด็กใช้คำสรรพนามเป็นอันดับที่ 2 อาจเป็นเพราะความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และความแตกต่างด้านวัฒนธรรมดังตัวอย่างที่กล่าวไปแล้วในการอภิปรายการใช้คำนาม

คำสันธาน เป็นคำประเภทที่เด็กใช้บ่อยเป็นอันดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 7.9 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กพูด สอดคล้องกับผลการศึกษาของกาญจนา ไพศาลภานุมาศ (41 ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) อาจเนื่องจากคำสันธานเป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงที่ใช้เชื่อมโยงประโยคที่มีเนื้อความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นข้อความที่เป็นเหตุและผลกัน หรือข้อความที่แสดงความขัดแย้งกัน เด็กต้องมีพัฒนาการด้านความเข้าใจเนื้อความหรือประโยคที่ต่อเนื่องเป็นเหตุและผลกันก่อน (121) เด็กจึงพัฒนาการใช้คำสันธานได้ช้ากว่าคำนามและคำกริยาที่เป็นคำหลักของประโยค (118, 139, 140) และจากการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74) และ Templin (61) พบว่า เด็กใช้คำสันธานในการพูดเป็นจำนวนน้อยเช่นเดียวกัน แต่เด็กที่ใช้ภาษาอังกฤษใช้คำสันธานในการพูดได้น้อยกว่าคำบุพบท อาจเนื่องจากคำสันธานในภาษาอังกฤษเป็นคำที่ค่อนข้างยาก เช่น "however" "nevertheless" "conversely" ซึ่งเด็กเริ่มเรียนรู้เมื่ออายุ 6 ปีขึ้นไป (120) ดังนั้นจึงทำให้การใช้คำสันธานจึงแตกต่างกัน

คำบุพบท เป็นคำประเภทที่เด็กใช้บ่อยเป็นอันดับที่ 6 รองลงไปจากคำสันธาน คิดเป็นร้อยละ 4.3 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กพูด สอดคล้องกับการศึกษาของกาญจนา ไพศาลภานุมาศ (41 ในเด็กกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในเขตชุมชนไม่แออัด) และ

จากการศึกษาของ Smith (57), McCarthy (14), Davis (73), Thomas (74) และ Templin (61) ที่แสดงให้เห็นว่าเด็กใช้คำบุพบทในการพูดน้อยกว่าคำกริยา คำนาม และคำวิเศษณ์ การที่เด็กใช้คำบุพบทในการพูดได้น้อย อาจเนื่องจากคำบุพบทเป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานที่ ซึ่งบอกตำแหน่งหรือทิศทาง คำบุพบทบางคำบอกตำแหน่งร่วมกับทิศทาง จึงมีความหมายซับซ้อนและเด็กมักเรียนรู้ได้ช้า (135, 141) และคำบุพบทยังใช้เชื่อมคำหรือข้อความในอเนกตรรกประโยคและสังกรประโยค ซึ่งเด็กอายุ 5 ปียังใช้ประโยคประเภทดังกล่าวได้น้อย (142, 143, 144) เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องจากคำบุพบทในภาษาไทยสามารถละไว้ได้โดยไม่ทำให้เสียรูปประโยคและไม่เสียความหมาย เช่น "ฉันไปโรงเรียน" เราอาจจะคำบุพบท "ที่" เป็น "ฉันไปโรงเรียน" แต่ในภาษาอังกฤษจำเป็นต้องใช้คำบุพบทเพื่อให้ได้ความหมายที่สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เช่น "I go to school" ไม่สามารถละคำบุพบท "to" จากประโยคให้เป็น "I go school" ดังเช่นในภาษาไทย นอกจากนี้คำบุพบทในภาษาอังกฤษบางคำใช้เป็นส่วนหนึ่งของคำกริยาวลีที่ตัดคำบุพบทออกไม่ได้ เช่น "He woke up at 6 o'clock" ซึ่งในภาษาไทยสามารถพูดว่า "เขาตื่นเวลา 6 นาฬิกา" โดยละคำว่า "ขึ้น" แทนประโยค "เขาตื่นขึ้นเวลา 6 นาฬิกา" ได้ ดังนั้นในภาษาไทยจึงใช้คำบุพบทน้อยกว่าคำสันธาน แต่จากการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74) และ Templin (61) พบว่า เด็กใช้คำบุพบทมากกว่าคำสันธาน อาจเนื่องจากความแตกต่างด้านโครงสร้างของภาษาดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

คำอุทาน เป็นคำประเภทที่เด็กใช้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.0 จากจำนวนคำทั้งหมด 5,642 คำที่เด็กพูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Thomas (74) และ Templin (61) ที่พบว่า เด็กอายุ 5 ปีใช้คำอุทานในการพูดน้อยที่สุด และจากการศึกษาของ Smith (57) และ McCarthy (14) แสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นการใช้คำอุทานในการพูดจะลดลง อาจเนื่องจากเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการทางคำศัพท์ต่างๆดีขึ้น จึงไม่จำเป็นต้องสร้างคำศัพท์ขึ้นเอง หรือใช้การเลียนแบบเสียงหรือเสียงต่างๆแทนคำที่ถูกต้องในภาษาของผู้ใหญ่ คำอุทานที่เด็กในช่วงอายุนี้นิยมมักเป็นคำอุทานแสดงความรู้สึกและบอกอาการ ซึ่งเด็กยังไม่ค่อยมีความเข้าใจว่าเสียงใดใช้แสดงความรู้สึกหรืออาการใด

และสถานการณ์ในการพูดเป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ครูและเพื่อนๆในชั้นเรียนฟัง ซึ่งเป็นการสื่อความหมายทางเดียวมากกว่าการพูดโต้ตอบกัน ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะใช้คำอุทานแสดงความรู้สึก เช่น "ว้าย" "อู๋ย" จึงมีน้อยสำหรับคำอุทานเสริมบท เช่น "ผู้หญิงยิ่งเรือ" "ลูกเต๋า" เด็กในวัยนี้ยังไม่เริ่มใช้ ดังนั้นจำนวนคำอุทานในการพูดจึงมีน้อย

1.2 คำที่เด็กใช้ในการพูด

คำต่างๆที่เด็กพูดได้นำมาอภิปรายโดยจำแนกเป็น 2 พวก กล่าวคือ พวกแรกเป็นคำที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ในการพูด และพวกที่ 2 เป็นคำที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 พูดได้ คำที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ในการพูดมีทั้งหมด 37 คำ จากคำประเภทต่าง 6 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำบุพบท (ตารางที่ 31, หน้า 104) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำนามที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ในการพูดมี 8 คำ (ตารางที่ 31, หน้า 104 และ ตารางที่ 33, หน้า 112) ได้แก่ หมวดคน "คุณแม่/แม่" "คุณพ่อ/พ่อ" "น้อง" "พี่" หมวดสถานที่ "บ้าน" หมวดสัตว์ "หมา" และหมวดลักษณะนาม "ตัว" และ "คน" ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), กรมวิชาการ (76), กองการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ (101), กองการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ (102), จันทิภา ลิ้มปิเจริญ (103) ที่พบว่า เด็กส่วนใหญ่ใช้ "คุณแม่/แม่" "คุณพ่อ/พ่อ" "น้อง" "พี่" "บ้าน" และ "หมา" ในการพูด อาจเนื่องจากคำนามเหล่านี้มักเป็นคำที่เด็กเรียนรู้แล้วในระยะแรกของการพูด เพราะเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็กโดยตรงและอยู่รอบตัวของเด็ก (55, 88, 82) แต่ผลที่ได้นี้แตกต่างจากการศึกษาของ Davis (73) และ Templin (61) ที่พบว่า คำที่เด็กใช้บ่อยเป็นคำนามที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง เช่น "ม้า" "อินเดียแดง" เป็นต้น อาจเนื่องมาจากวิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษครั้งนี้ใช้วิธีบันทึกคำพูดของเด็กขณะเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำและเกิดความประทับใจ หรือเหตุการณ์ต่างๆที่เด็กสนใจ ซึ่งเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับตัวของเด็ก แต่การศึกษาของ Davis (73) และ Templin (61) ใช้ของเล่น และหนังสือภาพเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ

และเกี่ยวกับชีวิตในยุคของโคบาล และเน้นสิ่งของที่เด็กชายสนใจ ดังนั้นคำพูดที่เด็กใช้จึงเป็นคำพูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น เช่น "ม้า" และ "อินเดียนแดง" เป็นต้น คำนามหมวดลักษณนามที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ คือ "ตัว" และ "คน" สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Gandour et al (101), กองการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ (101) และ กองการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ (102), กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) อาจเนื่องมาจากคำลักษณนามทั้ง 2 คำ เป็นคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตที่เด็กพบเห็นในชีวิตประจำวัน กล่าวคือ เป็นคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมของเด็ก เช่น "ตัว" ใช้กับสัตว์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กให้ความสนใจ (55) และยังสามารถใช้กับสิ่งของต่างๆ เช่น "โต๊ะ 1 ตัว" ส่วน "คน" ซึ่งเป็นคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามเรียกบุคคลต่างๆ เป็นคำที่คนทั่วไปใช้กันบ่อยเด็กจึงมีความคุ้นเคย ดังนั้นเด็กส่วนใหญ่จึงสามารถใช้คำลักษณนามดังกล่าวได้

คำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปพูดมี 16 คำ (ตารางที่ 31, หน้า 103) ได้แก่ "ไป" "กิน" "เล่น" "นอน" "ดู" "มา" "มี" "ได้" "เป็น" "ชอบ" "อยู่" "ชื่อ" "ให้" "สวัสดิ์" "แล้ว" และ "เคย" สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), Davis (73) และ Templin (61) และจากการศึกษาของ Leopold (88), Nelson (55), Antinucci and Miller (104), Bloom et al (105), Goldin-Meadow et al (62), French (80), Goldfeld and Reznick (99), กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76), ไฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (107) และ จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (44) อาจเนื่องมาจากคำกริยาเหล่านี้เป็นคำกริยาที่มีความหมายไม่ซับซ้อน เด็กจึงเรียนรู้ได้ก่อนและใช้ได้บ่อย (135) และเป็นคำแสดงการกระทำเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆหรือกิจวัตรประจำวันของเด็กโดยตรง หรือใช้แสดงความรู้สึกหรือสภาพของเด็ก (55) สำหรับคำกริยาแสดงอดีตกาล "แล้ว" และ "เคย" ที่เด็กจำนวนมากใช้ได้ในการพูด สอดคล้องกับการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) อาจเนื่องมาจากเด็กในวัยนี้คำกริยาทั้ง 2 คำเป็นคำแสดง อดีตกาลที่เด็กสามารถเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว ซึ่งจากการศึกษาของ Antinucci and Miller (104) พบว่า เด็กเริ่มใช้หน่วยคำแสดงอดีตกาลในภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุประมาณ 1 ปี 9 เดือน ดังนั้นเด็กส่วนใหญ่ในวัยนี้จึงสามารถใช้คำดังกล่าวในการพูดได้

คำวิเศษณ์ที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้มี 3 คำ ได้แก่ "ครับ/คะ/ขา" "ด้วย" และ "ไม่" สอดคล้องกับการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีใช้คำว่า "ครับ" และ "ค่ะ" มากเป็นอันดับ 1 และ 2 ตามลำดับ ใช้คำว่า "ไม่" มากเป็นอันดับ 4 ส่วนคำว่า "ด้วย" เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 43 และการศึกษาของ Smith (57) ที่พบว่าเด็กใช้ "ไม่" ในการพูดบ่อย การที่เด็กจำนวนมากใช้คำว่า "ครับ/คะ/ขา" ในการพูดอาจเนื่องจากคำดังกล่าวเป็นคำที่นิยมใช้ในภาษาไทยเพื่อแสดงความสุภาพ ซึ่งเด็กในวัยนี้มักจะถูกสอนให้พูดอยู่เสมอๆ โดยเฉพาะเมื่อพูดกับครู ซึ่งผู้ใหญ่มักแสดงความชื่นชมกับเด็กที่ใช้คำเหล่านี้ เด็กส่วนใหญ่จึงใช้คำดังกล่าวในการพูด ส่วนคำว่า "ไม่" นั้นเป็นคำที่เด็กเรียนรู้และเริ่มพูดได้ตั้งแต่ในระยะแรกของการพูดแล้ว (55, 57, 145) การศึกษาครั้งนี้ พบว่า เด็กใช้ "ไม่" ขยายคำกริยาเพื่อแสดงความสามารถ เช่น "เวลาขึ้นห้องสอบเป้าไม่ล่องให้ (ร้องไห้)" หรือ "น้องดาเค้าชนแก้วไม่ชน" อาจเนื่องจากเด็กในวัยนี้มีความพร้อมในด้านต่างๆ มีความมั่นใจจึงต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถในการทำสิ่งต่างๆ ได้แตกต่างจากเด็กที่มีอายุน้อยกว่า โดยเปรียบเทียบกับน้องที่บ้านหรือเด็กอายุน้อยกว่าที่โรงเรียน นอกจากนี้เด็กมักใช้ "ไม่" เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และเปรียบเทียบกับเพื่อน เช่น "ของอ้อมไม่เคย" "ของเราไม่มี" เป็นต้น สำหรับคำว่า "ด้วย" ที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ อาจเนื่องมาจากเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายไม่ซับซ้อนและขยายการกระทำที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง เช่น "ไปซื้อของเล่นเซนเซย่าแล้วก็ไปซื้อเสื้อด้วย" เด็กจำนวนมากจึงใช้ได้

คำสรรพนามที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้น้อยมี 4 คำจำแนกออกเป็น 2 ชนิด คือ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำสรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ ชื่อเล่นของเด็ก "เรา" "เขา/เค้า" และ "มัน" การที่เด็กใช้ชื่อเล่นเรียกแทนคำสรรพนามบุรุษที่ 1 อาจเนื่องจากลักษณะของการใช้ภาษาไทย เด็กมักถูกสอนให้ใช้ชื่อเล่นเรียกแทนตนเอง แทนการใช้คำว่า "ฉัน" โดยเฉพาะเมื่อพูดกับผู้ใหญ่ ส่วนคำว่า "เรา" มักใช้ในการสนทนาที่ไม่เป็นทางการ เช่น ขณะพูดคุยกับเพื่อน ในภาษาไทยผู้พูดบางรายนิยมใช้คำว่า "เรา" เรียกแทนตัวผู้พูดจากการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ไม่มีรายงานเกี่ยวกับการใช้ชื่อเล่นของเด็ก และเด็กใช้คำสรรพนาม "เรา" ในการพูดบ่อย แต่ไม่ได้รายงานเกี่ยวกับหน้าที่ของ

การใช้คำว่า "เรา" ว่าเด็กใช้แทนคำสรรพนามบุรุษที่เท่าไร ผลที่ได้นี้แตกต่างจากการศึกษาของ Smith (57), Templin (61) และ Davis (73) อาจเนื่องจากความแตกต่างทางด้านลักษณะการใช้ภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ในภาษาอังกฤษผู้พูดทั้งเด็กและผู้ใหญ่มักใช้ "I" เรียกแทนตนเองในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นผู้ที่อายุน้อยกว่าหรือมากกว่า ส่วน "เรา" ใช้แทนกลุ่มผู้พูดที่มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

สำหรับคำสรรพนามบุรุษที่ 3 ที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้ ได้แก่ "เขา/เค้า" และ "มัน" สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (57), Templin (61) Davis (73) และ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) อาจเนื่องจากคำสรรพนามทั้ง 2 คำนี้เป็นคำที่ใช้บ่อยในการพูด กล่าวคือ "เขา" เป็นคำที่ใช้เรียกคน และ "มัน" เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกแทนสัตว์และสิ่งของ ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก (55) เด็กเรียนรู้แล้วตั้งแต่อายุ 2 ปีถึง 4 ปี (111, 114) ผลของการศึกษาในด้านการพูดคำสรรพนาม "มัน" ครั้งนี้แตกต่างจากการศึกษาของ Chipmand & de dardel (116) ที่พบว่า เด็กอายุ 5 ปียังใช้สรรพนาม "มัน" แทนคำนามหมวดสิ่งของที่ผู้พูดกล่าวไปแล้วได้น้อย อาจเนื่องจากวิธีการศึกษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาครั้งนี้บันทึกคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติขณะเด็กพูดถึงเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเหตุการณ์ที่เด็กประทับใจ เช่น การเลี้ยงสัตว์ที่บ้าน หรือสัตว์ที่เด็กพบเห็นเมื่อไปเที่ยวในวันหยุดกับพ่อแม่ ดังนั้นเด็กส่วนใหญ่จึงใช้ได้ แต่การศึกษาของ Chipmand & de dardel (116) ทดสอบโดยใช้อุปกรณ์หลายชิ้น เช่น ดินน้ำมัน กล้องใส่ลูกหินจำนวน 5 ลูก และจำนวน 10 ลูก และให้เด็กพูดบรรยายการกระทำ เช่น ผู้วิจัยคนที่ 1 ตัดดินน้ำมันชิ้นเล็กออกจากก้อนดินน้ำมันที่ใช้ในการทดสอบ แล้วยื่นให้กับผู้วิจัยคนที่ 2 หรือผู้วิจัยคนที่ 1 หยิบลูกหิน 3/20 ลูกให้ผู้วิจัยคนที่ 2 ซึ่งวิธีการทดสอบนี้จึงทำให้เด็กเกิดความสับสนด้านปริมาณหรือจำนวนนับของอุปกรณ์ที่ใช้ทดสอบและไม่สามารถใช้คำสรรพนาม "มัน" ตอบข้อทดสอบเหล่านั้นได้ ดังนั้นผลที่ได้จึงแตกต่างกัน

คำสันธานที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้มี 4 คำ ได้แก่ "ก็" "แล้วก็" "แล้ว" และ "แต่/แต่ว่า" สอดคล้องกับการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่า เด็กอายุ 5 ปีใช้ "ก็" "แล้วก็" และ "แล้ว" บ่อยในการพูด และการศึกษาของ Scott (119) ที่พบ

ว่า เด็กใช้ "แล้ว/แล้วก็"(then) ในการพูดบ่อยที่สุด และจากการศึกษาของ Bloom et al (118) เด็กเริ่มใช้ "แล้ว/แล้วก็" ในการพูดเมื่ออายุ 2 ปีถึง 3 ปี อาจเนื่องมาจากคำดังกล่าวเป็น คำสันธานที่มีความหมายด้านบวกแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงข้อความที่ต่อเนื่องและ คล้อยตามกัน ซึ่ง Piaget (121) จัดว่าเป็นคำสันธานที่เด็กมักเรียนรู้ได้ก่อน เช่น "แล้วก็ไป ทานข้าวแล้วก็ไปซื้อเสื้อแล้วก็ไปซื้อถุงเท้า" เป็นต้น สำหรับคำสันธาน "แต่/แต่ว่า" เป็น คำสันธานเชื่อมข้อความที่ขัดแย้งกันซึ่งเด็กร้อยละ 50 ขึ้นไปสามารถใช้ได้ในการพูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Nippold et al (120) ที่พบว่าเด็กอายุ 6 ปี มีความสามารถด้าน การใช้คำสันธานเชื่อมโยงข้อความที่ขัดแย้งกัน ไม่แตกต่างกับความสามารถด้านการใช้ คำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความที่คล้อยตามกัน อาจเนื่องมาจากคำว่า "แต่/แต่ว่า" เป็นคำที่สั้น และออกเสียงได้ง่าย ซึ่งเด็กสามารถนำไปใช้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็ก เช่น คำพูดของเด็ก "แกล้งละเมอคิดว่าคุณพ่อมาแล้ว แต่คุณพ่อยังไม่มา"

คำบุพบทที่เด็กจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้มี 2 คำ ได้แก่ "กับ" และ "ที่" สอดคล้องกับการศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76) ที่พบว่า "กับ" "ที่" เป็น คำที่ในจำนวน 100 คำแรกที่เด็กใช้บ่อยและ Smith (57) ที่พบว่า เด็กอายุ 2 ปีถึง 5 ปีใช้ "ที่" บ่อยในการพูด อาจเนื่องมาจากคำบุพบททั้ง 2 คำเป็นคำบุพบทที่มีความหมายไม่ซับซ้อน เด็กจึงเรียนรู้ก่อน (135) เด็กมักใช้ "กับ" เชื่อมคำในประโยคเพื่อเล่าเรื่องกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็ก หรือสิ่งที่เด็กทำ เช่น "พอกับแม่ไปทำงาน" ส่วน "ที่" เด็กใช้บอก สถานที่ เช่น "น้องตาลไปสอบที่มาแตร์" เป็นต้น

ส่วนคำอื่นๆที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 ใช้รวม 906 คำ (ตารางที่ 31, หน้า 107-111) กระจายอยู่ในประเภทต่างๆ 7 ประเภท เป็นคำนามมากที่สุด (447 คำ) รองลงไป ได้แก่ คำกริยา (280 คำ) คำวิเศษณ์ (96 คำ) คำบุพบท (20 คำ) คำอุทาน (37 คำ) คำสันธาน (15 คำ) ตามลำดับ และคำสรรพนามเป็นลำดับสุดท้าย (12 คำ) คำศัพท์ส่วนใหญ่เป็นคำที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมและเกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็กโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของนักวิจัยส่วนใหญ่ (55, 57, 80, 81, 82, 88, 90, 91, 92, 96, 99)

1.3 หมวดคำนาม

คำนามที่เด็กพูดได้จำแนกออกได้เป็น 10 หมวด กล่าวคือ หมวดคน หมวดพืช และอาหาร หมวดสถานที่ หมวดสัตว์ หมวดสิ่งของ หมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดวันและเวลา หมวดลักษณะนามและหมวดอื่นๆ (ตารางที่ 32, หน้า 111) ซึ่งจากการศึกษาของ Smith (57), Davis (73), Leopold (88), Nelson (55), Thomson and Chapman (89), Goldin-Meadow et al (62), Weber and Weber (90), Johnson (100), Benedict (56), Gandour et al (101), Tuaycharoen (91), Valian (81), French (80), Rescorla (92), Reznick and Goldsmith (96), Goldfield and Reznick (99), Carpenter (77), สุมิตรา อังวัฒนกุล และ ภาสินี ศรีรัญ (82), เบญจมาศ ภูมิอมร (42), กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (76), และ เบญจมาศ พระธานี (43) พบว่า เด็กเริ่มเรียนรู้คำหมวดต่างๆ เหล่านี้แล้วตั้งแต่อายุประมาณ 1 ปีถึง 5 ปี ดังนั้นจึงสามารถใช้คำนามหมวดต่างๆ ในการพูดได้

เมื่อพิจารณาความถี่ของคำนามหมวดต่างๆ ที่เด็กใช้ในการพูด พบว่า เด็กพูดคำนามหมวดคนมากที่สุด (ร้อยละ 24.1) รองลงไป ได้แก่ หมวดพืชและอาหาร (ร้อยละ 14.7) หมวดสถานที่ (ร้อยละ 13.3) หมวดสัตว์ (ร้อยละ 11.8) หมวดสิ่งของ (ร้อยละ 10.6) หมวดวันและเวลา (ร้อยละ 7.7) หมวดลักษณะนาม (ร้อยละ 5.8) และหมวดสี (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ ส่วนหมวดคำนามที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ หมวดอวัยวะ (ร้อยละ 1.8) (ตารางที่ 32, หน้า 111)

คำนามหมวดคน เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 24.1 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด อาจเนื่องมาจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่มีกิจกรรมที่จะต้องทำร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น หรือมีโอกาสดังกล่าวออกไปพบปะผู้คนตามสถานที่ต่างๆ มากขึ้น ทำให้เด็กพูดถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องและบุคคลที่รู้จัก เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องจากลักษณะครอบครัวไทยเป็นลักษณะครอบครัวแบบขยาย ภายในบ้านมักมีญาติพี่น้องอาศัยอยู่ร่วมกัน (146, 147) และถึงแม้ว่าในปัจจุบันลักษณะครอบครัวแบบขยายจะลดน้อยลง แต่ก็ยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันระหว่างญาติพี่น้องในครอบครัวไทยและมักมี

การติดต่อกันหรือการทำกิจกรรมร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เด็กพูดถึงบุคคลเหล่านี้และ กิจกรรมที่ทำร่วมกันบุคคลเหล่านี้บ่อยครั้ง จากการศึกษาของ Davis (73) พบว่า เด็ก อายุ 5 ปีพูดคำนามหมวดคนได้มากขึ้น แต่ใช้คำนามหมวดคนมากเป็นอันดับที่ 3 อาจเนื่องจาก ลักษณะความเป็นอยู่ของครอบครัวในต่างประเทศ มีความแตกต่างจากลักษณะ ครอบครัวไทย กล่าวคือ เป็นลักษณะครอบครัวเดี่ยว และในครอบครัวมักประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูกเท่านั้น ไม่มีญาติพี่น้องอื่นอยู่ร่วมด้วย และการติดต่อไปมาหาสู่กันระหว่างญาติ พี่น้องนั้นมักน้อยกว่า จึงทำให้ผลแตกต่างกัน

คำนามหมวดพืชและอาหาร เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 14.7 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด อาจเนื่องจาก คำนามในหมวดนี้เป็นชื่อของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของเด็กโดยตรง (55, 62, 64, 65, 66, 67) และยังเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในบทเรียนสำหรับเด็กในวัยนี้ด้วย และเด็กในวัยนี้มักมี โอกาสรู้จักชื่ออาหารมากขึ้น เพราะพ่อแม่พาไปตามสถานที่ต่างๆ เช่น ภัตตาคาร ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ซึ่งเด็กมีโอกาสเห็นและรับประทานอาหาร ขนม ผลไม้ชนิดต่างๆ อาจทำให้เด็กพูดถึงสิ่งเหล่านี้บ่อยครั้ง

คำนามหมวดสถานที่ เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็น ร้อยละ 13.3 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด อาจเนื่องมาจากชื่อ สถานที่ เป็นคำนามชนิดหนึ่งที่อยู่แวดล้อมและเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง (55, 115) เด็กในวัย นี้มีโอกาสไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆนอกเหนือไปจากโรงเรียนและบ้าน เช่น ตลาด ต่าง- จังหวัด ชายทะเล ภูเขา เป็นต้น ทำให้เด็กได้เห็นสิ่งแปลกๆใหม่ๆและมีความสนใจพูดถึง สถานที่ต่างๆเหล่านี้

คำนามหมวดสัตว์ เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 11.8 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด จากการศึกษาของ Nelson (55) และ Davis (73) แสดงให้เห็นว่า เด็กมีแนวโน้มที่จะพูดคำนามหมวดนี้ลดน้อยลงตามอายุที่ เพิ่มขึ้น อาจเนื่องจากเด็กในวัยที่สามารถใช้คำสรรพนาม "มัน" แทนคำนามเรียกชื่อสัตว์ใน

การพูดได้แล้ว เช่น คำพูดของเด็ก "ที่บ้านผมเลี้ยงแมว ..มันชอบอึเหม็น แล้วมันชอบฉี่ด้วย" เหตุผลอีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะเด็กมีกิจกรรมและความสนใจอื่นๆเพิ่มขึ้น เช่น ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ไปโรงเรียน ทำให้เด็กพูดถึงเรื่องราวอื่นๆเพิ่มขึ้น ดังนั้นการพูดคำนามหมวดนี้จึงมีไม่มากนัก

คำนามหมวดสิ่งของ เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้เป็นอันดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 10.6 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด อาจเนื่องจากคำนามหมวดนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง (55, 58, 62, 64, 66, 67, 80, 142) เช่น ของเล่น เลี้ยง กางเกง เป็นต้น สิ่งของเหล่านี้เป็นสิ่งที่เด็กใช้เป็นประจำ แต่แตกต่างจากการศึกษาของ Davis (73) ที่เด็กใช้คำนามหมวดนี้มากกว่าหมวดสัตว์และหมวดคน อาจเนื่องมาจากสถานการณ์ในการพูดและวิธีที่ใช้ในการกระตุ้นการพูดแตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาคำนี้บันทึกคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติ ขณะที่เด็กเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำและเกิดความประทับใจหรือเหตุการณ์ต่างๆที่เด็กสนใจ โดยเด็กเป็นผู้เลือกหัวข้อการสนทนาที่ต้องการสื่อความรู้สึกหรือประสบการณ์นั้นแก่ผู้ฟัง แต่การศึกษาของ Davis (73) ใช้ของเล่นและหนังสือกระตุ้นการพูดของเด็ก โดยเน้นสิ่งของที่เด็กชายชอบซึ่งมักเป็นของในหมวดสิ่งของ (14) ดังนั้นเด็กจึงใช้คำนามหมวดสิ่งของเป็นจำนวนที่แตกต่างกัน

คำนามหมวดวันและเวลา เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้เป็นอันดับที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 7.7 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด การที่เด็กในวัยนี้ใช้คำนามหมวดวันและเวลาเป็นจำนวนน้อยครั้งในการพูด อาจเนื่องมาจากคำนามหมวดนี้เป็นคำนามธรรม วันและเวลาเป็นสิ่งที่ดำเนินต่อเนื่องไปโดยไม่มีขอบเขต การเรียนรู้เกี่ยวกับเวลาเริ่มด้วยการเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเวลาใดเวลาหนึ่ง (30) เด็กอายุ 5 ปีมีเข้าใจเกี่ยวกับกาลเวลาน้อย (135, 141) และเด็กอายุ 6 ปีถึง 7 ปีจึงรู้จักคำศัพท์แสดงเวลา เช่น "เช้า" "บ่าย" "กลางคืน" "ฤดูร้อน ฤดูหนาว" (3) ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงยังใช้คำประเภทรุ่นนี้บ่อยครั้ง

คำนามหมวดลักษณนาม เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้มากเป็นอันดับที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 5.8 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด การที่เด็กใช้

คำลักษณนามได้เป็นจำนวนค่อนข้างน้อย อาจเนื่องมาจากคำลักษณนามในภาษาไทยเป็นคำแสดงจำนวนนับของคำนาม ซึ่งเด็กในวัยนี้ยังมีความเข้าใจด้านจำนวนนับไม่มากนัก (3, 148, 149) เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะคำลักษณนามจำแนกออกได้เป็นหลายแบบ เช่น การจำแนกลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต หรือแยกตามลักษณะเฉพาะหรือชนิดของคำนาม เช่น แยกระหว่างคนและสัตว์ ลักษณนามแสดงหมวดหมู่ ลักษณนามบอกขนาดหรือรูปร่าง ลักษณนามแสดงจำนวนหรือปริมาณและลักษณนามซ้ำนาม (48, 91, 101) ซึ่งหลักเกณฑ์ในการเลือกใช้ลักษณนามใดไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน เช่น การใช้ลักษณนาม "ผืน" พิจารณาจากลักษณะและรูปร่างของสิ่งของว่ามี 2 มิติและมีลักษณะคล้ายผ้า เช่น "ผ้าเช็ดตัว 1 ผืน" แต่ลักษณนาม "คู่" พิจารณาจำนวนที่ต้องใช้ต่อการใช้งาน 1 ครั้งโดยไม่พิจารณาลักษณะและรูปร่างของสิ่งของ เช่น "ถุงเท้า 1 คู่" ดังนั้นเด็กจึงยังใช้คำลักษณนามในการพูดได้น้อย

คำนามหมวดสี เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้ในการพูดน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.0 เหตุผลที่เด็กจากการศึกษานี้ใช้คำนามชนิดนี้น้อย อาจเนื่องมาจากสถานการณ์ในการพูดที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ไม่เอื้ออำนวยให้เด็กพูดคำนามหมวดสีมากนัก เพราะเป็นการพูดถึงกิจกรรมหรือเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว ดังนั้นการระลึกถึงสีของสิ่งต่างๆที่เด็กได้พบเห็นหรือที่สีของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เด็กได้ทำไปแล้วจึงมีน้อย เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะคำนามหมวดสีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เด็กในวัยนี้ทำมากนัก เช่น การเรียนการสอนในโรงเรียน ซึ่งสำหรับเด็กอนุบาลมักเน้นด้านการเขียนและอ่านตัวอักษรพื้นฐาน วายน้า รำละคร เดินบัลเลย์ นอกจากนี้ในประเทศไทยไม่มีการเน้นเกี่ยวกับเรื่องสีในชีวิตประจำวันของเด็กมากนัก และไม่มีการเปลี่ยนแปลงของสีในสิ่งแวดล้อมเท่ากับในต่างประเทศ เช่น ความแตกต่างของสีของสิ่งแวดล้อมในฤดูร้อนและฤดูหนาว ดังนั้นเด็กจึงพูดคำนามหมวดสีน้อยครั้ง

คำนามหมวดอวัยวะ เป็นหมวดคำนามที่เด็กใช้ในการพูดน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.8 จากจำนวนคำนามทั้งหมด 1601 คำที่เด็กใช้ในการพูด อาจเนื่องจากการเน้นการสอนชื่ออวัยวะนั้นมักทำในช่วงระยะแรกของการพูด (55) และคำนามหมวดนี้

มักไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เด็กทำ หรือการเรียนการสอนในชั้นอนุบาล 3 เช่น การรำละคร การเขียนและอ่านตัวอักษรพื้นฐานๆ นอกจากนี้การเล่นในประเทศไทยไม่มีเกมส์เรียกชื่ออวัยวะที่นิยมเล่นดังเช่นในต่างประเทศ ดังนั้นเด็กเด็กจึงใช้คำนามหมวดอวัยวะน้อยกว่าคำนามหมวดอื่นๆ

นอกจากคำนามหมวดต่างๆ ที่กล่าวไปแล้วนั้น การศึกษานี้พบว่า เด็กสามารถพูดคำนามต่างๆ ที่ไม่สามารถจัดไว้ในคำนามหมวดใดหมวดหนึ่งตามที่ถูกวิจัยแยกประเภทไว้ จึงนำมารวมกันเป็นหมวดอื่นๆ (ตารางที่ 32, หน้า 111) ซึ่งเด็กใช้ได้รวมร้อยละ 8.1 คำนามเหล่านี้เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและกิจกรรมของเด็ก เช่น ชื่อทำว้ายน้ำ ตัวเลข รูปร่าง และเป็นคำนามธรรม เช่น "ความจริง" "ชาติ" เป็นต้น

2. การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำชนิดต่างๆ ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

การศึกษาคั้งนี้ พบว่า เด็กชายใช้คำทุกประเภทเป็นจำนวนมากกว่าเด็กหญิง โดยพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของการใช้คำนาม ส่วนการใช้คำประเภทอื่นๆ ได้แก่ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบทและคำอุทาน โดยเฉลี่ยเด็กชายใช้คำพูดประเภทดังกล่าวในการพูดมากกว่าเด็กหญิง แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 34) ซึ่งสอดคล้องกับข้อสังเกตของ Smith (57) ที่พบว่า เด็กชายอายุ 5 ปีมีแนวโน้มที่จะใช้คำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติมากกว่าเด็กหญิง อาจเนื่องจากเด็กชายชอบแสดงออก ชอบแข่งขัน และชอบทำกิจกรรมที่สามารถพิสูจน์ตัวเองว่าทำได้ดีกว่าหรือเป็นผู้ชนะ มากกว่าเด็กหญิง (145, 150, 151, 152) ซึ่งการพูดเล่าเรื่องต่างๆ ต่อหน้าเพื่อนๆ ในห้องเรียน ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นว่าตัวเองเก่งกว่า ดังนั้นเด็กชายจึงมีแนวโน้มที่จะพูดมากกว่าเด็กหญิง

สรุป

จากผลการศึกษาดูตัวอย่างการพูดในสถานการณ์ธรรมชาติ ของเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ครั้งนี้สรุปได้ดังนี้

- 1 ประเภทของคำที่เด็กปกติอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้ในการพูดมี 7 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบทและคำอุทาน โดยพบว่าจากจำนวนคำพูดทั้งหมดเด็กใช้เป็นคำกริยามากที่สุด (ร้อยละ 34.3) รองลงไป คือ คำนาม (ร้อยละ 28.4) คำวิเศษณ์ (ร้อยละ 14.2) คำสรรพนาม (ร้อยละ 9.9) คำสันธาน (ร้อยละ 7.9) และคำบุพบท (ร้อยละ 4.3) ตามลำดับ ส่วนคำประเภทที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ คำอุทาน (ร้อยละ 1.0)
- 2 คำนามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้ในการพูดแบ่งออกเป็น 10 หมวด คือ หมวดคน หมวดพืชและอาหาร หมวดสถานที่ หมวดสัตว์ หมวดสิ่งของ หมวดอวัยวะ หมวดสี หมวดวันและเวลา หมวดลักษณะนามและอื่นๆ โดยพบว่าเด็กใช้คำนามหมวดคนมากที่สุด (ร้อยละ 24.1) รองลงไป คือ หมวดพืชและอาหาร (ร้อยละ 14.7) หมวดสถานที่ (ร้อยละ 13.3) หมวดสัตว์ (ร้อยละ 11.8) หมวดสิ่งของ (ร้อยละ 10.6) หมวดอื่นๆ (ร้อยละ 8.1) หมวดวันและเวลา (ร้อยละ 7.7) หมวดลักษณะนาม (ร้อยละ 5.8) และหมวดสี (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ หมวดคำนามที่เด็กใช้น้อยที่สุด คือ หมวดอวัยวะ (ร้อยละ 1.8)
- 3 คำที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนจำนวนร้อยละ 50 ขึ้นไปใช้มีทั้งหมด 37 คำจากคำประเภทต่าง 6 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำบุพบท ได้แก่ "คุณแม่/แม่" "คุณพ่อ/พ่อ" "น้อง" "พี่" "บ้าน" "หมา" "ตัว" "คน" "ไป" "มี" "แล้ว" "ชอบ" "เคย" "ได้" "กิน" "อยู่" "เป็น" "ชื่อ" "เล่น" "นอน" "ให้" "สวัสดิ์" "ดู" "มา" "ครับ/คะ/ขา" "ไม่" "ด้วย" ชื่อเล่นของเด็ก "เรา" "มัน" "เขา/เค้า" "กับ"

"ที่" "ก็" "แล้วก็" "แล้ว" และ "แต่/แต่ว่า" ส่วนคำที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 ใช้ในการพูดใช้ในการพูดมี คำอุทาน 24 คำ คำสันธาน 14 คำ และคำสรรพนาม 13 คำ

- 4 เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการใช้คำชนิดต่างๆระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ของการใช้ทุกประเภทยกเว้นคำนาม ที่เด็กชายใช้ในการพูดได้มากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ข้อเสนอแนะ

- 1 การศึกษาตัวอย่างคำพูดของเด็กในสถานการณ์ธรรมชาติครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน การศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษาคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กในช่วงอายุก่อนวัยเรียนอื่นๆ เปรียบเทียบกับผลการวิจัยนี้ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการด้านการใช้คำประเภทต่างๆของเด็กก่อนวัยเรียน
- 2 การศึกษาครั้งต่อไปควรทำการศึกษาคำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทานโดยจำแนกเป็นหมวดย่อย เพื่อให้ทราบพัฒนาการด้านการใช้คำแต่ละประเภท
- 3 การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาองค์ประกอบด้านระดับเศรษฐกิจและครอบครัว และลำดับการเกิด ที่อาจมีอิทธิพลต่อการพูดของเด็ก โดยเฉพาะในสถานการณ์ธรรมชาติ
- 4 การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาคำพูดที่ผู้ปกครองและครูของเด็กใช้พูดกับเด็ก เพื่อให้ทราบถึงอิทธิพลของการใช้ภาษาของผู้ใหญ่ที่มีต่อการใช้คำพูดประเภทต่างๆของเด็ก

บรรณานุกรม

- 1 Rapaport D. Organisation and pathology of thought. New York: Columbia University Press, 1941: 154-192.
- 2 Piaget J. The cognitive theory of Jean Piaget. In: Three theories of child development, rev ed. Edited by Maier HW. London: Harper & Row, 1969: 83-157.
- 3 Hurlock EB. Child development, 6th ed. New York: McGraw-Hill, 1978: 162-189.
- 4 Berry MF, Eisenson J. Speech disorders: Principles and practices of therapy. New Jersey: Prentice-Hall, 1956: 18-39.
- 5 Hall K, Tomblin J. A follow-up study of children with articulation and language disorders. J Speech Hear Disord 1978; 43: 227-241.
- 6 Aram D, Nation J. Preschool language disorders and subsequent language and academic difficulties. J Commun Disord 1980; 13: 159-170.
- 7 Qualtierietal CT, Koriath U, Van Bourgondien M, Saleeby N. Language disorders in children referred for psychiatric services. J Amer Acad Child Psychiatry 1983; 22: 165-171.
- 8 Wren CT. Language and language disabilities. In: Language learning disabilities. Edited by Wren CT. London: Aspen Pub, 1983: 1-38.
- 9 Paul R, Cohen D. Outcomes of severe disorders of language acquisition. J Autism Dev Disord 1984; 14: 405-422.
- 10 Paul R, Jennings P. Phonological behaviour in toddlers with slow expressive language development. J Speech Hear Res 1992; 35: 99-107.
- 11 Litowitz B. Learning to make definitions, J child Lang, 1976; 4: 289-304.
- 12 Strang R. An introduction to child study, 3rd ed. New York: Macmillan Co., 1951: 6-20.
- 13 McCarthy D. Language development in children. In: Manual of child psychology, 2nd ed. Edited by Carmichael L. New York: Wiley & Son, 1960: 476-568.

- 14 McCarthy D. The language development of the preschool child. Minnesota: University of Minnesota, Institute of Child Welfare Monograph, 1930; No.4: 1-23.
- 15 Travis LE. Handbook of speech pathology. New York: Appleton-Century-Crofts, 1957: 628-630.
- 16 Van Huttum RJ. Development language programming for the retarded. Boston: Allyn and Bacon, 1979: 5.
- 17 Karlin IW, Karlin DB, Gurren L. Development and disorders of speech in children, 4th ed. Illinois: Charles C Thomas Publisher, 1977.
- 18 Sanders DA. Aural rehabilitation. New Jersey: Prentice-Hall, 1971: 1-2.
- 19 Kretschmer Jr RR, Kretschmer LW. Language development and intervention with the hearing-impaired. Baltimore: University Park Press, 1978.
- 20 Stein DM. The "hard of hearing" child. In: Diseases, Deafness, and Dizziness. Edited by Goodhill V. Maryland: Harper & Row, 1979: 636-645.
- 21 Hartung J. A review of procedures to increase verbal imitation skills and functional speech in autistic children. J Speech Hear Disord 1970; 35: 203-217.
- 22 Kanner L. Child psychiatry. Springfield, Illinois: Charles C Thomas Publisher, 1972: 699-703.
- 23 Lovaas I. The autistic child. New York: John Wiley & Sons, 1979: 1-4.
- 24 Campbell M, Green W. Pervasive development disorders of childhood. In: Comprehensive textbook of psychiatry IV. Edited by Kaplan HI, Sadock BJ. Baltimore: Williams & Wilkins, 1985; 23.
- 25 Giddan JJ. School children with emotional problems and communication deficits: implications for speech-language pathologists. Lang Speech Hear Serv in Schools 1991; 22: 291-295.
- 26 Farnham-Diggory S. Learning disabilities: A psychological perspective. Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1978: 1-8.

- 27 Prutting C, Gallagher T, Mulac A. Imitation: A closer look. *J Speech Hear Disord* 1975; 41: 412-422.
- 28 Connel P, Myles-Zitzer C. An analysis of elicited imitation as a language evaluation procedure. *J Speech Hear Disord* 1982; 47: 390-396.
- 29 Fujiki M, Brinton B. Sampling reliability in elicited imitation. *J Speech Hear Disord* 1983, 48: 85-89.
- 30 Lund NJ, Duchan JF. Assessing children's language in naturalistic contexts. New Jersey: Prentice-Hall, 1983: 16-40.
- 31 Evans JL, Craig HK. Language sample collection and analysis: Interview compared to freeplay assessment contexts. *J Speech Hear Res* 1992; 35: 343-353.
- 32 Seigel GM. Appraisal of language development. In: Evaluation of appraisal techniques in speech and language pathology. Edited by Darley FL. Philippines: Addison-Wesley Publishing Co, 1979: 1-3.
- 33 Irwin DM, Bushnell MM. Observational strategies for child study. New York: Holt, Rinechart and Winston, 1980: 254-260.
- 34 Lee LL. Developmental sentence analysis. Evanston: Northwestern University Press, 1974: 57-82.
- 35 Bzoch KR, League R. Receptive expressive emergent language scale. In: Evaluation of appraisal techniques in speech and language pathology. Edited by Darley FL. Philippines: Addison-Wesley Publishing Co, 1979: 60-61.
- 36 Crabtree M. The Houston Test for Language Development. In: Evaluation of appraisal techniques in speech and language pathology. Edited by Darley FL. Philippines: Addison-Wesley Publishing Co, 1979: 29-30.
- 37 Mecham MJ. Verbal Language Development Scale, American Guidance Service (1971). In: Evaluation of appraisal techniques in speech and language pathology. Edited by Darley FL. Philippines: Addison-Wesley Publishing Co, 1979: 41-43.

- 38 จินตนา เนียนเปี้ย. พัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521
- 39 จินตนา สุทธิจินดา. พัฒนาการทางภาษาด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
- 40 เพ็ญจันทร์ สุนทราจารย์. ความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- 41 กาญจนา ไพศาลภาณุมาศ. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัดและชุมชนไม่แออัด: การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- 42 เบญจมาศ ภูมิอมร. ความเข้าใจและการพูดค่านามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปีในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.
- 43 เบญจมาศ พระธานี. ความเข้าใจและการพูดค่านามของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2531.
- 44 จุฑามาศ โสมะปัญญาธรรม. ความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- 45 คลินิกฝึกพูด, โรงพยาบาลรามาริบัติ. สมุติรับผู้ป่วยใหม่และเก่า, 2524-2530.
- 46 Martlew M. The effect of adult role on the language used by preschool children. First Lang 1980; 1: 191-207.
- 47 กำชัย ทองหล่อ. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น, 2515: 235-273.

- 48 อุบัติศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์
ชั้นลักษณะ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2524: 70-111.
- 49 บรรจบ พันธุเมธา. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2524: 142-235.
- 50 Bloom L, Layhey M. Language development and language disorders. New York:
J Wiley & Sons, 1978; 69-170.
- 51 Van Riper C. Speech correction: Principles and methods, 6th ed. New Jersey,
Englewood Cliffs: Prentice-Hall, 1978: 92-98.
- 52 Lindfors JW. Children's language and learning, 2nd ed. New Jersey, Englewood
Cliffs: Prentice-Hall, 1980: 1-34.
- 53 Gibson JT, Blumberg P. Growing up: Reading on the study of children. Reading,
Massachusetts: Addison-Wesley Publishing Co, 1978: 182.
- 54 Berry MF. Language disorders of children: The bases and diagnoses. New York:
Appleton-Century-Crofts, Educational Div, Meredith Corp, 1969: 132-186.
- 55 Nelson K. Structure and strategy in learning to talk. Monogr Soc Res Child Dev
1973; 38 (1-2, serial no 149): 1-135.
- 56 Benedict H. Early lexical development : Comprehension and production. J Child
Lang 1979; 6: 183-200.
- 57 Smith ME. An investigation of the development of the sentence and the extent of
vocabulary in young children. Iowa City: University of Iowa Studies in Child
Welfare, 1929: III(5).
- 58 Bloom L. One word at a time. The Hague: Mouton & Co BV Publishers, 1973.
- 59 Bernard HW. Child development and learning. Boston: Allyn and Bacon Inc, 1973;
151-166
- 60 Wolff JG. Language, brain and hearing. London: Methuen, 1973: 80-106.
- 61 Templin MC. Certain language skills in children: Their development and
interrelationships. Westport, Conn: Greenwood Press, 1975.

- 62 Goldin-Meadow S, Seligman MEP, Gelman R. Language in the 2-year-old. *Cognition* 1976; 4: 189-202.
- 63 Sarafino EP, Armstrong JW. Child and adolescent development. Glenview, Illinois: Scott, Foresman & Co, 1980: 264-275.
- 64 Dewey JO, David R, and Fau AS. Emotionally loaded words and the acquisition of a slight vocabulary. *J Edu Psychol* 1966; 57: 174-478.
- 65 Leonard LB, Schwartz RG, Morris B, Chapman K. Factor influencing early lexical acquisition: Lexical orientation and phonological. *Child Dev*, 1981; 52: 882-887.
- 66 Leonard LB, Nippold MA, Kail R, Hale CA. Picture naming in language-impaired children. *J Speech Hear Res* 1983; 26: 609-615.
- 67 Schwartz RG, Terrell BY. The role of input frequency in lexical acquisition. *J Child Lang* 1983; 10: 57-64.
- 68 Smith ME. Grammatical errors in the speech of preschool children. In: *Reading in language development*. Edited by Bloom L. New York: John Wiley & Sons, 1978.
- 69 Dale PS. *Language development: Structure and function*. New York: Holt Rinehart and Winston, 1976: 8-10.
- 70 Van Riper C. *Speech correction: Principles and methods*, 6th ed. New Jersey, Englewood Cliffs: Prentice-Hall Inc, 1978: 102-105.
- 71 Cook VJ. *Young children and language*. London: Edward Arnold (Pub), 1979: 46-51.
- 72 Gesell A. *The first five years of life*. London: Methuen & Co, 1974.
- 73 Davis EA. Developmental changes in the distribution of parts of speech. *Child Dev* 1978; 9: 309-317.
- 74 Thomas DR. Oral language sentence structure and vocabulary of kindergarten children living in low socio-economic urban areas. Thesis (EdD), Doctor's T3630. MI, Detroit: Wayne University, Dept of Education, 1962.

- 75 Lozar B, Wepman JM, Hass W. Syntactic indices of language use of mentally retarded and normal children. *Lang Speech* 1973; 16: 22-23.
- 76 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานผลการศึกษาคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาเล่มที่ 1 โครงการศึกษาคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2529-2531. กรุงเทพมหานคร, (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์).
- 77 Carpenter K. Later rather than sooner: Extralinguistic categories in the acquisition of Thai classifiers. *J Child Lang* 1991; 18: 93-113.
- 78 McCarthy D. Language development in children. In: *Manual of child psychology*, 2nd ed. Edited by Carmichael L. New York: Wiley & Son, 1954.
- 79 Nelson K. Individual differences in language development: Implications for development and language. *Dev Psychol* 1981; 17(2): 170-187.
- 80 French A. The systematic acquisition of word forms by a child during the first fifty-word stage. *J Child Lang* 1989; 16: 69-90.
- 81 Leopold WF. Speech development of a bilingual child, 1939. In: *Readings in language development*. Edited by Bloom L. New York: John Wiley & Sons, 1978: 4-30.
- 82 Thomson JR, Chapman RS. Who is 'Daddy' revisited: The status of two-year-olds overextended words in use and comprehension. *J Child Lang* 1976; 4: 359-75.
- 83 Weber JL, Weber SE. Early acquisition of linguistic designations for time. *Lang Speech* 1976; 19(3): 276-284.
- 84 Tuaycharoen P. Developmental strategies in the acquisition of numeral classifiers in Thai. Selected papers from the International Symposium on Language and Linguistics at Chiang Mai University, Chiang Mai, Thailand, 203-22.
- 85 Rescorla L. The language development survey: A screening tool for delayed language in toddlers. *J Speech Hear Disord* 1989; 54: 587-599.

- 86 Bayley N. Bayley Scales of Infant Development. New York: The Psychological Corporation, 1969.
- 87 Reynell J. Reynell Developmental Language Scales. Windsor: NFER, 1977.
- 88 Zimmerman I, Steiner V, Evatt R. Preschool Language Scale. Columbus, OH: Charles E Merrill, 1969.
- 89 Reznick JS, Goldsmith L. A multiple form word production checklist for assessing early language. *J Child lang*; 1989; 16(1); 91-100.
- 90 Synder L, Bates E, Bretherton I. Content and context in early lexical development. *J Child Lang* 1981; 8: 565-82.
- 91 Bretherton I, McNew S, Synder L, Bates E. Individual differences at 20 months: Analytic and holistic strategies in language acquisition. *J Child Lang* 1983; 10: 293-320.
- 92 Goldfield BA, Reznick JS. Early lexical acquisition: Rate, content, and the vocabulary spurt. *J Child Lang* 1990; 17(1): 171-83.
- 93 Valian V. Syntactic categories in the speech of the young children. *Dev Psychol*, 1986; 22(4): 562-579.
- 94 สุมิตรา อังวัฒนกุล และ ภาสินี ศรีหิรัญ. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ. *จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 2526.
- 95 Johnson EG. The development of color knowledge in preschool children. *Child Dev* 1977; 48: 308-311.
- 96 Gandour J, Petty SH, Dardarananda R, Dechongkit S, Mukngoen S. Acquisition of numeral classifiers in Thai. *Linguistics* 1984; 22: 455-479.
- 97 สุวัฒนา วิชารักษ์. พัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทยของนักเรียนจังหวัดน่าน. *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 2516.
- 98 ศิรินันท์ เพชรทองคำ. พัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทยของนักเรียนสาธิต-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทครุศาสตรมหาบัณฑิต,

บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

- 99 Fluharty NB. The designs and standardization of speech and language screening test for use with preschool children. J Speech Hear Disord, 1974; 39: 75-88.
- 100 Schoolfield L. Better speech and better reading. Magnolia, Mass: Expression, 1951.
- 101 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2. พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2509.
- 102 กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. คำที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กใช้.. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517.
- 103 จันทิภา ลิมปิเจริญ. ความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลใน จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- 104 Antinucci F, Miller R. How children talk about what happened. J Child Lang 1975; 3: 167-189.
- 105 Bloom L, Miller P, Hood L. Variation and reduction as aspects of competence in language development. In: Readings in language development, Bloom L, ed. New York: John Wiley & Sons, 1978
- 106 Behrend DA. The development of verb concepts: Children's use of verbs to label familiar and novel events. Child Dev 1990; 61: 681-696.
- 107 โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา. การรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียน ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. แผนกวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- 108 Gathercole VC. Haphazard examples, prototype theory, and the acquisition of comparatives. First Lang 1983; 4: 169-196.
- 109 Wales RJ, Campbell RN. Comparative structures in English. J Ling 1969; 5: 215-251.
- 110 Clark EV. On the child's acquisition of antonyms in two semantic fields. J Verb Learn Verb Behav 1972; 11: 750-758.
- 111 Morehead DM, Ingram D. The development of base syntax in normal and

- linguistically deviant children. *J Speech Hear Res* 1973; 16: 330-352.
- 112 Ehri LC. Comprehension and production of adjectives and seriation. *J Child Lang* 1976; 3: 369-384.
- 113 Layton TL, Stick SL. Comprehension and production of comparatives and superlatives. *J Child Lang* 1978; 6: 511-527.
- 114 Huxley R. The development of the correct use of subject personal pronouns in two children. In: *Advances in Psycholinguistics*. Edited by Flores d'Arcais GB, Levelt WJM. Amsterdam: North-Holland Publishing Co, 1970.
- 115 วิจารณ์ วานิชย์เจริญ. ลักษณะการใช้คำถามของเด็ก 3-6 ปี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.
- 116 Chipman HH, de Dardel C. Developmental study of the comprehension and production of the pronoun "it". *J Psycholing Res* 1974; 3(2): 91-99.
- 117 Hood L, Bloom L. What, when and how about why: A longitudinal study of early expressions of causality. *Monogr Soc Res Child Dev* 1979; 4(6, Serial No. 181).
- 118 Bloom L, Lahey M, Hood L, Lifter K, Fiess K. Complex sentences: Acquisition of syntactic connectives and the semantic relations they encode. *J Child Lang* 1980; 7: 235-261.
- 119 Scott CM. Adverbial connectivity in conversations of children 6 to 12. *J Child Lang* 1984; 11: 423-452.
- 120 Nippold MA, Schwartz IE, Undlin RA. Use and understanding of adverbial conjuncts: A developmental study of adolescents and young adults. *J Speech Hear Res* 1992; 35: 108-118.
- 121 Piaget J. Judgment and reasoning in the child. New York: Harcourt, Brace, 1928.
- 122 Tomasello M. Learning to use prepositions: A case study. *J Child Lang* 1987; 14: 79-98.

- 123 Wegner JR, Rice ML. The acquisition of verb-particle constructions: How do children figure them out? Paper presented at the Annual Convention of the American Speech-Language-Hearing Association. Boston, MA: 1988.
- 124 MacWhinney B, Snow CE. The child language data exchange system. *J Child Lang* 1985; 12: 271-296.
- 125 Washington D. On the acquisition of selected spatial prepositions. Master's thesis, Indiana University, 1972.
- 126 Washington DS, Naremore RC. Children's use of spatial prepositions in two- and three- dimensional tasks. *J Speech Hear Res* 1978; 21: 151-165.
- 127 Goodluck H. Children's knowledge of prepositional phrase structure: An experimental test. *J Psycholinguistic Res* 1986; 15: 177-188.
- 128 Watkins RV, Rice ML. Verb particle and preposition acquisition in language-impaired preschoolers. *J Speech Hear Res* 1991; 34: 1130-1141.
- 129 Smith M. Grammatical errors in the speech of preschool children. In: Readings in language development. Edited by Bloom L. New York: John Wiley & Sons, 197: 31-38.
- 130 Jersild T, Ritzman R. Aspects of language development: The growth of loquacity and vocabulary. *Child Dev* 1938; 9(3): 243-259.
- 131 Fairweather H. Sex differences in cognition. *Cognition* 1976; 4: 231-280.
- 132 Johnston RP. Social class and grammatical development: A comparison of the speech of five year olds from middle and working class backgrounds. *Lang Speech* 1977; 20(4): 317-324.
- 133 Winitz H. Language skill of male and female kindergarten children. *J Speech Hear Res* 1959; 4: 377-386.
- 134 Fraser C, Bullugi U, Brown R. Control of grammar in imitation, comprehension and production. *J Verb Learn Behav* 1963; 2: 121-135.

- 135 Clark EV. Non-linguistic strategies and the acquisition of word meaning. *Cognition*, 1973; 2(2): 161-182.
- 136 Johnson RC, Medinnus GR. *Child psychology: Behaviour and development*. New York: John Wiley & Sons, 1976.
- 137 Larson GW, Summers PA. Response patterns of preschool-age children to the Northwestern Syntax Screening Test. *J Speech Hear Disord* 1976; 41: 486-497.
- 138 Maccoby EE, Jacklin CN. The psychology of sex differences. In: *Language development: Structure and function*, 2nd ed. Edited by Dale PS. New York: Holt Rinehart and Winston, 1976.
- 139 Katz EW, Brent SB. Understanding connectives. *J Verb Learn Verb Behav* 1968; 7: 501-509.
- 140 Flores d'Arcals GB. Levels of semantic knowledge in children's use of connectives. In: *The child's conception of language*. Edited by Sinclair A, Jarvella RJ, Levelt WJM. New York: Springer-Verlag, 1992: 133-135.
- 141 Piaget J, Inhelder B. *The child's conception of space*. London: Routledge & Kegan Paul, 1956.
- 142 Menyuk P. Syntactic structures in the language of children. *J Child Dev* 1963; 34: 407-422.
- 143 Ingram D. If and when transformations are acquired by children. In: *An integrative approach to language disorders in children*. Edited by Carrow-Woolfolk E, Lynch JI. New York: Grune and Stratton, 1982: 159-160.
- 144 Muma JR. The communication game: Dump and play. *J Speech Hear Res* 1975; 40: 296-309.
- 145 Sutton-Smith B, Savasta M. Sex differences in play and power. Papers presented at the Annual Meeting of Eastern Psychological Association. Boston, April 1972.

- 146 สุพัตรา สุภาพ, สังคมวิทยา, กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516: 1-175.
- 147 บุญลือ วันทายนต์, ครอบครัวและวงศ์วาน, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520: 1-221.
- 148 Elkind D. A sympathetic understanding of the child first to sixteen. Boston: Allyn and Bacon, 1974.
- 149 Gesell AG, Ilg FL and Ames LB. The child from five to ten. New York: Harper and Row Publisher, 1977.
- 150 Sutton-Smith B, Roberts JM. Child training and game involvement, 1962. In: Child psychology. Sutton-Smith B. New York: Appleton-Century-Crofts, 1973.
- 151 Sutton-Smith B. Child psychology. New York: Appleton-Century-Crofts, 1973.
- 152 Longstreth LE. Psychological development of the child, 2nd ed. New York: Ronald Press Co, 1974: 320-322.

แบบบันทึกรายละเอียดเด็กนักเรียน

วันที่ _____

โรงเรียน _____

_____ โทร. _____

ค่าสมัคร _____ บาท ค่าใช้จ่ายในการเรียนเทอม/ปีละ _____ บาท

ชื่อนักเรียน _____

เกิดวันที่ _____ อายุ _____ ปี _____ เดือน

ชื่อบิดา _____ ชื่อมารดา _____

อาชีพ _____ อาชีพ _____

การศึกษา _____ การศึกษา _____

สัญชาติ _____ สัญชาติ _____

เด็กเป็นบุตรคนที่ _____

มีพี่จำนวน _____ คน อายุ _____ ปี

มีน้องจำนวน _____ คน อายุ _____ ปี

ภาษาที่ใช้ในบ้าน _____